

Dean Devlin

Roland Emmerich

Hvězdná brána

podle stejnojmenného filmu
STARGATE™

Copright © Dean Devlin & Roland Emmerich, 1994
Translation © Alena Ryšková, 1995

ISBN 80-85933-01-2

JEDINÉ, CO JEŠTĚ CHYBĚLO,
BYLO OKO ZVÍŘETE
- AŽ TO BUDE DOKONČENO,
UVIDÍ HO A OŽIVNE.
KŮŽE ZVÍŘETE BYLA NAMALOVÁNA
ORANŽOVOU A ČERNOU, KOPYTA A ROHY
NA STĚNĚ NAKRESLENY KŘÍDOU.
VYOBRAZENÍ BYLO PRIMITIVNÍ,
ALE ZACHYCOVALO STRACH GAZELY
- HRŮZU ŠTVANÉHO TVORA.
ŘIČÍCÍ ÚSTA, TRUP
ZKROUCENÝ RYCHLÝM BĚHEM,
NOHY S RACHOTEM
HLEDAJÍCÍ ÚNIK.

Kapitola první

8000 př. n. l.

Chlapec zamaskoval svou tmavou kůži pruhy a podivnými symboly, stejnými barvami, jaké použil k zaklínání gazely. V zakouřeném světle jeskyně namočil dutý konec dlouhé hůlky do misky s barvou a přistoupil ke stěně. Pohlédl vzhůru do jiného oka, bílého lidského oka, nakresleného jako náboženský obraz vysoko na stěně jeskyně. Zahájil hon - vyslovil jméno zvířete, jež se chystal stopovat: „Chet."

Při tomto signálu se starý muž, stojící u ústí jeskyně, posadil na oblázky a začal zpívat. Stařec s dlouhým vousem, oděný do zvířecích kůží, byl vůdcem této tlupy a chlapcovým učitelem. Zpíval pomalou rytmickou píseň lovce jazykem gazely, píseň, kterou si kmen prozpěvoval šeptem vždy při lovu. Chlapec přiložil dutou hůl do prázdného očního důlku zvířete, ke druhému konci přitiskl ústa a vyfoukl barvu z hůlky. Uhranut měkkým zpěvem starce cítil, že zvíře pomalu ožívá. Brzy se s gazelou navzájem uvidí.

Lovec musel být téměř tak nehybný jako kamenné stěny jeskyně, které ho obklopovaly, jinak hrozilo nebezpečí, že vyplaší zvíře a pokazí tak tu část lovu, jež ve stejném okamžiku probíhá venku v údolí. Chlapec téměř necítil, že by se hýbal, plně soustředěn neznatelně postupoval ke kořisti. Tutéž techniku používali i lovci v terénu. Nejlepším se říkalo *Ti, kdo chodí neviděni* a tvořili v kmeni elitní skupinu. Jejich symbolem bylo bílé oko bez těla, onen rituální obraz nad gazelou. Byli ohromeni a vyděšeni neuvěřitelnou trpělivostí tohoto desetiletého chlapce během lovu a jeho schopností ovládat mysl zvířat. Byla to jen další ze zvláštností onoho pozoruhodného dítěte, další důvod, proč se ho bát.

Na první pohled to vypadalo, že chlapec je strnulý, že spí vstoje. Nebylo vidět žádnou známku intenzívního duševního boje, který vedl. Nakreslené zvíře bylo stále připraveno utéct. Cítilo, jak se chlapec

blíží, že je dokonce skoro tak blízko, že by po něm mohlo chňapnout. On vnímal každé duševní hnutí zvířete, každou jeho myšlenku, nedal však na sobě nic znát, zůstal naprosto chladný. Lovci kmene trávili celý život tím, že se učili v blízkostí zvířat skrývat svůj strach i vzrušení. Protože chlapec ovládal toto „kouzlo“ přirozeně, jak v terénu, tak nahoře v jeskyni, lidé říkali, že se jistě narodil bez srdce. Dítě ve skutečnosti jen zřídka projevovalo nějaký cit - zlost, strach, lásku.

Když se dostal ke gazele na dosah ruky, uslyšel, jak se starcův zpěv ještě zpomalil a stal se jakýmsi halucinačním monotónním mumláním. Chlapec klidně, beze spěchu pozvedl šlachovité černé ruce nad hlavu. V jedné držel sekáč, ve druhé těžkou kamennou palici. Pak, bez zjevného signálu, náhle stařec i chlapec vykřikl najednou jméno zvířete: „Chet!“ Chlapec bleskově přiložil sekáč ke stěně a udeřil do něj kamenem, takže v nástěnné malbě vznikla hluboká rána. Čerstvý šrám proťal gazelí srdce. Za okamžik se stařec postavil a vstoupil do jeskyně, aby zkontroloval práci svého žáka. Usoudil, že lov venku bude jistě úspěšný. S potěšením a vzrušením se podíval do chlapcových zvláštních očí, směsice hnědé a jantarově žluté, pak na pozdrav pozvedl nad hlavu hůl a vyřkl chlapcovo jméno: „Ra!“

U ústí jeskyně seděl chlapec ve slunci a pozoroval, jak stařec sestupuje kamenitou stezkou a dál jde přes pouštní planinu, kde si jeho kmen založil tábor. Zažehli odpolední oheň a chlapec sledoval, jak oblak kouře stoupá vzhůru, kde se ve větru trhá a mizí. Brzy bylo v dálce slyšet rohy lovců a on spatřil, jak děti z tábora běží vstříc vracejícím se hrdinům. Když vyšli na vrcholek poslední duny, uviděl, že ulovili dvě gazely. Byly přivázané na dlouhé tyči, které nesli muži na ramenou.

Když stařec zjistil, co přinesli, zdvihl svou hůl nad hlavu a vykřikl slova chvály. Lovci udělali totéž gesto a celý kmen se obrátil čelem k jeskyni, vyhloubené ve svahu. Jako jeden muž pozdravili podivného mladého lovce s hnědojantarovýma očima.

Chlapec jejich signál chladně opětoval.

Té noci začali lovci po oslavě tančit kolem středového ohně. Měli na sobě vydlabané dřevěné masky, děsivé přílby, pomalované,

aby připomínaly zvířata: hrocha, šakala, býka, sokola, gazelu. Chlapec se jako vždy držel stranou. Našel si velký hladký kámen v dostatečné vzdálenosti od ohně, sedl si a nevzrušeně pozoroval rituál. Všímal si, jak se lidé lekají, když stanou proti zvířecí masce. Pokaždé když se některý z tanečníků vzdálil od ohně a zatřásl hlavou na přihlížející, všichni, nejen děti, uskočili a vykřikli s nepředstíranou hrůzou.

V jistou chvíli protrhl kruh diváků tanečník se šakalí hlavou; s výskotem se rozprchli do všech stran. Dotančil ke kameni, na němž seděl chlapec. Měl v úmyslu pořádně ho vystrašit a zapojit ho tak do oslav. Tanečník zatřásl hlavou a vydal ze sebe řadu mručivých zvuků, nic z toho však chlapce nepřimělo, aby sebou trhl. Muž pohlédl otvorem pro ústa v masce do jeho očí. O chvíli později to byl dospělý lovec, a nikoli ono dítě, kdo se polekal. Klopýtal zdálky k ohni a zařadil se do kruhu. I když svědky této příhody byli všichni, nikdo ji nepovažoval za nějak mimořádnou. Všichni členové kmene už někdy přistoupili k chlapci a snažili se ho přimět, aby se zapojil do běžného života, a mnozí z nich od něj pak odcházeli s bázní.

Chlapec sám nechoval vůči těmto lidem žádnou zášť. Občas pociťoval něco jako vděčnost, ačkoli věděl, že se párkrát radili, jestli ho nemají zabít, aby uklidnili matky. Považoval je za jednodušší druh, a třebaže neměl tušení, kam půjde, věděl, že byl předurčen stát se jedním z těch zvláštních lidí, s nimiž se kmen čas od času setkával, jedním ze samotářů, kteří žili odděleně ode všech tlup.

Zatímco žár a hluk ohňového tance pokračovaly, přihodila se záhadná věc, jíž si však žádný člen kmene nepovšiml. Měsíc byl v té noci v úplňku, žloutl a zapadal za obzor. Za klidnější noci by někdo v táboř objevil velký jehlancovitý předmět klouzající po obloze a zakrývající horní polovinu měsíce a tajuplným stínem s ostrými obrysy. Chvíli tak zůstal viset a stínil měsíční vit, potom sklouzl do černě noční oblohy. Chlapec vycítil, že se něco děje, a otočil se, když však pohlédl na sebe, byl stín pryč.

O několik hodin později, kdy už tábor spal, zakroužil onen tichý stín kolem měsíce znovu. Všimla si toho jen smečka šakalů, zavyli a odběhli. Chlapec otevřel oči a zadíval se na pohupující se modlu v podobě ptačí lebky, která byla připevněna jako větrná zvonkohra

k okraji jeho stanu - zvířecí kůži přivázané k několika tyčím,jež za dlouhých horkých odpolední poskytovala stín. Táborem zašuměl neobvyklý závan větru a náhle odumřel. Chlapec se zvědavě posadil. Brzy se přivalil další poryv, ten však už nezanikl. Během několika vteřin se z něj stala vichřice, jež všechny v táboře probudila. Jak sílila, stany se bortily nebo je odnášel vítr. Stařec už byl na nohou, procházel táborem a snažil se překřičet bouři. Velel ustoupit do jeskyně na kopci.

Náhle shora zazářilo oslepující světlo. Paprsek silný jako slunce byl namířen na neobydlenou plošinu severně od tábora a pomalu se stáčel k nim. Všichni poděšeně prchali z jeho dosahu. Stařec, velitel, vytrval na svém místě a posílal všechny směrem k hoře.

Chlapcovou první pohnutkou bylo poslechnout a jít s ostatními, pak se však chladně otočil a vydal se světlu naproti. Jeho zvědavost byla silnější než prach. Stařec mu nařizoval ukrýt se do bezpečí, ale chlapec šel stále dál, klestil si cestu mezi chaoticky pobíhajícími lidmi, vyděšenými větrem a světlem, za hranici tábora. Hleděl přímo do oslepující bílé záře přicházející shůry. Kdy k ní vztáhl ruku, zakusil, možná poprvé, pocit, který nedokázal skrýt ani ovládnout. Bylo to vzrušení. Vzrušení, jaké přichází ve chvíli vysvobození. Je zcela přirozené, když se člověku hlásí jeho osud.

Kapitola druhá

Káhira, 1928

Na zchátralé periférii Káhiry se z minaretu mešity Jebba al-Sa'laam linula muezzinova odpolední modlitba nad střechami města, které se za poslední dvě století změnilo jen málo. Naleštěný Rolls Royce Imperial Touring Sedan 1924, majetek egyptského ministerstva pro historické památky, prosvištěl kolem posledních budov a zamířil do nehostinného písku pouště. Cestou na jih po silnici do Gízy se auto téměř smykem vyhýbalo nákladním vozům plným námezdních zemědělských dělníků.

Taylorův vzkaz, jakkoli vítaný byl, nemohl přijít v nevhodnější okamžik. Profesor Landford byl právě uprostřed jednání s egyptským ministerstvem vnitra. Jeho Excelence stále hovořila o měnícím se politickém klimatu a o tom, že by to pro ministra znamenalo velké osobní riziko, kdyby měl Langfordovi prodloužit povolení k průzkumu vykopávek, sponzorovanému Švédy. Langford, Angličan, byl v zemi už dost dlouho, aby dokázal číst mezi řádky. Ministr chtěl peníze, hotové peníze, aby mu vynahradily ono „vážné osobní riziko", jež na sebe bere. Langford si osvojil arabskou vyjednávací taktiku, a tak ihned kontroval. Dal si záležet, aby působil rozzlobeněji, než ve skutečnosti byl, a křičel o všech těch penězích, jež utratil, a veškeré práci, kterou se svým týmem provedl. Povstal a začal bušit do ministrova masivního cedrového stolu. Připomínal svému obtloustlému kníratému příteli všechny ty zádrhele a porušené sliby, jež v této zemi trpělivě snášel, ačkoli ho dohánějí k zoufalství. Vtom se však otevřely dveře a jakýsi úředník Langfordovi doručil zprávu. Rukou psaný vzkaz setkání ukončil.

Langforde!

Sedíš? Něco máme. Asi hrobku. Příliš brzo, aby se dalo říct, co to je. Vykopávky pokračují. Velmi vzrušující. Navrhuji, abys zvedl

svůj aristokratický zadek a HNED sem přijel. A neber s sebou žádnou z těch dutých hlav z ministerstva. Nech si pro sebe, jak nejdéle to půjde.

Taylor

Langford složil dopis a v duchu se ušklíbl nad málo diplomatickým jazykem svého předáka. Věděl, že dřív než se k němu nedbale zapečetěný vzkaz dostal, určitě si ho přečetlo nejméně deset lidí, a že ministr, na něhož se nyní zdvořile usmíval, se obsah sdělení dozví za pár minut. Musel si pospíšit. Zvěsti se v Káhiře šíří rychle, jestli si nepospíší, bude vedle naleziště do večera obchod se suvenýry. S omluvami se rozloučil, seběhl po schodišti a vyhledal řidiče, který ho měl odvézt domů. Svou lámanou arabštinou mu vysvětlil nový cíl jízdy a slíbil tučné spropitné, pokud pojede rychle. Za několik minut dorazili k elegantnímu hotelu Sheppard, kde přibrali Langfordovu chytrou devítiletou dceru Catherine, a kodrcali dál přelidněným městem, rozhánějíce chodce směřující k zoologické zahradě. Langford zabořil prsty do sametového čalounění a pořádně se nadechl, dokud nebyli venku z města, na silnici vedoucí na jih.

Catherine, odvážná copatá dívka, se nakláněla do otevřeného okénka, oddělujícího prostor pro cestující a řidiče, procvičovala se šoférem arabštinu a ječela při každé hrozící srážce. Přijela do Káhiry před dvanácti týdny. Tehdy ji sem otec zavolal, neboť se zdálo, že je na dosah ruky důležitý objev. Byla vynikající studentka, v té době už byla málem odborník na hieroglyfy. Téměř denně navštěvovala Egyptské muzeum, kde zaměstnance trápila i udivovala spoustou otázek. Její copy a silné brýle naznačovaly, že se z ní určitě stane usedlý knihomol. Jakmile se dostali na silnici a přešli na úspornou cestovní rychlost, usadila se dozadu a otevřela tlustou knihu s názvem *Starý Egypt*.

Na zadním sedadle profesor C. P. Langford, člen Egyptské průzkumné společnosti a Britského královského muzea potlačoval vzrušení veškerou silou své viktoriánské výchovy. Vypadal jako archeolog a gentleman každým coulem, neboť měl na sobě ovinovačky, jezdecké kalhoty v barvě khaki a prošívanou vestu. Normálně by se nikdy pro skutečnou práci v terénu takto nevystrojil a litoval, že se

nemohl převléknout, než se setká s Taylorem a ostatními. Dnes se tak vyšňořil pouze proto, aby udělal dojem na egyptské úředníky.

Langford a Taylor se setkali v Luxoru v roce 1920, kdy byli oba v Egyptě poprvé. Langford pocházel z aristokratické rodiny ze vznešené části Londýna, Taylor byl neotesaný a nedbalý posluchač Pensylvánské univerzity, jenž zběhl ze studií a dal se naverbovat do bojů ve světové válce. Po demobilizaci napsal domů o peníze a nějaký čas cestoval po Řecku a Palestině, aby skončil v Egyptě. V Luxoru bydlel Langford samozřejmě v luxusním hotelu. Taylor, odkázaný na skromnější rozpočet, tam chodil každé odpoledne a předstíral, že je host, protože hotel měl splachovací záchody a v hale byl k dispozici *International Herald Tribune.* Oba muži strávili několik společných odpolední průzkumem Údolí králů; většinu hovoru zastal Taylor. Jejich spolupráci upevnila návštěva chrámu Ti dále na severu.

Nedaleko velkých pyramid, poblíž slavné Chafréovy pyramidy, stojí chrám Ti, jediný památník grandiózních rozměrů, vztyčený na počest osobnosti nekrálovského původu. Ti - Dozorce nad pyramidami, Soudní písař, Hlavní astronom a zvláštní poradce řady faraónů, byl znám též jako Pán tajemství. Oba muži strávili celý týden průzkumem hrobky a debatami o černých zachovalých reliéfech a vlysech, jež zdobily toto pohřební místo. Langford zdejšímu správci podstrčil menší bakšiš, což jim uvolnilo přístup k málo známé sbírce fragmentů papyru, shromážděné Mariettem, Francouzem, který hrobku před pětačtyřiceti lety objevil. Z oněch fragmentů, starých už v dobách, kdy je převzal do opatrování Ti, odvodili Langford a Taylor svou nynější teorii: cosi je ukryto v zemi na půl cesty mezi Chafréovou pyramidou a jednou z velkých pyramid v Gíze, pravděpodobně Chufevovou. Papyry se zmiňovaly o „epidemii“ nebo „morové ráně“ či „zlém duchu“, jenž byl ukraden a „převezen“. Stopy byly ojedinělé a naděje na úspěch malá. Kdyby dobří občané stockholmští, uchvácení objevem Tutanchamóna, věděli, jak neuvěřitelně dlouhý čas tento výzkum trval, nikdy by ho nefinancovali.

Avšak financovali. Když se Langford loni v březnu vrátil do Káhiry, přivezl s sebou záruky v hodnotě téměř miliónu švédských korun. Po pouhých šesti týdnech práce v terénu objevili malou pohřební místnost. Langford, očividně diplomatičtější polovina týmu, si

pospíšil do města a pozval všechny zahraniční novináři několik místních hodnostářů, aby se stali svědky otevření hrobky. Dokonce i Howard Carter, nejslavnější archeolog světa, si našel čas a podnikl cestu z Luxoru, kde už třetím rokem pořizoval seznam obsahu Tutanchamónovy hrobky. A tak byl jednoho krásného květnového dne vchod odkryt a oba muži se protáhli otvorem dovnitř. Bylo by velmi zajímavé vědět, co si tam povídali. Když se opět vynořili, tvářili se rozpačitě a nesli pouze jediný trochu zajímavý předmět: mumifikovanou kočku v prosté dřevěné rakvi. Mezinárodní tisk měl velký den. Objevovaly se dlouhé, satirické články o objevu „Kočičího Tutanchamóna“ a tak podobně. Pro Langforda, opájejícího se nadějí, jak se díky svému přispění vědě stane navěky slavný, to byla ponižující, hořká zkušenost.

Cestou na jih, se zelenou stuhou Nilu po jedné straně a nedohlednou pouští po druhé, si Langford nemohl pomoci, znovu přemítal o nesmrtelnosti. Člověk nikdy neví, co najde. Ale pak se v jeho zorném poli objevily pyramidy, jeden ze sedmi divů světa, a on se rychle vrátil do reality. Při pohledu na velikost těchto staveb na náhorní plošině Gíza, pyramidy Menkovréa, Chefréna, a zvlášť Chufeva, se musel sám sobě smát. Jak žalostně bezvýznamný se zdál jeho projekt ve stínu těchto velkolepých, věčných děl!

To bylo ovšem předtím, než spatřil nález.

Kola vozu se snad ještě nepřestala točit a Langfordovy kroky už chřupaly po štěrku. S poskakující Catherine za sebou dorazil na okraj tisíce let staré náhorní plošiny. Planina však změnila svůj vzhled - na jedné straně byla vyhloubena jáma. Vědro po vědru odtud stovky arabských dělníků, které několik měsíců zaměstnávali, odnášely celé tuny hlíny, písku a kamení. Vzniklo tak jakési mělké malé údolí, rozdělené do parcel vymezených kolíky. Toho dne zde pracovalo na tři sta dělníků, feláhů. Většinou to byli domorodci odění do galábií, dlouhých bílých bavlněných hávů, s provizorními turbany na hlavách.

Hlavní činnost probíhala na vzdálenějším konci naleziště. Nad místem, kam feláhové sypali vykopaný písek a rozlámané kameny, se zvedaly kotouče prachu. Jakmile muži vyprázdnili své nádoby, otočili se a zamířili zpátky k čerstvé jámě, která byla větší než obvykle.

K jejímu okraji byly přisunuty dva jeřáby, dělníci právě provlékali lana kladkami. Připravovali se vyzvednout něco ze země. Cosi těžkého.

„Tati, poklad je tamhle," informovala Catherine Langforda a ukazovala k jeřábům a davu dělníků.

„Nejdřív se podíváme po Edu Taylorovi," odpověděl. Vzápětí zahlédl Taylora, jak se uprostřed skupiny mužů naklání nad pracovní stůl před stanovou „kanceláří". Zdálo se, že něco studují.

Langford, známý tím, že dokázal vyprávět anekdoty bez pointy v několika jazycích, si v posledních několika minutách brousil ostrovtip. Když došel na slyšitelnou vzdálenost od skupiny, zkusil štěstí:

„Ede, jestli jsme našli hřbitov domácích mazlíčků, odcházím!"

Jak se obával, nikdo se nezasmál. Vlastně mu nikdo nevěnoval ani zdvořilé uchechtnutí. Ovšem nejpodivnější Langfordovi připadalo, že si nikdo ani nepovšiml jeho kuriózního „průzkumnického" vystrojení. Intenzívní soustředění těch lidí mu napovědělo, že tohle není žádný obyčejný nález. Hned se jeho i dcerky zmocnilo napětí.

„Nemůžeme to písmo rozluštit. Podívej se," vybídl ho bez pozdravu Taylor, když Langford s Catherine ke skupině dorazili.

Udělal Langfordovi místo, aby viděl na velký list papíru, rozložený na stole. Byl pokryt řadou podivných značek, uhlových otisků nápisů vyrytých v kameni. Langford pochopil, proč jsou všichni tak zmateni. K údivu všech to však jako první vyslovila Catherine.

„Tohle nejsou opravdové hieroglyfy! Přinejmenším ne ty, na jaké jsme zvyklí."

„Taylore," obrátil se Langford ke svému společníkovi, „odkud ty symboly pocházejí?"

„Ukážu ti to," vykročil předák k místu vykopávek. Třicet metrů od jámy plné dělníků, kteří na sebe pokřikovali, se Taylor zastavil u gigantické kruhové kamenné desky. Byla metr silná, v průměru měla zhruba šest a půl metru. Tato masívní tabule měla barvu písku, v němž spočívala.

„Je to krycí kámen," vysvětloval Taylor, „největší, jaký jsem kdy viděl. Když něco pohřbíš pod takhle velký kus skály, chceš, aby to pohřbené taky zůstalo."

Langford vzrušeně obcházel kámen a prohlížel si jeho vrypy. Tohle byl skutečně nález světového významu. Deska byla ohromující nejen svou velikostí, ale opracovaný povrch byl vynikající ukázkou umění kameníků starého Egypta. Plocha monolitu byla uspořádána jako terč, do řady soustředných kruhů. Vnější kruh obsahoval 39 znaků v neznámém jazyce. Uvnitř dalšího pásma byly symboly, jež se podobaly staroegyptskému písmu, jak by to byla velmi raná, mimořádně primitivní verze pozdějších hieroglyfů. Další byl kruh podivně klenutých čar, protínající povrch kamene různými směry. Některé z bodů, v nichž se čáry protínaly, byly zvýrazněny, jiné nikoli. Vypadalo to jako nějaká dávná forma geometrie. A to, co bylo vyryto uprostřed, činilo z kamene vskutku mistrovský kus.

Langford seskočil na kámen, aby se mohl na střed lépe podívat. Na pozadí precizně vytesaných klenutých geometrických křivek bylo souměrné zpodobení bohyně Nut. Se zády podpírajícími oblohu krmila ze svého prsu děti země, jež pod ní pluly v Lodi Miliónu let. V tomto krásném obraze, přímo uprostřed kamene, byla podlouhlá kartuše v klasickém stylu, obsahující posvátný název světa, a kolem ní bylo zopakováno šest podivných hieroglyfů z vnějšího kruhu. Tvořily ony znaky jméno nějakého prehistorického faraóna? Či snad to bylo nějaké poselství?

„Velmi zvláštní," mumlal si pro sebe Langford, vynikající znalec egyptského písma. Potřásl hlavou a vrátil se k okraji kamene, kde studoval po nějakou dobu druhý kruh, než promluvil k Taylorovi a ostatním.

„Tenhle vnitřní pás je trochu čitelný. Tohle by mohl být symbol pro roky. Tisíc let... nebe, hvězdy nebo něco takového, žije Ra, bůh slunce. Ale co mají proboha znamenat ty vnější znaky?"

Když se sklonil, aby si znaky lépe prohlédl, kladl si tutéž otázku, nad níž Taylor a ostatní hloubali celé odpoledne. Našli jsme nějak dosud neznámý jazyk? A pokud ano, kdo ho používal?

„Co je tohle za věci?" ozvala se Catherine. Důkladně si prohlížela úhledně srovnanou sbírku nálezů - každý v sáčku,opatřený cedulkou a zapsaný v seznamu.

Taylor vysvětloval: „To jsou úlomky nástrojů, nádob a věcí, které dělníci používali, když tenhle kámen ukládali do země. Podívej se

na tohle,“ zvedl zlatý medailon zdobený symbolem zpola ptačího a zpola lidského oka. Podal ho děvčátku. „Bylo to zabalené do kusu látky a položené na středu desky.“

„Konečně jste našli něco hezkého,“ zvolala Catherine uchváceně.

„Oko Raa,“ poznamenal Langford a sestoupil z kamene, aby si mohl na medailon podívat zblízka. „Nález tohohle motivu na klenotu je velmi vzácný. Asi patřil knězi,“ řekl Taylorovi.

Catherine podržela nález proti světlu a obdivovala ho. Sundala si řetízek a medailon na něj navlékla.

„Jestli tohle je krycí kámen, co teprve bude ta věc pod ním?“ pronesl Langford rozčileně.

Vtom se z jámy ozval povel a dvě stě dělníků začalo táhnout za desítky silných lan, vedených před kladky. Každý v tomto prašném údolí, od nejvzdělanějšího vědce po nejubožejšího z námezdních dělníků, věděl, že je svědkem pozoruhodné události: nejpodivnějšího archeologického nálezu, k jakému kdy došlo. Feláhové reagovali na rytmické pobídky předáka a pomalu táhli za napjaté provazy. Zvedali ze staletého spánku obrovský prstenec z křemene, vysoký přes patnáct stop. Svou dokonalou oblostí a perleťovou barvou připomínal pečlivě tepaný šperk v nadživotní velikosti. Celý povrch byl pokryt vrypy a ozdobami, spletitými detaily; byl složitý jako matematický rébus a krásný jako sultánův amulet.

„To je jeden z božích náramků,“ řekla Catherine rozrušeně.

Po celá desetiletí, kdy se věnoval zkoumání a hledání, Langford nic takového neviděl. Přes podobnost vzoru určitým nálezům v první dynastie se zdálo nemožné, aby starověcí Egypťané stvořili něco tak technicky náročného. Do prstence bylo v rovnoměrném rozestupu vsazeno sedm jako pěst velkých křišťálů a každý z nich byl přichycen plátem zlata. Tyto pláty byly replikami pruhované pokrývky hlavy faraa zvané nemes, jakou byla ona slavná na Tutanchamónově posmrtné masce. Okolo vnitřního okraje prstence se nalézaly tytéž nerozluštitelné hieroglyfy jako na krycím kameni.

Když měli dělníci obruč postavenou v devadesátistupňovém úhlu, začali ji podpírat řadou dřevěných pilířů. Taylor a Langford

přistoupili blíž. Slunce stálo na opačné straně a oni s překvapením zjistili, že materiál je poloprůsvitný.

„Z čeho je to vyrobené?“ uvažoval nahlas Langford.

Taylor pokrčil rameny. „To je mi záhadnou. Je to tvrdší než ocel a nikde ani stopy oxidace, ani koroze. Nějaký druh křemene, ale nedokážu ho identifikovat.“

Langford jen chvíli tiše stál, a náhle dal průchod své radosti. „Dokázali jsme to!“ vykřikl.

Catherine sledovala, jak její otec, obvykle upjatý a formální, popadl svého překvapeného partnera do medvědího objetí. Nadšeně se plácali po zádech a vyváděli jako malí kluci. Vtom se v jámě začalo něco dít.

Feláhové křičeli a na cosi ukazovali. Všeho nechali, ačkoli podpěrné kůly ještě nebyly pevně usazeny. Velký prstenec se nebezpečně zakymácel, hrozilo, že spadne a dva rozdrtí. Taylor se tam rozběhl a křičel něco arabsky.

„Nehneš se odtud,“ rozkázal Langford dceři a vydal se za ním.

Čekala tak dlouho, jak jen dokázala - asi pět vteřin; pak se rozběhla za ním. Situace v jámě se během několika vteřin změnila v naprostý chaos. Zatímco desítky lidí se snažily skočit dovnitř, aby se chopily lan, další muži usilovali dostat se ven. Jak se zdálo, všichni křičeli, seč jim plíce stačily.

O chvíli později Catherine zjistila, co za tím vězí. Část kamenného podkladu pukla a v místě, kde byl ukotven jeden z podpěrných trámů, zela hluboká průrva. Taylor a otec se postavili do čela těch, kdo se snažili trám upevnit. Ať bylo na dně nově vzniklé díry cokoli, Arabům shlížejícím dolů to nahánělo hrůzu.

Catherine to už nemohla vydržet, musela se podívat. Sklouzla dolů. Její otec a ostatní muži se lopotili v prachu přímo vedle záhadné průrvy. Dívenka se prosmykla středem kamenného prstence a dostala se k dělníkům. Prokličkovala mezi nimi a podívala se dolů.

„Zkameněliny!“ zvolala.

„Catherine!“ Slyšela zlost v hlase svého otce, nemohla však odtrhnout oči od zrůdně pokroucených postav. Částečně pohřbená v kamení, kosti roztříštěné, jako by je rozdrtila velká síla, ležela tam velmi lidsky vyhlížející ruka. Vedle ní bylo něco, co vypadalo jako

velká lebka - rozhodně ne lidská. Z ní zíralo zářivě černé oko mandlového tvaru, nahánějící hrůzu. Mohla to být zkamenělá biologická tkáň, nebo velký kus onyxu zasazený do sochy. Či snad měli pravdu feláhové, když stále opakovali arabské slovo, jemuž rozuměla: ďábel.

Jako hypnotizovaná touto nestvůrnou ukázkou pekla měla Catherine pocit, že stoupá vzhůru a pluje k okraji jámy. Otec jí věnoval dlouhý tvrdý pohled, který znamenal, že jeho trpělivost je u konce, a nařídil jednomu ze svých pomocníků, obtloustlému mladíkovi z Liverpoolu, aby na ni dohlédl.

Zatímco muži pracovali, aby upevnili nález ve vzpřímené poloze, dívenka seděla a pozorovala, jak se pozdní odpolední světlo mění ve fialový podvečer. Upřeně hledě do prstence, podivného pouštního šperku, a došla k neodvolatelnému rozhodnutí. Slíbila si, že bez ohledu na to, jak dlouho to bude trvat nebo jak obtížné to bude, vyřeší záhadu původu tohoto objevu. Pustila se hned do práce. Obrátila se ke svému břichatému strážci a prohlásila:

„Jdu zpátky do auta.“

Poznal, že nemá na vybranou, a následovat ji k limuzíně, kde se posadila a začala listovat ve svém výtisku *Starověkého Egypta*. Brzy našla, co hledala - obrázek Anubise, božstva se šakalí hlavou, vodícího zemřelé dolů do Země mrtvých

„Podívejte se na tohle,“ podala mu rozevřený svazek. „Ta rozdrcená věc tam dole je Anubis. Musíme to ukázat tátovi.“

Její průvodce, jemuž se dostalo jen letmého pohledu na hrůzné divadlo tam dole, než byl degradován na chůvu, knihu vzal a položil ji na kapotu, aby si obrázek prohlédl. Vtom dorazil další automobil se šoférem a z něj vystoupil sám první náměstek egyptského ministra pro historické památky, který přijel na „běžnou“ návštěvu.

Když ten naparáděný úředník s mohutným knírem procházel kolem, obklopen suitou pochlebníků, mírně nadzvedl klobouk na pozdrav.

„Dobrý večer, slečno Langfordová. Přihodilo se dneska něco zajímavého?“

Kapitola třetí

Los Angeles, současnost

Promočený od hlavy až k patě, s vakem přeplněným knihami a s mumláním, trmácel se Daniel Jackson na sever po Goweru směrem k bulváru Sunset. Byl to značně vyhraněný muž těsně před třicítkou s pískově hnědými vlasy a poctivou povahou. Zapomněl si deštník a neměl peníze na autobus. Jeho boty vypadaly, jako by je koupil z druhé ruky, dlouhý nepromokavý kabát mu však dodával seriózní vzhled. Jak rázoval, vypadalo to, že útočí proti nějakým neviditelným nepřátelům.

Ve skutečnosti se ptal sám sebe, jestli tentokrát nezašel příliš daleko. To, co mělo být dnem jeho návratu, opětovné přijetí do akademické obce, v něm místo hrdosti budilo pocit, jako by se měl zúčastnit vlastního pohřbu. Odbočil na západ k Sunsetu a vstoupil do malého krámku na rohu. Doufal, že mu pan Arzumanian připíše na účet láhev vína. Usoudil, že když to je jeho funus, mohl by se taky nabalzamovat.

„Pane Dane, příteli, copak se stalo?“ zahalasil Arzumanian, bezprostřední a jako vždy optimistický.

„Mám za sebou hrozný den, je mi pod psa a potřeboval bych se napít,“ shrnul Daniel svou situaci plynnou arménštinou. „Takže jsem doufal, že od vás dostanu láhev vína, jenže nevím, kdy ji budu moci zaplatit.“

„Mám nápad, drahý příteli,“ opáčil hokynář a nabídl mu obchod. Potřeboval, aby mu Daniel tlumočil při jednání s jedním z dodavatelů, který mluvil pouze řecky. Chtěl ten rozhovor uskutečnit hned, když však uviděl bolest v Danielově tváři, navrhl, aby to odložili na druhý den.

S lahví pod paží, dotvářející jeho vzhled, vyšel Daniel znovu do deště. Zamířil k domovu a přemítal, jak mohl takhle dopadnout. Copak na střední škole nezískal stipendium za překlad fénické poezie a

nebyl přijat na Kalifornskou univerzitu v Los Angeles už v šestnácti letech? Nebyl snad mladý génius s trojí specializací na jazyky, filologii a historii starověku? Jak si mohl nechat tak slibnou budoucnost proklouznout mezi prsty, aby skončil vysmívaný, opovrhovaný, bez haléře v kapse, opuštěný, bez přátel, na mizině a silně promoklý? Vzpomněl si na znepokojivou statistiku, uvádějící procento v dětství geniálních lidí, kteří záhy začnou trpět duševními chorobami. Věděl, že je na špatné cestě.

S cákáním přešel parkoviště u Těnčenkových Pneumatik, ošumělé garáže v budově s opadávající omítkou. Vladimír Těnčenko, majitel, právě rozhořčeně potřásal holou hlavou pod autem na hydraulickém zvedáku. Daniel bydlel v přístavku nad garáží, a protože dlužil nájemné za několik měsíců, dostal už obsílku o soudním vystěhování. Jestli se k němu štěstí brzy neobrátí čelem, bude muset začít volat všem známým, jestli by u nich nemohl pár nocí přespat na podlaze. Prošel kolem Těnčenka a vystoupal nahoru do špinavé kanceláře.

„Nějaká pošta pro mě?“

Za stolem seděla a do telefonu se smála nejhezčí dívka, jakou Daniel znal, Světlana. Když zjistila, kdo se to ptá, veškeré veselí z jejího výrazu vyprchalo. Aniž přerušila hovor, zvedla se a hodila na přepážku dva dopisy. Před několika měsíci, než mu došly peníze z grantu, to mezi nimi vypadlo jinak. Žertovali a flirtovali spolu, a dokonce několikrát zašli do thajské restaurace. Jenže právě když se jejich vztah začínal oteplovat, došly Danielovi peníze a stal se „problematickým nájemníkem“.

Probral dnešní korespondenci. Poslední varování telefonní společnosti a další podobenka pohřešovaného dítěte, kterou si Daniel pro všechny případy pečlivě prohlédl.

Ještě sklíčenější, než byl předtím, vyšel z garáže, nedbaje deště, sedl si na hromadu opotřebovaných pneumatik a zíral do prázdna. Naproti přes ulici vedl špinavý bezdomovec ke kočce kázání, aby se nehrabala v odpadcích a pouhých deset stop od něj hlídal tvrdě vyhlížející šofér svou elegantní limuzínu. Jak zmatené město!

Daniel si v duchu začal přehrávat konferenci a onen katastrofální projev, který dnes odpoledne pronesl k archeologické elitě země.

Většina z nich znala jeho pověst a domnívala se, že je poněkud vyšinutý, oběť četby příliš mnoha sci-fi románů. Bohužel, dnešní události jejich názor jen posílily. Články, jež publikoval během posledního roku, přivítala akademická obec všeobecným posměchem. I když jeho výzkumné postupy a hloubka informací byly stále předmětem obdivu, závěry, které vyvozoval z důkazů, se stále víc lišily od všeobecně uznávaných teorií. Sám sebe přivedl do riskantní situace a kolegové ho v odborných časopisech ostře napadali.

Ignoruje dlouho uznávaná fakta - to byla typická námitka. Někteří přešli od kritiky k osobním útokům. *Jackson je buď pomýlený a neschopný, nebo fetuje*. A co teprve kritika, kterou si vystřihl a nalepil na zeď v kuchyni! *Toto je onen druh archeologie, jakou bychom očekávali v The National Enquirer. Jeho práce nemá ve světě poctivé vědy místo.*

Daniel si byl plně vědom, jak nekonvenční jeho závěry jsou. Proto se zpočátku vyjadřoval opatrně, publikoval velmi naředěnou verzi toho, čemu skutečně věřil. Byl však přesvědčen, že jeho teorie odpovídají faktům lépe než úctyhodné výklady rané egyptské civilizace poplatné době.

Když toho rána vcházel do velkého chrámu na bulváru Wilshire, věděl, že bude mít před sebou skeptické obecenstvo. Nečekal však, že bude jeho chování nepřátelské a vyloženě urážlivé.

Doktor Ajami, jeho profesor z doby, kdy studoval v Kolumbii, přiletěl, aby se zúčastnil konference. Když se nikdo z organizátorů akce neměl k tomu, aby Daniela uvedl, předstoupil dr. Ajami a věnoval Danielovi nadšené uvítání:

„Vysokou školu absolvoval a akademického titulu dosáhl ve dvaceti letech, hovoří jedenácti různými jazyky a já očekávám, že se jeho disertační práce stane standardním informačním dílem o raném vývoji egyptských hieroglyfů. Napsal několik původních článků o komparativní lingvistice afroasijských jazykových skupin a samozřejmě o vývoji egyptského jazyka od archaického období po Starou říši; to bude i jeho dnešní téma. Prosím, uvítejme jednoho z nejslibnějších mladých egyptologů, Daniela Jacksona!“

Cestou k pódiu zaslechl Daniel dva stárnoucí vědátory, kteří s požitkem vedli následující rozhovor. Zjistil, že oba patří mezi „dinosaury“ americké archeologie.

„Á, další zázračné dítě,“ vrčel zavalitý profesor Rauschenberg.

„Mám ponožky, které jsou starší než tohle mládě,“ zasmál se vytáhlý doktor Tubman.

Když procházel kolem nich, věnovali mu skeptický pohled. Jakmile usoudili, že je z doslechu, pokračovali:

„Siru Allanu Gardinerovi se nevyrovná,“ zaryl si jeden.

„Doufám, že to není další Wallace Budge!“ přiložil si polínko druhý.

I když to Danielovi vtipné nepřipadalo, tomuto žertu porozuměl. Budge byl k zbláznění nudný, nemastný neslaný přednašeč známý tím, že dokáže uspat celé sály kolegů lavinou hnidopišský podrobností.

Jakmile se Daniel ocitl na pódiu, vzduch v místnosti ztěžkl napětím. Byl to nevypočitatelný vědec a na něco takového nebyli ve svém oboru zvyklí. Krátce pohlédl ke stropu, jen na tak dlouho, aby se každý podivil, co to dělá, a náhle se obrátil a vystřelil otázku k Rauschenbergovi.

„Pane profesore, jaké máte auto?“

„Forda,“ odpověděl zmatený Rauschenberg.

„Model T?“ Danielova otázka vyvolala smích.

„Tak starý zase nejsem. Mám Eskorta.“

„Aha,“ podrbal se Daniel na bradě, „řízení s posilovačem a brzdy s posilovačem.“

„Nezapomeňte na okna s posilovačem!“ snažil se Rauschenberg zapojit do hry.

„Takže v nepravděpodobném případě, že by v Santa Monice dnes odpoledne vybuchla dlouho nečinná sopka a my všichni bychom byli za stovky let exhumováni zázračným archeologem, nemohli byste být vy a váš vůz chybně zařazeni do počátku tohoto století.“

„Kam tím míříte?“ ozval se doktor Tubman. Skutečně, nikdo z publika neměl nejmenší tušení, co tím Daniel sleduje.

„Henry Ford začínal skromně, téměř primitivně, se starou Tin Lizzy, modelem A. Pak své výrobky pomalu vyvíjel až k náročné

technologii, jakou využíváme dnes. A to mě vede k ústřední otázce, týkající se starověkého Egypta: proč se jejich kultura nevyvíjela? Podle mého názoru nálezy naznačují, že jejich umění, věda, technologie, způsob vedení válek byly hotové už na počátku!“

Daniel poskytl posluchačům minutu, aby mohli dumat a mručet, a pokračoval v útoku:

„Dnes zde chci dokazovat, že Egypťané z doby před Starou říší všechna tato umění a vědy nějakým způsobem převzali. Pak, po krátké době seznamování, vidíme plný rozkvět toho, čemu říkáme starověký Egypt.“

Publikem proběhla slyšitelná vlna udivené reakce.

„Například jejich písmo. Je známo, že hieroglyfickou soustavu prvních dvou dynastií je nesnadné analyzovat. Všeobecně se má za to, že je to primitivní verze složitějšího písma, jež nacházíme později, v době Staré říše. Jak jsem se pokusil prokázat v řadě článků, tento raný jazyk je ale už plně rozvinutý systém, kombinace fenotických a ideogramatických prvků. Pokud je tomu tak, byli Egypťané schopni přejít od primitivních jeskynních kreseb ke komplikovanému systému zachycování světa a sebe samých v podstatě okamžitě, během několika generací.“

Daniel přestal hovořit a tiše pozoroval, jak se několik přítomných zvedá a míří k východu ze sálu. Chtěl argumentovat tím, že stará soustava byla dokonce ještě elegantnější než hieroglyfy pozdější, ale protože byl jediný, kdo je dokázal plynule číst, věděl, že by mluvil do větru. Změnil téma.

„Vezmeme si další příklad. Předmětem jednání dnešní konference je Chufevova pyramida,“ začal.

Doktor Ajami zdvořile zakašlal, aby upoutal jeho pozornost, a pak pokývl, jako by chtěl říct: Ano, to je to téma, prosím, držte se ho!

„Tentýž důkaz se týká Chufevovy pyramidy. Většina kolegů se domnívá, že toto mistrovské technické dílo muselo být výsledkem praktických zkušeností celých generací. Podle této teorie jsou Djoserova pyramida v Saqqaře, tzv. Plochá pyramida a velké hrobky v Abydosu jen zahřívací kola, cvičení, která vedla k mnohem komplexnější a preciznější Chufevově pyramidě. Jak mnozí z vás vědí, pod tuto teorii se nepodepisuji. Dle mého názoru musela být Chufe-

vova pyramida první, a až po ní následovaly právě zmíněné menší stavby. Důkazy podporující tradiční postup výstavby jsou založeny na lidové tradici a písemných záznamech, vzniklých stovky let po této události. Skrovné důkazy, které máme, podle mne svědčí o tom, že lidé žijící kolem Nilu pomalu *zapomínali*, jak tyto stavby budovat, a s každou další generací na tom byli hůř a hůř."

Další z účastníků konference vstali a odešli. Jiní se slyšitelně pochechtávali, Daniel však pokračoval. Neměl na vybranou.

„Bohužel, četné pokusy o určení data výstavby těchto pyramid pomocí radioaktivního uhlíku nepřinesly přesvědčivé výsledky. Existuje dost protichůdných údajů, aby ospravedlnily jakékoli teoretické stanovisko. Avšak položte si tuto otázku: Všechny menší pyramidy jsou hustě popsány jmény faraónů, kteří je dali vztyčit. Mastaby obklopující pyramidy jsou pokryty kartušemi prozrazujícími jména tituly majitelů, seznamy obětních darů, data výstavby, uctívané bohy, hudební nástroje a tak dále. Je typické, že v těchto hrobkách nalézáme malby velebící božské vlastnosti osoby, která je zde pohřbena. Faraónové byly největší egoisté v historii světa. A přesto největší pyramida ze všech, Chufevova, nenese jediný nápis. Ani značku kdekoli, uvnitř, či vně. Dává to nějaký smysl?"

Impozantní starší muž, profesor Romeny z univerzity v Berkeley, povstal a přerušil ho:

„To je zajímavá teorie, pane kolego, jenže většina z nás je s ní dobře obeznámena."

Kdosi začal polohlasem hovořit o zóně soumraku, což některé rozesmálo a jiné zmátlo.

Romneyho to ze soustředění nevyrušilo. Díval se upřeně na Daniela a pokračoval:

„Vy tvrdíte, že tato pyramida nebyla postavena pro faraóna, protože na ní nebylo žádné jméno. Ale co Vyseho objev kameníkova nápisu se jménem Chufeva uvnitř podpěrné místnosti, která byla zapečetěna od doby, kdy pyramidu postavili?"

Daniel udělal bolestnou grimasu. „Ale prosím vás! Tenhle objev byl vtip, velký podvrh, kterého se dopustil sám Vyse!"

Nejenže to Daniel neměl před tímto konzervativním obecenstvem říkat; rozhodně to neměl říkat takto. Rozpoutala se bouře

zlostného, rozhodného nesouhlasu. Několik vznětlivějších jedinců na něj dokonce začalo výsměšně bučet. Další z posluchačů povstali a opustili sál.

Profesor Romeny zvýšil hlas, aby se v té vřavě prosadil: „To je příliš jednoduché, doktore Jacksone. Kdybyste se s problematikou lépe seznámil, nemusel byste očerňovat pověst zesnulého vědce, abyste podpořil své myšlenky," bouřil.

Až do této chvíle si Daniel udržoval určitý ironický odstup od nepříznivého vývoje událostí. Ten se teď jako mžiknutím oka změnil v nepřátelské, vražedně chladné upřesňování.

„Před odjezdem do Egypta," začal, „se Vyse chvástal, že učiní důležitý objev, jenž ho proslaví po celém světě. Za peníze svého otce najal elitní tým odborníků a přivedl ho k pyramidám v Gíze. Ale po několika měsících, které ho stály značnou sumu, neměl nic, co by odměnilo jejich námahu a čím by se mohl pochlubit. A tak je všechny vyhodil a přivezl bandu zlatokopů, kteří dolovali pro jeho otce v jižní Africe. Ani ne za tři týdny objevili to, co badatelé, vykradači hrobů a vědci nemohli najít čtyřicet století - tajnou místnost, zapečetěnou od dob její výstavby. V této jinak prázdné místnosti našli věc, jež vytvořila Vyseho pověst: dlouho hledanou kartuši s Chufevovým jménem. Kartuše se objevuje na třech stěnách místnosti, co je však divné, nikoli na zdi, kterou Vyse rozkopal napadrť, když se dostával dovnitř. Jméno je napsáno červeným inkoustem, jaký se nikdy jinde ve starověkém Egyptě neobjevuje. Je překvapivě zachováno, a což je neuvěřitelné, nesprávně hláskováno."

„No, co byste čekal od negramotného kameníka?" opáčil Romney.

Daniel teď opustil pódium a přecházel před ním ze strany na stranu jako hladový cirkusový tygr. Pak přistoupil k tabuli a podivuhodnou rychlostí napsal řadu hieroglyfů.

„Toto je symbol, o kterém Vyse prohlašuje, že ho našel v podpěrné místnosti. No, a my všichni víme, pokud jsme si otázku dobře prostudovali," metal blesky na Romneyho, „že Vyse měl s sebou výtisk Wilkensonovy knihy Materia Hieroglyphica z roku 1906, vydaný v Amsterdamu u Heynis Books. Pečliví badatelé, jako jste vy, pane profesore, si určitě povšimli, že hned do dalšího vydání

zařadil editor errata - volný list s omluvou za chyby v předchozím vydání. Na seznamu těchto omylů je uveden také hieroglyf jména Chufev. Nesprávně vytiskli první souhlásku Chufevova jména. Mělo to vypadat takto...“

Daniel nakreslil na tabuli téměř shodnou vertikální sadu symbolů.

„Mimořádně podivnou shodou okolností je na kartuši, kterou Vyse objevil, naprosto stejná chyba. Pokud by se takto ve jménu faraóna spletl kameník, zvlášť v jeho pohřební místnosti, byl by popraven, zeď by byla stržena a postavena znovu.“

Udělal přestávku, věnoval svému protivníkovi nevlídný pohled a dodal: „Jsem si ovšem jist, že tohle všechno jste už věděl, protože člověk jako vy bere studium materiálu vážně.“

Poslední slova Daniel pronášel, až když se profesor Romney hnal k východu z konferenčního sálu. Než za sebou práskl dveřmi, ještě se obrátil a pronesl jedovatou poznámku:

„Připadáte mi jako špatná televizní show, pane kolego.“ To vyvolalo sem tam smích a ojedinělý potlesk, Daniel však cítil, že některé z posluchačů si získal. Pár důležitých osobností bylo stále ještě v místnosti a on teď doufal, že jsou připraveny ho poslouchat.

„Nyní bych se rád na chvíli vrátil k počátkům. Možná skutečný původ jejich civilizace leží pohřben ve vádí na Západní Sahaře.“

„Pane kolego, když dovolíte!“ Úplně vzadu stála žena v elegantních, drahých šatech as velikými brýlemi, vypadala asi na šedesát. Ve skutečnosti byla mnohem starší.

„Ráda bych nejprve řekla, že váš přehled o faktech je impozantní. Mám jen jednu otázku: Kdo si myslíte, že pyramidy postavil?“

„V tom je celý ten problém,“ odpověděl jí. „Nemám nejmenší tušení, kdo je postavil nebo proč.“

V přednáškovém sále zazněl hromadný zklamaný vzdech. Elegantní dáma krátce kývla, jako by byla s odpovědí spokojena, otočila se a odešla.

Jakýsi podsaditý vousatý muž zvolal posměšně se zkomoleným anglickým přízvukem: „Dávno zapomenutí obyvatelé Atlantidy?“

Zbylé publikum se začalo smát a sbírat si své věci.

„Nebo možná Marťani!“

„To jsem neřekl," bránil se Daniel.

„Ne, ale chtěl jste," odsekl vousáč.

„Naprosto vám uniká hlavní smysl," poznamenal Daniel.

Atmosféra v sále byla asi tak intelektuální jako ve školní jídelně během hlavního náporu na jídlo. Více než polovina posluchačů byla pryč a další odcházeli. Daniel zalovil ve stohu svých podkladů, našel stránku, kterou hledal, a marně se pokoušel pokračovat. Hovořil do mikrofonu, aniž pozdvihl oči.

„Nové geologické důkazy datují Sfingu do mnohem ranějšího období, než se dosud předpokládalo. Víme-li, že toto je pravda, musíme začít přehodnocovat všechny závěry o původu egyptské kultury, k nimž jsme došli. Musíme prostě začít přehodnocovat všechny závěry o původu egyptské kultury, k nimž jsme došli. Musíme prostě začít úplně od začátku..."

Když se za poslední skupinou rozesmátých účastníků konference zavřely dveře, doktor Ajami, který stále trpělivě seděl na pódiu, prošel k Danielovi. Jeho rozpoložení bylo patrné.

„Jsem s vámi velmi, velmi nespokojen, Danieli! Mysle jsem, že jsme se dohodli, že tady dneska nebudete probírat ten nesmysl. Podstoupil jsem riziko, když jsem vás sem uvedl, snažil jsem se vám prospět, ale teď se obávám, že jste svou kariéru zničil. Sbohem!" Pak se připojil k ostatním ve vestibulu.

Danielovi se začaly třást ruce, tváře mu hořely ponížením. Zahleděl se do prázdného hlediště, tiše zavřel svůj poznámkový blok a naklonil se k mikrofonu:

„Nějaké otázky?"

Když tak Daniel seděl v dešti a pozoroval, jak se inkoust na jeho telefonním účtu začíná rozpíjet, pomyslel opět na onu starou dámu vzadu v publiku. Jak rád by si s ní popovídal nad šálkem čaje a pak ji uškrtil! Vplula do místnosti, právě když se všechno začínalo obracet v jeho prospěch, a položila mu přesně tu otázku, jíž se snažil vyhnout.

Konečně se zvedl a vyšel po schodech ke svému bytu, kde ho čekalo další nepříjemné překvapení. Vstupní dveře byly doširoka otevřeny.

„Zloději," zašeptal.

Normálně by utekl a nechal je, ať si vezmou, co chtějí, ne však teď. Skrz naskrz promoklý vklouzl dovnitř a našel deštník, který si uložil u dveří, aby na něj nezapomněl. Jindy do hloubi duše mírumilovný člověk se dnes plížil předsíní, přichystán k boji.

Protáhl se kolem rohu a uviděl jednoho ze zlodějů, jak prohrabává jeho stůl. Skočil do pokoje, deštník v bojové pohotovosti, a ocitl se tváří v tvář té staré dámě z konference. Na chvíli vzhlédl a pak se vrátila ke svému dílu, nonšalantně listujíc papíry na jeho neuspořádaném stole.

„Pojďte dál," vybídla ho klidným hlasem. „Vaše uklízečka má určitě volno celý rok," prohodila. Neznělo to však nijak zvlášť kousavě.

Už podruhé ho zmátla, až téměř oněměl. Vzal rozum do hrsti, uvolnil křečovité sevření deštníku a zmohl se jen na otázku:

„Co, ksakru, děláte v mém bytě?"

„Á, tohle je skutečně mistrovský kousek," zvedla půvabnou sošku egyptské ženy, kterou měl Daniel na poličce. Mramorová busta s věkovitou patinou představovala jemný a velmi krásný obličej mladé ženy. „Řekla bych, že je to čtrnácté století před Kristem, asi tak z doby kolem Edfu." Rozhlédla se kolem po nábytku z druhé a třetí ruky. „Jak jste si ji vůbec mohl dovolit?"

„Prosím vás, buďte opatrná," ozval se Daniel nervózně. Nechtěl hovořit o tom, jak se tento poklad stal jeho majetkem. Ano, byla to jeho jediná drahá věc, ale měla pro něj cenu mnohem větší, než jaká se dala vyjádřit v dolarech. Jeho návštěvnice vycítila, že je znepokojen, a opatrně bustu postavila zpátky na místo.

Všechno u této ženy hovořilo o moci, výsadním postavení a naprosté sebejistotě. Tento dojem narušovaly jen velice silné čočky brýlí, které jí nepřirozeně zvětšovaly oči. Nyní je upírala na Daniela.

„Přišla jsem vám nabídnout práci."

„Práci?" Jeho mozek konečně začal fungovat. „Jakou práci?"

Přešla k zarámovanému snímku na zdi a změnila téma.

„Vaši rodiče?“

„Nevlastní.“

„Á, máte pravdu. Vaši skuteční rodiče zemřeli při té letecké havárii v roce... Kdy to bylo, v sedmdesátém třetím?“

„Ale ano, nechte mě přemýšlet,“ pitvořil se po ní Daniel. „Ano, myslím, že to bylo v třiasedmdesátém. Krásný rok pro smrt v plamenech, nemyslíte?“

Zjistila, že se dopustila bolestného přehmatu, a omluvila se. Daniel však nechtěl, aby jí to prošlo tak snadno.

„Ne, vážně, kdybyste si potřebovala ukrátit čas, můžeme si samozřejmě poklábosit o tom, jak moji rodiče zemřeli.“

Když skončil, prošel kolem ní do kuchyňky, aby se něčeho napil. Zíral do pustiny v ledničce, když se jeho podivná návštěvnice znovu zvala:

„Jmenuji se Catherine Langfordová. Mám velmi rané hieroglyfy a chtěla bych, abyste na nich pracoval.“

„Odkdy se armáda zajímá o hieroglyfy?“

Catherine zmlkla a zahrála zmatenou. „Armáda? Proč si myslíte, že to má něco společného s armádou?“

Daniel jenom hádal. Spočítal si, že se musela jeho podezřívavému domácímu prokázat nějakým odznakem nebo dokladem. A ten řidič naproti přes ulici vystavoval na odiv vojenský sestřih vlasů, což bylo v ulicích Hollywoodu neobvyklé. Způsob, jak se vyhnula jeho otázce, mu ji sám zodpověděl.

„Myslím si, že jsem příliš starý, abych všeho nechal a dal se naverbovat k armádě.“

Catherine potěšilo, jak bystrý úsudek má. „Velmi působivé, doktore! Podívejte se, ráda bych vám všechno vysvětlila, ale ten projekt je do značné míry tajný.“

„No, tak mi možná můžete prozradit aspoň tohle: proč bych měl brát práci, o které nic nevím?“

Catherine měla odpověď připravenou. „Nemáte tady ve městě rodinu ani přátele. Váš domácí se zmínil, že vás zažaloval, protože dlužíte nájemné, a na vašem stole leží kupa nezaplacených účtů. Tak se mi zdá, že mladý doktor Jackson potřebuje práci. Být vámi, po

dnešním projevu bych neseděla doma a nečekala, až zazvoní telefon.“

Daniel nevěděl, co na to říct. Vyjmenovala pádné důvody, aby vzal jakoukoli práci, kterou nabízela.

„Je tu ovšem jeden ještě lepší důvod, abyste pracoval pro mě, Danieli.“

„A co by to mělo být?“

„Možnost prokázat, že vaše teorie jsou pravdivé.“

Otevřela elegantní kabelku, vytáhla sadu starých černobílých fotografií a podala mu ji. Obrázky zachycovaly velký krycí kámen, nalezený Langfordovou výpravou poblíž Gízy. Nebyla na nich ani stopa po zkamenělinách. Daniel se fotografiemi probíral a napětí v jeho tváři povolilo. Byl to výraz, jaký Catherine znala, a napověděl jí, že právě získala nejnovějšího člena svého týmu.

„To stačí!“ popadla vybledlé snímky a podala mu místo nich jinou obálku.

„Co je tohle?“

„Vaše cestovní plány,“ vysvětlila a chystala se k odchodu.

Daniel otevřel obálku, podíval se na letenku a ohrnul rty. „Denver? Podívejte, jak si možná dokážete představit, nejsem zrovna nadšený létáním.“

„Překonejte to,“ řekla s nehybnou tváří. Pak za sebou s úsměvem zavřela dveře.

Kapitola čtvrtá

Yuma, Arizona

Sedan bez tovární značky sjel po svahu a zastavil před malým přízemním domkem na předměstí Yumy. Ačkoli už přicházela zima, polední slunce udělalo z ulic pečicí troubu a donutilo zdejší obyvatele vyhledat úkryt v klimatizovaných příbytcích. Dokonce i psi se líně povalovali s vyplazenými jazyky ve stínu a bylo jim tak horko, že se ani neobtěžovali zvednout a zaštěkat. Na takový den se vztahoval onen starý vtip, jak umřel jeden chlápek z Yumy a dostal se do pekla. A když zjistil, jak to tam vypadá, vrátil se domů pro deku.

Ozvalo se klapnutí kliky a do slunečního žáru vstoupili dva muži z blízkého vojenského letiště námořní pěchoty. Jejich úpravné uniformy prozrazovaly, že jsou to důstojníci, kteří se vypravili za úřední záležitostí.

Zatímco první z nich vyšel nahoru na verandu a zaklepal na dveře, druhý, jenž nesl silnou černou složku, si prohlížel garáž. Nesla známky šťastnějších časů: obruč basketbalového koše nad otevřenými vraty, jízdní kola dosud schopná použití.

Dveře na verandě se pootevřely, přidržovány řetízkem. Škvírou vyhlížela atraktivní, asi čtyřicetiletá žena. Věděla, že tento okamžik přijde a poslední dva roky se ho obávala a zároveň si přála, aby nadešel. Teď tady byli a ona je nenáviděla. Znamenalo to, že prohrála bitvu o manželův život.

„Paní O'Neilová?“ zeptal se důstojník.

Dveře se s bouchnutím zavřely. Muži se na sebe podívali a chtěli zaklepat znovu, když vtom se veřeje rozletěly. Sahar O'Neilová, stále ještě v županu, vlasy rozcuchané spánkem, chladně zkoumala návštěvníky. Léta učitelské práce jí dodala schopnost zmrazit chlapce v lavicích, ať byli staří nebo nevinní, jak chtěli. O chvíli později však její tvrdý výraz začal tát a vystřídal ho výraz bolestný.

„Otřete si boty," zavelela a zmizela v kuchyni. Vojáci poslechli její rozkaz a vstoupili do domu. Obývací pokoj, zařízený téměř výhradně v bílém tónu, byl pečlivě uklizený. Bohužel neobsahoval to, co hledali.

„Paní O'Neilová, je váš manžel doma?" zeptal se jeden z důstojníků.

Z kuchyně bylo slyšet, jak nůž kĺape o prkénko. „Ano, je," odpověděla.

Po další trapné chvíli se otázal prázdného pokoje: „Myslíte si, že bychom s ním mohli mluvit?"

„Můžete to zkusit. Poslední dveře na konci chodby," křikla a pokračovala v krájení.

Museli projít kolem krbu. Na římse tam stála spousta pečlivě naaranžovaných fotografií v rámečcích. Mladší důstojník jednu z nich zvedl: tucet lidí dělalo na nějaké oslavě v zahradě s bazénem do kamery grimasy. Ten absolutní kontrast mezi kypícím životem na obrázku a jeho nepřítomností v pokoji byl skličující. Voják opatrně položil rámeček na místo a pokračoval dál.

Na konci chodby narazila dvojice na otevřené dveře, jež vedly do dalšího upraveného pokoje. Patřil zřejmě dospívajícímu chlapci, soudě podle sportovních trofejí a velkého plakátu s bruslaři. Tady našli, co hledali. Bosý, neoholený muž jen v džínsech, bez košile, tu seděl v křesle a oknem zíral na dvorek. Mastné vlasy mu sahaly až na límec. Před chvílí držel pistoli, obracel ji v rukou, zkusmo si namířil na hlavu a přál si, aby dokázal zmáčknout spoušť. Když uslyšel v obývacím pokoji hlasy, předklonil se a uložil zbraň do horní zásuvky stolu.

Mladší důstojník se nedokázal ovládnout a zašklebil se. Cestou ze základy mu jeho společník vyprávěl nejméně deset příběhů o tom, jak neochabující, pohotový a zkušený byl O'Neil, než došlo k té patálii, a teď *tohle*... Zarostlá, beztvará troska s vodovýma očima, která vypadá jako zničená drogami. Jaká tajná vojenská zpráva to může být, již přinášejí tomuhle vyhaslému stvoření?

Důstojník se složkou rychle postoupil kupředu.

„Promiňte, pane plukovníku. Jsme z úřadu generála Westa."

Po dlouhé pauze otočil muž v křesle hlavu a podíval se na ně. Jeho oči byly tak bez života, až se zdálo, že nechápe, kdo k němu vstoupil.

Starší z důstojníků si pomyslel, že bude nejlepší, když to zopakuje. „Poslal nás sem generál West, pane."

Muž je pomalým, prázdným gestem vyzval, aby se posadili a pokračovali.

Sára vešla do haly a všimla si, že nezavřeli dveře. Zhluboka se nadechla a zamířila ke komoře; předstírala, že něco hledá. Slyšela, jak mluví její manžel:

„... let, takže si ani nejste jisti, jestli tahle *hrozba* stále neexistuje."

„Jak jsem vám řekl, pane, všechno, co o tom víme, je v této stručné zprávě."

O'Neilovi začínali ti dva jít na nervy. Byli z téhož úřadu, který ho vyhodil ze služby jako první. „Nebojíte se, mládence, že jsem *labilní*? Copak jste nečetli moje propouštěcí papíry?"

Starší důstojník na chvíli zaváhal, než se rozhodl vyložit karty na stůl. Předklonil se, aby zdůraznil vážnost situace. Nebyl si jist, jak O'Neil zareaguje na to, co teď uslyší. „Myslím, že si nerozumíme, pane. Nejenže nám váš stav nevadí. Chceme vás právě *kvůli* němu."

To O'Neila zcela vyvedlo z míry. Nemohl uvěřit v aroganci tak neskutečnou, aby jim dovolila vejít do jeho domu, když věděli, v jakém stavu on je, a pak mu suše oznámit, že chtějí využít jeho slabosti. Byl jako omráčený.

Podíval se ke dveřím a spatřil svou ženu, jak se snaží vypadat, že neposlouchá. Ale poslouchala, teď se jí náhle zmocnil strach. Očima se spojila s manželem. V tu chvíli byl mladší důstojník na nohou a s ostrým cvaknutím zavřel dveře.

Jakmile Sára v chodbě osaměla, všechno jako by na ni padalo. Byla si jistá, že ti dva přišli Jackovi nabídnout nějaké sebevražedné poslání. Věděla, že čím nebezpečnější úkol, tím pravděpodobnější je, že ho přijme. A díky jeho schopnosti přivolávat maléry ho už nikdy nespatří. Představila si poslední hroznou kapitolu jejich manželství:

sebe, jak sedí doma a čeká, až zazvoní telefon, a nějaký poddůstojník jí konejšivým hlasem sděluje, že Jack přišel o život.

Zavřela komoru a vrátila se do obývacího pokoje. Zastavila se u fotografie na římse, aby ji narovnala, potom se posadila na divan a zdrceně se rozhlédla kolem sebe. Poprvé si položila otázku, jestli by nebylo lepší, kdyby šel. Věděla, že on to chce. Bojovala dlouho, aby ho zachránila, ale možná nadešel čas přiznat porážku a nechat ho jít. Známá tupá bolest se jí zvedala v hrudníku, pocit, jaký znala a jímž jí srdce dávalo najevo, když se mělo znovu zlomit.

O dvacet minut později Sára za kuchyňskou záclonou potají sledovala důstojníky, vracející se k autu už bez složky, kterou s sebou přinesli. Když odjeli,prošla obývacím pokojem do zadní části domu, kde slyšela šumět sprchu.

Otevřela dveře do ložnice. Co tam uviděla, jí vehnalo slzy do očí.přes přikrývku na posteli ležela manželova vzorně vyžehlená uniforma a vedle ní černá složka...

Kapitola pátá

Dešifrace v Creek Mountain

Daniel sjížděl dolů kroutící se dvouproudou silnicí hluboko v Coloradských skalách. Nikdy nebyl dobrý řidič, a pokaždé když se blížil k odbočce, měl nutkání podívat se do mapy. Jako by to samo o sobě nebylo dost nebezpečné, neustále kýchal. Sedadlo za jeho pravým ramenem bylo poseté použitými papírovými kapesníky.

Pak konečně, po celých čtyřech dlouhých dnech, které strávil na silnici na cestě, jež měla trvat 36 hodin, uviděl nápis:

CREEK MOUNTAIN. Zvláštní zóna vlády USA

Stočil svého silného černého Dodge Charger model 68, s kazetou Elvisových největších hitů trvale umístěnou v osmistopém přehrávači, ze silnice vzhůru na příkrou, stromy lemovanou příjezdovou cestu. Zahlédl v bráně vojáky - ulevilo se mu, zatroubil a zamával jim.

Když zastavil u kontrolního stanoviště, setkal se s dvojicí znuděných mariňáků s rukama na pouzdrech pistolí. Jeden z nich popošel k autu.

„Jsem Jackson," oznámil Daniel, jako by ho ten člověk u brány měl očekávat. „Už jsem myslel, že sem nedojedu."

„Vaše doklady?"

Daniel prudce hrábl pro cosi na sedadlo, a než mohli vojáci tasit zbraně, kýchl do toho a zahodil to přes rameno. Podal strážnému stoh papírů, které dostal od Catherine. Ten je pečlivě prostudoval. Daniel opět kýchl.

„Pořádně jste se nachladil, pane doktore," konstatoval voják při pohledu do zaneřáděného vnitřku vozu.

„Alergie," vysvětlil Daniel. „To se mi stává, vždycky když cestuju."

Když zvedli závoru a pokynuli mu k odjezdu, Daniel přiměl svého Dodge vyšplhat na poslední kopec a dojet na paseku. Čekal zde všelijaké ubikace z vlnitého plechu, džípy a těžké dělostřelectvo, což si spojoval se slovy vojenská základna. Místo toho objevil zhruba dvě desítky civilních automobilů zaparkovaných u ústí velké jeskyně, vyhloubené v boku hory. Jedinou známkou, že jde skutečně o vojenskou základnu, byla skupinka příslušníků námořní pěchoty, kteří prováděli tělesná cvičení na mýtině mezi borovicemi. Daniel našel místo k zaparkování a otočil klíčem. Motor stále bafal, i když už byl řidič z auta venku a otvíral kufr. Konečně s hlasitým výstřelem do karburátoru zhasl.

Mohutný voják, jenž vedl cvičení, k Danielovi přiběhl. Ten právě zápasil s ohromným zavazadlem plným knih, snažil se ho vytáhnout z kufru.

„Daniel Jackson?“ zjišťoval příchozí. A dřív než mohl cestou ubitý archeolog odpovědět, popadl ho svalnatý voják za ruku a vehementně jí potřásal.

„Jsem Kawalsky. Poručík Adam Kawalsky. Kde jste vězel? Doktorka Langfordová si už myslela, že jste změnil rozhodnutí.“

„Rozhodl jsem se jet autem. Trvalo mi to déle, než jsem čekal,“ řekl Daniel a prohlédl si svého společníka. Měřil tak metr devadesát, kapal z něj pot a byl na jeho vkus až příliš vstřícný. „Tohle je tedy vojenská základna?“ změnil předmět hovoru.

„Nejsem pověřen o tom hovořit,“ posloužil mu Kawalsky předpisovou odpovědí.

Daniel se ušklíbl. „Ne, vážně. Je to tábor pro vojenské vědce, centrum specialistů nebo něco podobného?“

„Nevím, jaký stupeň přístupu k utajovaným informacím máte povolen, pane, a dokud to nebudu vědět, nemůžu na toto téma mluvit.“

Daniel pokrčil rameny a vrátil se k započaté práci. Musel vyprostit knihy z kufru, teď navíc s pozorovatelem v zádech.

„Můžu vám s tím pomoct?“ nabídl se Kawalsky.

Daniel se ho pokusil varovat: „Opatrně. Jsou to knihy a jsou opravdu...“ Kawalsky zdvihl tašku jednou rukou a druhou přibouchl kufr, „... těžké,“ dokončil Daniel.

Sám nebyl žádný pápěrka, a proto ho poněkud znepokojila lehkost, s jakou zvedl Kawalsky jeho knižní náklad. Kráčel za ním ke vchodu do tunelu a pomyslel si, že to je jeden z největších siláků, jaké kdy viděl.

Prošli obrovskými betonovými vraty do temné jeskyní haly. Když si oči přivykly na šero, Daniel zjistil, že jsou v obrovské místnosti s uhlazenou betonovou podlahou. Byla kupodivu prázdná, jen uprostřed stála malá budka z vlnitého plechu a vedle ní stanoviště stráží. Kawalsky pokynul strážnému, aniž vypadl z tempa, a dveře malé šedé boudy se samočinně otevřely. Daniel ho následoval do malého prostoru za nimi.

„Všichni tomu říkáme telefonní budka," vysvětloval Kawalsky, „jako v Agentu Smartovi."

Daniel neměl ponětí, kde se to ocitl, dokud se místnost nezachvěla a nezačali klesat. Byl ve výtahu. Sestupovali rychlým tempem. Daniel měl dojem, že mezi podlažími jsou značné rozestupy. Sledoval čísla, jak kolem nich proplouvala: *5, 6, 7*... Kawalsky na to byl zvyklý a teď nabídl svému hostovi plátek žvýkačky. „Vyrovnává tlak v uších," poznamenal.

Daniel si vzal a nervózně přežvykoval. *13, 14, 15*... „Hm, do kterého patra máme namířeno?"

Kawalsky s kamenným výrazem odvětil: „To je tajná informace, pane."

Tentokrát Daniel pochopil, že jde o vtip, ale nezdálo se mu to legrační. *21, 22, 22*... Výtah zastavil při čísle *28*. Dveře se otevřely do chodby tak sterilní, jakou můžete najít v nemocnici. Daniel následoval poručíka bzučením neónových světel, kolem zavřených kanceláří, několikrát zahnuli za roh. Nořili se stále hlouběji do antiseptického bludiště, až se Kawalsky náhle zastavil a zaklepal na jedny dveře.

„Doktore Meyersi? Jste tam, pane?"

Dveře se s třesknutím otevřely, vykoukla z nich hlava muže středních let s vypouklýma očima. Úkosem se podíval na Daniela přes bifokální brýle a řekl: „Vy musíte být ten nováček." Vyšel do chodby s podrážděným výrazem ve tváři. „Vy jste Jackson, že jo? Já jsem Fred Meyers, profesor filologie z Harvardu."

Jeho pompézní způsoby byly důvodem, že nebylo těžké pocítit k němu nechuť, což Daniel hned pochopil. Už o něm samozřejmě slyšel - učit na škole, jako je Harvard, znamená zasedat ve vlivných poradních sborech, publikovat články v nejváženějších časopisech a těšit se všem výhodám členství v akademické vládnoucí klice. Na jednu stranu mu mohl být Meyers klidně ukradený, byl jeden z těch elitních profesorů ve věži ze slonoviny, kteří po léta nepřišli ani se zlomkem vlastní myšlenky; na druhé straně však Daniel věděl, že bez pomoci těchto lidí by nikdy nezískal grant, peníze a pomocníky, aby mohl odstartovat vlastní kariéru. A co víc, i když by si to nikdy nepřipustil, v hloubi duše toužil po jeho uznání.

„Kde to, kčertu, jsem?“ zeptal se nahlas.

„Na zatracené odpalovací rampě jaderných raket,“ ozval se za nimi ženský hlas.

„Doktorko Shoreová,“ otočil se Kawalsky na podpatku, „dokud nebude doktoru Jacksonovi přidělen stupeň utajení, nejsme...“

„No tak, zavři zobák, Kawalsky, ty přerostlé varle,“ opáčila hrubě; nějak se jí podařilo, že to znělo koketně. Vyšla právě ze své kanceláře na druhé straně chodby. Žena asi čtyřicetiletá, malá, plných prsou, z níž vyzařovala sexualita. Byla ten typ, u jakého byste ze všeho nejmíň očekávali, že bude pracovat v podzemním vojenském bunkru. Kráčela přímo k Danielovi a hovořila s afektovanou texaskou výslovností:

„Nemějte obavy, drahoušku. Tohle místo úplně předělali, ale prakticky vzato je to pořád vojenská stavba, takže tyhle duté hlavy jednají, jako by jim to tady patřilo.“

Daniel se usmál. Líbila se mu.

„V každém případě ahoj! Jsem Barbara Shoreová, astrofyzik týmu.“ Její oční stíny harmonovaly s temnou modří přiléhavé kombinézy, takže vypadala jako dáma, kterou byste mohli potkat v kuželkárně. Potřásli si rukama, pak se obrátila ke Kawalskému:

„Poručíku, ukažte tomuhle milému mladíkovi jeho novou kancelář a buďte k němu laskavý, jinak můžete zapomenout na tu masáž zad, co jsem vám slíbila.“ Přes jízlivý tón bylo jasné, že má toho velkého vojáka ráda.

Kawalsky potlačil úsměv, kývla vedl skupinu chodbou ke dveřím s číslem *28-42*. Otevřel ji a oznámil: „Tady bude vaše království."

Daniel nevěřil vlastním očím. „Kancelář" měla rozměry malého skladiště. Přes dvacet stop vysoké stěny byly pokryté velkými uhlovými otisky a fotografickými zvětšeninami hieroglyfů. Na dlouhém pracovním stole byla spousta špičkové počítačové techniky. Na dvou menších stolcích ležely různé artefakty a polička s knihami obsahovala snad všechny dosud vydané svazky o výkladu hieroglyfů (včetně fotokopií všeho, co o tomto tématu napsal Daniel). Byly tam i přenosný stereopřehrávač, kávovar a malá lednička. Danielovu pozornost však upoutala protější stěna. Tam bylo připevněno cosi velkého a oblého. Čnělo to od podlahy až ke stropu a bylo to zahaleno látkou připomínající padák. Napadlo ho, že to musí být ta kamenná deska, krycí kámen, který mu ukazovala Catherine na snímcích. Stáhl látku a odhalil onen podivný poklad, jenž byl před lety nalezen v Gíze.

To byl okamžik, kvůli němuž sem vážil cestu z Los Angeles, a nezklamal ho. Daniel s úžasem a radostí dlouze hleděl na ten starobylý kámen.

Ani si nevšiml, že přišla také Catherine Langfordová a pokývla ostatním na pozdrav. Když to uznala za vhodné, dala Danielovi vědět o své přítomnosti:

„Jsem ráda, že jste se k nám připojil!"

Otočil se a pohlédl na ni. Pohyboval rty, jako by mluvil, nevycházel z nich však žádný zvuk. Podíval se ještě jednou na gigantický monolit a pak konečně vyslovil samozřejmou otázku:

„Kde jste to našli?"

„Náhorní plošina Gíza, rok osmadvacet," odpověděla a popošla k němu blíž. „Vidíte, že jsou zde dva kruhy hieroglyfů. Za pomoci doktora Meyerse jsme dokázali přeložit vnitřní kruh, což je mimořádně raná forma. Ale vnější kruh nám hýbe žlučí. Ty symboly se nepodobají ničemu, co se kdy našlo." Catherine ho nechala vstřebat tuto informaci a pak mu předhodila návnadu.

„I když jsme tyhle znaky ukázali řadě odborníků, nikdo se v nich nebyl schopen vyznat. Podobně jako Champollion s tím kamenem z Rosetty jsme se domnívali, že by mohlo jít o paralelní překlady, ale

pokud je to tak, nemůžeme najít podrobnosti. Celou věc ještě ztěžuje skutečnost, že jsou napsané v kruhu bez zřejmé interpunkce.“

Zatímco se doktor Meyers pustil do obšírného výkladu různých dešifrovacích programů, které používají, zabloudil Danielův pohled k překladu napsanému na přenosné tabuli poblíž kamene. Chvíli jedním uchem poslouchal, ale nakonec mluvícího přerušil:

„To je celé špatně!“

Přešel k tabuli, smazal slovo *čas* a nahradil ho výrazem *léta*.

„No dovolte!“ nasupil se Meyers a vykročil, aby ochránil své dílo. Pohledem hledal pomoci u Catherine, ta mu však dala posuňkem najevo, aby se stáhl. Poslechl se zřejmou neochotou.

Danielovi ve společnosti hieroglyfů nic nescházelo. Za poslední tři roky naprosto plynule ovládl tento mrtvý jazyk, předchůdce soustavy písma používaného faraóny. I když mnohé symboly zůstaly nezměněny, gramatika byla zcela odlišná. Na světě bylo možná sotva deset lidí, kteří dokázali tyto rané znaky přečíst. Daniel se mylně domníval, že věhlasný Meyers je jedním z nich, a při práci k němu hovořil přes rameno.

„Používal jste Budge, že ano? Proč tu knihu tisknou pořád znovu!“ Mazal a přepisoval neuvěřitelnou rychlostí. Jako by upadl do transu, pokoušel se zachytit nejen doslovné znění, ale i záhadný smysl nápisu. Pak, zmaten, ustal.

„Tohle je podivné,“ brumlal si pro sebe. „Po slově qebeh následuje adverbiální sedjemen-ef s odděleným podmětem.“ Obrátil se k Meyersovi: „*V jeho sarkofágu?*“ Zkřivil obličej, jako by mu nedostatečná jemnost překladu působila fyzickou bolest. „Myslím, že ne,“ pokračoval. „Podle mě *zapečetěn a pohřben* je o něco přesnější.“

Jak Daniel pokračoval v práci, ostatní přítomní si vyměňovali udivené pohledy. Všichni byli svědky, jak Meyersovi, jehož akademické hodnosti a vyznamenání visely okázale zarámovány na stěnách kanceláře, trvalo týdny, než poselství přeložil. Danielova rychlost byla neuvěřitelná. Během několika minut dílo dokončil a poodstoupil od tabule. Přešel ke kamenům a nabídl svému obecenstvu slovo od slova (nebo spíš hieroglyf od hieroglyfu) znění tohoto starověkého vzkazu:

„Začíná to tady a takhle: *Milióny let na obloze je Ra, bůh slunce, zapečetěna a pohřbena navěky jeho...*“ Vrátil se zpět k tabuli a použil houbu způsobem, jakým Zorro mával mečem, aby sprovodil ze světa poslední slovo Meyersova překladu. „Ne... ne *vstup na nebe*. Správný překlad je *brána ke hvězdám*.“ Pak přečetl sdělení ještě jednou.

Všichni na něj zírali, ohromeni takovým projevem schopností, který vyvolával mrazení v zádech. Doktorka Shoreová přešla po špičkách k Meyersovi, pošeptala mu něco do ucha a pleskla ho do zadku.

„Tak,“ obrátil se Daniel k ostatním, „poví mi, prosím vás, někdo, proč armáda zaměstnává astrofyzika s archeologem ve skladu nukleárních zbraní, aby zkoumali egyptské desky staré pět tisíc let?“

„Moje zpráva hovoří o *deseti tisících*.“

Ve dveřích stál v pozoru vyšňořený voják, plukovník Jack O’Neil. Čerstvě oholený, vlasy ostříhané nakrátko - prošel úplnou a radikální proměnou. Výraz v jeho očích už nebyl známkou člověka, jehož ovládají duchové; byl to výraz sebejistoty a rozhodnosti.

Kawalsky na jeho uniformě zaznamenal stříbrného orla a postavil se do pozoru: „Pane!“

„Pohov.“

O’Neil otevřel svou černou složku, vytáhl z ní jakýsi dokument a podal jej Kawalskému ke kontrole. Navenek na něm nebylo nic neobvyklého, a přesto naháněl strach. Pro přítomné vědce představoval nesmiřitelného protivníka. Vypadal ledově klidný, a současně jako had stočený do klubíčka a připravený zaútočit. Nálada v místnosti klesla na bod mrazu, jako byste cestou k vánočnímu stromku narazili na chřestýše.

„Doktorko Langfordová, jmenuji se O’Neil. Plukovník Jack O’Neil z úřadu generála Westa. Od této chvíle přebírám velení.“ Catherine si nebyla jista, co si o tom má myslet. Obrátila se na Kawalského, jenž ohromeně vzhlédl od dokumentu, a kývla.

Daniel po slovech *deset tisíc let* neslyšel nic dalšího. Když Catherine a ostatní začali O’Neila zasypávat otázkami, rázně je přerušil.

„Počkejte chvíli. Deset tisíc let? Promiňte, ale to není možné. Egyptská civilizace dokonce vůbec neexistovala až do...“

„Ve skutečnosti," chopil se Meyers příležitosti říct Danielovi něco, co nevěděl, „jsou akustické testy a zkoušky pomocí radioaktivního uhlíku přesvědčivé." Ukázal na složku s fotografiemi původních nálezů Langfordovy expedice - sbírku fragmentů nářadí a keramických střepů. „Zkouška těchto artefaktů z přilehlé a překrývající vrstvy ukázala totéž období. Kromě toho," teď začal být Meyers přímo nabubřelý, „patří jasně do epipaleolitu nebo neolitu. Pravděpodobně jsou příbuzné Natufianu v Palestině, a jsou tedy přinejmenším stejně tak staré."

Daniel hodlal získat další informace, a tak změnil přístup. „Tohle jsou krycí kameny. Musela pod nimi být hrobka."

„Něco zajímavějšího než hromádka kostí, anděli," začala vysvětlovat Shoreová, O'Neil však mezi ně vstoupil a přerušil ji.

„Promiňte, paní doktorko, tato informace je už tajná."

„Ale no tak, plukovníku," zavrkala astrofyzička, „vždyť je členem týmu!" O'Neil na ni pohlédl, jako se mlatec dívá na žito. Když zjistila, že flirtováním se nikam nedostane, dovolávala se pomoci u své nadřízené: „Catherine, co se tady, ksakru, děje?"

Catherine všechny gestem vyzvala, aby zachovali klid. Za celá ta léta, jež u projektu strávila, přežila tolik bouří a překonala tolik velkých překážek, že věděla, jak se vypořádat s touhle. Kromě toho ovládla umění kompromisu natolik, že se vždycky dostala, tam kam chtěla. Nicméně neměla dobrý pocit ani z O'Neila, ani z toho, že ho generál West vyslal bez varování. Domýšlela se, že to musí mít něco společného s Danielovým zapojením do akce.

„S okamžitou platností," prohlásil O'Neil, „je zakázáno podávat jakékoli informace civilním osobám bez mého písemného svolení."

Daniel, nevoják každým coulem, kašlal na pravidla subordinace. „Děláte si legraci, plukovníku? Právě jsem urazil takovou dálku, až z Los Angeles. Co vlastně chcete, abych tady dělal?"

O'Neil byl přívětivý asi jako žiletka: „Jste překladatel, tak překládejte." Pak oslovil Kawalského: „Poručíku, chci, aby se veškeré informace, které se netýkají přímo těchto desek, přenesly z této místnosti ihned do mé kanceláře. Než se tak stane, jste jediný, kdo je zde oprávněn pobývat." S těmi slovy se ke všem obrátil zády a odcházel.

Kawalsky za ním nejistě zavolal: „Do vaší kanceláře, pane?"

O’Neil, už ve dveřích, štěkl přes rameno: „Samozřejmě budu potřebovat kancelář!“

„Ano, pane!“

Dřív než mohl být z doslechu, Shoreová zvolala: „Kdo byl ten maskovaný muž?“ Dala si záležet, aby to O’Neil slyšel.

Catherine už byla v pohybu. Vyrazila ze dveří, aby O’Neila dohonila. Kawalsky a zbytek vědeckého týmu na sebe rozpačitě hleděli. Důstojník jen doufal, že se tihle lidé nebudou protivit nařízením, protože neměl chuť je k tomu nutit.

Daniel stále ještě přesvědčoval sám sebe, že jenom špatně rozuměl. „Lidi, to přece nemůžete myslet, vážně, tajit přede mnou informace,“ naléhal na Kawalského. „Totiž, jestli mám mít nějakou šanci zjistit, co ta deska říká, informace potřebuju. Jinak vážně nevím, co tu dělám.“

Kawalskému se vzniklá situace nelíbila o nic víc než Danielovi. Co ještě mohl dodat? Všichni slyšeli, jaké rozkazy dostal. Cítil se pod psa. West ho připravil o velení celé akce po téměř třech letech, právě když se blížili k cíli. Sůl do rány mu nasypal i podivný způsob jeho výměny. O’Neil, jak vyčetl z dokumentů, přece přišel z výslužby!

„Vaše pokoje jsou tamhle, přímo přes chodbu. Když budete cokoli potřebovat, neváhejte se ozvat.“

„Vy jste neslyšel, co jsem právě řekl?“ V Danielovi se všechno vařilo. Jeho život byl už tak dost velký zmatek, i bez téhle hloupé vojenské buzerace. „Jak to asi mám rozluštit bez jakékoli informace?“

Na Kawalského nemělo smysl křičet. Byl ten typ, co se k vám bude chovat stejně, jako se vy chováte k němu. A tohle nebyla ta pravá chvíle, aby se po něm někdo vozil.

„Mám své rozkazy,“ pronesl monotónně. Ukázal ke dveřím a výraz na jeho tváři byl pro Daniela a ostatní dostatečným důvodem, aby jich použili.

Daniel nemohl uvěřit vlastním uším. „To vždycky posloucháte příkazy? Vždycky?“ otázal se poručíka nechápavě.

„Vlastně ano.“

„Plukovníku, na minutku!“ Catherine na chodbě dostihla O’Neila. „Myslím, že mi dlužíte vysvětlení. Generál West mě osobně ujistil, že budu mít naprostou samostatnost.“

„Změna plánů,“ pokrčil rameny.

„To vidím,“ trpělivě kývla, „ale ocenila bych určitou spolupráci.“

O’Neil se snažil ji obelstít. „Tak jak to chápu já, velení si myslí, že se to tady nějak uvolnilo. A teď jste ještě přibrali dalšího civilistu.“

„Plukovníku,“ její tón dával jasně najevo, že tohle mu nespolkne, „Jacksona schválili.“

O’Neil nechtěl lhát, proto mlčel.

Catherine to vycítila a zeptala se ho přímo: „To nemá nic společného s ním, že ne? Co to má všechno znamenat? Proč vás do projektu zapojili?“

Chvíli váhal nad všemi odpověďmi, které by jí mohl dát. Když si West přečetl Danielovy materiály, vytušil, že tohle je ta trefa, a rozhodl, že je čas vytáhnout těžké zbraně. Cosi v Catherine plukovníka přimělo, že se rozhodl povědět jí pravdu.

„Jsem tady pro případ, že se vám to podaří.“

Kapitola šestá

„Mám to!“

Kawalsky, v obou rukou podnos s horkým jídlem z kantýny, balancoval na jedné noze a druhou se snažil dosáhnout na knoflík ve dveřích a otočit jím. Povedlo se mu to až na několikátý pokus. Uvnitř naplno hřímala a duněla Verdiho Aida. Podařilo se mu nerozlít ani kapku, věděl však, že bude mít potíže. Světla byla zhasnuta a místnost tonula ve tmě.

Během posledních dvanácti dnů se Danielovi podařilo tuto rozsáhlou kancelář uvést do stejně strašného stavu jako byt v Los Angeles. Čím víc ho frustrovala skutečnost, že nedokáže přeložit vnější kruh hieroglyfů, tím hůř pracovna vypadala. Kawalsky se nyní maximálně soustředil, aby jídlo nevyklopil. Nehodlal se pokoušet klopýtat tím zmatkem.

„Jacksone! Hej, Jacksone, večeře! Rozsviťte, člověče!“

Hudba se náhle ztišila. O chvíli později se s bliknutím rozzářila světla. Před místem, kde byl krycí kámen přimontován ke stěně, postavili řadoví vojáci dvoupodlažní lešení na kolečkách, aby ho mohl Daniel zkoumat zblízka a osobně. Na horní plošině lešení byla právě k vidění pouze ruka s dálkovým ovladačem.

„Dobré ráno, poručíku," ozvalo se.

„Je už skoro osm večer," zavrčel Kawalsky. V posledních dnech mu Daniel začal pořádně lézt krkem. S více než mírným znechucením se zeptal: „Proč si to tu trochu neuklidíte?"

„Tahle informace je tajná!"

„Á, dejte si pohov, doktore." Kawalsky smetl ze stolu horu prázdných sáčků od smažených brambůrků a obalů od čokoládových tyčinek, aby udělal místo pro podnos. Oznámil Danielovi, že jede do města, a zeptal se ho, jestli něco nepotřebuje.

Daniel se popleskal po žaludku a vyklonil hlavu přes okraj. „Jo. Mohl byste mi schrastiti výchozí informace. A možná trochu souvislostí. Ne, vážně, Kawalsky, dejte mi jen deset minut o samotě s tím zatraceným vrátným! Dám za to krk, že toho o tom, co bylo pod tím krycím šutrem, ví mnohem víc než já."

Kawalskému unikl povzdech. „To je možná pravda," řekl a věděl, že to pravda je, „ale vrátní mají k tajným informacím povolení."

„Podívejte, poručíku," přešel Daniel do nepřívětivého tónu, „vy po mně chcete, abych vám vyřešil tu hádanku. Chcete po mně, abych rozluštil ten nápis, co nedokázal přečíst nikdo jiný. Ale nedáte mi k práci dostatek podkladů."

„Máte problémy s jídlem tady?" zvedl Kawalsky netknutý sendvič od oběda.

„A co takhle," dostal Daniel další ze svých skvělých nápadů. „Co kdyby mi někdo anonymně podstrčil pod dveře neoficiální výtisk zprávy? Nikdy by se nikdo nedozvěděl, kdo to byl. Nevěděli by ani, že ho mám! Já bych tohle prostě vyluštil a všichni bychom potom šli spokojeně domů."

„Jacksone, udělejte mi velkou laskavost a vlezte mi na záda! Víte, že mám ty nejpřísnější rozkazy."

Daniel sebou trhl. Opět se mu nepodařilo ani sebemenší trhlinkou narušit pancíř, který si Kawalsky podle všeho implantoval do

čela. Vojenský mozek byl pro Daniela stejně neproniknutelná záhada jako vnější kruh hieroglyfů. A obojí ho štvalo.

Posadil se na lešení. „Tak ty rozkazy neposlouchejte!“

Neposlechnout rozkazy? Kdyby se dal Daniel k vojákům, Kawalsky by ho už hnal do trestného tábora na třicet dní samovazby. Byl však civil a Kawalsky to musel respektovat. To hlavní, co ho na Danielovi rozčilovalo, však nebyl fakt, že je nevojáka, byla to otázka čistě lidská. Kawalsky chápal, že oni dva nejsou sobě jen na hony vzdáleni, nýbrž i pracují za různých podmínek. Uznával to a snažil se chovat způsobem, který respektoval jejich odlišnosti. Ale Daniel, jenž se tolik neovládal a nebyl tak dospělý, jak by se v jeho věku dalo čekat, se ke Kawalskému choval tím blahosklonněji, čím frustrovanější se sám stával, protože nedokázal s hieroglyfy pohnout. Kawalsky znal svá omezení a věděl o sobě, že není žádný intelektuální přeborník, nebyl však ani hlupák a neměl rád, když se tak k němu někdo choval.

Potřásl znechuceně hlavou. „Musí to být těžké, být vždycky ten nejchytřejší z přítomných.“ Pak sebral z Danielova podnosu smažené hranolky a odešel.

Jakmile zmizel, spustil se Daniel z lešení. Rozhodl se, že dnešní noc je ta pravá. Zavřou ho v pokoji s největší luštitelskou záhadou a nejzajímavějším archeologickým problémem jeho generace, a pak mu odepřou rozhodující informaci, kterou potřebuje k řešení. Popadl prázdnou konvici na kávu a zamířil do haly. Od stolku k němu vzhlédl noční strážný.

„Co je, doktore?“

„Jak se vede, Higgensi?“ předstíral Daniel zívání a gestem naznačil, že si jde pro vodu. Pomalu si to šinul kolem něj, jakmile se však ocitl za rohem, dal se do běhu. Utíkal chodbou ke kanceláři plukovníka O’Neila. Z kapsy své pomačkané tmavě modré košile vylovil malé nůžky na nehty a jal se pracovat na elektronickém číselníku, střežícím O’Neilovy dveře. Když vypáčil kryt, rozevřel ostří nůžek a přiložil je ke spínacímu mechanismu. V číselníku došlo ke zkratu a cosi v něm s malým elektrickým výbojem vybouchlo. Danielovi bilo srdce na poplach. Sáhl po knoflíku, otevřel dveře a vstoupil dovnitř.

Tak už to má za sebou! Zničení vládního majetku. Nebylo cesty zpět. Zavřel za sebou.

Kancelář mu připadala stejně útulná jako úřadovna zástupce ředitele na střední škole. Za ocelovým stolem byla tvrdá ocelová židle. Na stole měl O'Neil počítač, na jehož obrazovce běžel ochranný program vytvářející psychedelický vzor. Daniel otevřel vysokou archivní skříň v rohu; až na pár místních telefonních seznamů byla prázdná. Vedle ní byl do zdi zabudovaný tři stopy vysoký sejf s číselnou kombinací. Danielovy nůžky s ním nic nezmohly, přesunul se proto ke stolu a usedl za něj. Rychlý průzkum nenabídl nic než srovnané kancelářské potřeby, snímek O'Neila se ženou a synem v jednom z těch nerozbitných rámečků a ve spodní zásuvce bibli, pravděpodobně dodanou spolu s nábytkem. Předvídal snad O'Neil, že se k němu Daniel vloupá, a systematicky z kanceláře odstraňoval veškeré stopy? Nebo byl k sobě stejně strohý, jako byl k ostatním? S mizející nadějí ťukl Daniel na příslušnou klávesnici počítače a na obrazovce se objevilo hlavní menu. Napsal slovo *dotaz* a počítač mu nabídl seznam možností. kurzorem najel na *zaměstnanci* a poručil přístroji, aby vyhledal *O'Neil, Jak, plukovník*. V odpověď na něj zasvítila slova *Čekejte, prosím.*

Počítač, který měl ve svém pokoji Daniel, byl nejmodernější prototyp, zatímco ten O'Neilův mohli mít možná v domě Flintstoneovi. Daniel netrpělivě těkal pohledem po stěnách a hledal nějakou stopu. Byla tam mapa Spojených států, mapa hvězdné oblohy obou polokoulí a plakát s nadpisem *Metrická soustava*.

Naneštěstí pro lupiče byla tohle nejnudnější kancelář, do jaké kdy vkročil. Pak uviděl strážného, nebo alespoň jeho siluetu, jak se zavlnila za prolamovaným matovým sklem. Higgens se zastavil u poškozeného číselníku a Daniel zadržel dech. Po chvíli hlídka pokračovala směrem ke koupelně. Daniel odhadoval, že má dvě minuty, než se vrátí.

Když se podíval dolů, na obrazovce se skvělo:

O'Neil, J., plukovník. Ve výslužbě dva roky, zpět v činné službě jeden měsíc

Podivné. Co bylo na krycím kameni tak důležité, že vytáhl O'Neila z odpočinku? A proč právě jeho? Co je na O'Neilovi tak zvláštního, že si mozkový trust v úřadu generála Westa myslí, že má pro tuhle práci zvláštní specializaci?

Daniel se počítače zeptal ještě několikrát, ale pokaždé se mu dostalo jediné odpovědi: *tajné - přístup zakázán*. Nic ho nemohlo víc znechutit. Nakonec se sesul do křesla a vzdal to. Zítra přijdou do jeho kanceláře a přinejmenším ho vykopnou. Na horší variantu nechtěl ani pomyslet, bylo mu jasné, do jakých potíží se zákonem se asi dostal. Ale ať už s ním vojenské letectvo nebo námořní pěchota udělají, co chtějí, věděl, že svou pověst mezi lidmi sobě rovnými, která i tak byla v kritickém stavu, právě odeslal ohledavači mrtvol.

Potichu otevřel dveře a vykoukl ven. Vzduch byl čistý, Daniel se však nehýbal. Něco nebylo v pořádku. Dveře zase zavřela přešel ke stěně. Na co má O'Neil mapu hvězdné soustavy? *Milión let na oblo-ze!* Dlouhou minutu na mapu zíral a jeho mozek pomalu začínal nabírat obrátky. Najednou se rozběhl jako přehřátý motor, až narazil na myšlenku. Daniel doslova vyjekl. Nic jiného ho už nenapadlo, sáhl po mapě, strhl ji ze zdi a pospíchal z kanceláře. Byl už na půli cesty ke svému počítači, když poslední paprsek pronikající škvírou zavírajících se dveří ozářil prázdnou kávovou konvici na stole.

Ostré bílé světlo scanneru jezdilo po chvatně sklizené stolní desce a na povrchu O'Neilovy mapy, digitalizovalo její obrazce a ukládalo je do paměti. Daniel pracoval jako ďábel se šesti rukama - byl naprosto soustředěný. Nakloněn nad klávesnicí, izoloval několik hlavních souhvězdí. Pak přešel na rozdělenou obrazovku a začal je porovnávat, jedno po druhém, se záhadnými hieroglyfy, jež předtím přenesl na disk. Soustředil své úsilí na Orion, viditelný jak ze severní, tak z jižní polokoule. Dva ze symbolů krycího kamene se k němu tvarem blížily, ale žádný nebyl přesný. Daniel se zaklonil a pohlédl na svého jediného svědka, nádhernou sošku ze 14. století před Kristem, kterou si posadil na počítač.

„Jsme na správné stopě?"

Neřekla nic slyšitelného, ale Daniel se napřímil a vyťukal nové parametry, jež mu dovolily otáčet souhvězdími jako trojrozměrnými předměty. Téměř ihned našel značnou podobnost mezi Orionem a

jedním ze záhadných symbolů z vnějšího kruhu. Týž symbol se objevil také uvnitř kartuše uprostřed kamene. Lícování však nebylo dokonalé, chyběly menší hvězdy připojené ke hvězdě Betelgeuse, tvořící dohromady luk Orionu. A Rigel nebyl se Síriem spojen tradičním způsobem.

Ta slova: tradičním způsobem...

Daniel povstal, přešel ke knihovně a udělal něco, co neudělal už léta. Otevřel knihu profesora Budge. Nalistoval přílohy vzadu a našel jinou mapu souhvězdí, odlišnou od současné. Se širokým úsměvem se znovu posadil k počítači. Ještě jednou pohlédl na obrazovku, pak do knihy a do očí své egyptské společnice.

„Mám to!“

Kapitola sedmá

Sedmý symbol

Krátce po úsvitu mrazivého rána projela kontrolním stanovištěm limuzína Cadillac z vojenské letecké základy Lowry. O chvíli později zabrzdila u zejícího vstupního otvoru. Několik vysokých důstojníků, narychlo sezvaných z různých koutů země, vystoupilo z vozu a přešlo po chodníku. Krok před všemi ostatními se ubíral přísný voják asi padesátiletý, blůzu nažehlené modré uniformy posetou na hrudi medailemi. Generál West. Všichni, kdo pod ním sloužili, ho uznávali a obávali se ho. Byl znám třemi věcmi: i pod tlakem vždycky dělal

správná rozhodnutí, vybuchoval do nelidských záchvatů zuřivosti, když jeho příkazy nebyl splněny přesně tak, jak si přál, a byl to zatraceně nejlepší hráč pokeru ve všech ozbrojených složkách.

Skupina prošla obrovskými betonovými vraty, první obrannou linií odpalovací rampy, do mrazivé temnoty nitra hory. Podrážky klapaly po betonu jako podkovy. Vešli na plošinu přistaveného výtahu a podstoupili dlouhou cestu dolů.

Když se dveře na 28. Podlaží otevřely, O'Neil už na ně čekal.

„Jacku, jak se vám, hergot, vede, vojáku?" pozdravil ho generál.

O'Neil potřásl hlavou a zalhal: „Dobře."

West přikývl, věděl však, že to není pravda. Poté co O'Neilovy problémy začaly, přečetl každý dokument o něm, zvlášť zprávy o psychickém stavu, přicházející z nemocnice pro vysloužilé vojáky. Dva roky West čekal na okamžik, kdy ho bude moci opět použít. Tohle bylo přesně to pravé poslání.

„Jak se má Sára?" zeptal se. „Moji lidé říkali, že se chovala trochu nervózně."

„Některé dny jsou lepší než jiné, ale už se má lépe," pravil O'Neil opatrně. Nedělal si žádné iluze o tom, proč ho generál povolal zpátky do služby. Stále ještě mu zněla v uších slova, která onen důstojník vyřkl u něj doma. *Váš stav nám nevadí. Chceme vás právě kvůli němu.*

Skupina pokračovala v cestě k zasedací síni a West plukovníkovi šeptal: „Chci vám povědět pár věcí, které jsem nemohl dát do zprávy."

Poručík Kawalsky, neochotný průvodce, otevřel dveře do zasedací síně. Když dovnitř vstoupil Daniel, ruce plné map, knih a tiskovin, jimž hrozilo, že se každou chvíli rozsypou, byl nepříjemně překvapený.

„A sakra," utrousil neadresně. Čekal pohovor nad kávou a koblihami se známým neznámým generálem Westem. Už to mu nahánělo hrůzu. Tahle místnost však byla plná jak vojáků, tak členů vědeckého týmu, všichni svátečně vystrojení. Daniel měl na sobě tytéž šaty, ve kterých se před třiceti minutami probudil. Kalnýma očima se rozhlédl po okolí a rozeznal několik známých tváří: byli tam Meyers

a Shoreová, někteří z techniků, s nimiž nesměl z důvodu utajení hovořit, a samozřejmě O'Neil.

Sál se lišil od ostatních zdejších místností. Byl zařízen jednoduše, ale vkusně. Většinu prostoru zabíral velký kulatý mahagonový stůl, obklopený dvěma tucty židlí s rovnými opěradly. Danielovi vrtalo hlavou, jak se mohlo podařit dostat sem dolů kus nábytku větší než výtah. Kdosi vykouzlil hezkou květinovou výzdobu a kuchaři připravili bufetový stůl naložený jídlem od těch nejvybranějších lahůdek po ovesnou kaši, kterou proklínal celé poslední dva týdny. Prostředí působilo elegantně a nablýskaně, jako by se najednou ocitl na koktejlu, pořádaném v důstojnickém klubu ve West Pointu.

To nebylo dobré. Pokud se tihle lidé podobají archeologům, s nimiž se setkal v Los Angeles, budou si myslet, ž jeho teorie o krycích kamenech je nevědecký blábol, který má zatemnit situaci. A bylo to ještě horší, protože všichni věděli, co leželo pod kamenem, zatímco on střílel naslepo.

Zahlédl Catherine, jak hovoří s hloučkem uniformovaných vojáků. Mrkla na něj a pak se vydala s jedním z těch mužů k němu.

„Danieli!" Očividně byla ráda, že ho vidí. „Někdo by se s vámi rád seznámil. To je generál West." Daniel, stále ještě obtěžkán písemnostmi, udělal marný pokus podat mu ruku.

„Ahoj," vyhrkl.

„Jsem rád, že se s vámi konečně setkávám, doktore." West vypadal, jako by vždycky věděl, co ten druhý dál řekne. „Četl jsem některé z vašich článků, než jsem schválil vaši účast tady." Zřejmě se mu nepříčilo ani používání lichotek.

„Ano?" Daniel to překvapilo, ale nezbavilo podezřívavosti. „Co si o nich myslíte?"

V jeho otázce bylo ostří výzvy, jako by chtěl Westa vyzkoušet, zda pochopil obsah. Ovšem jakýkoli náznak konfliktu mezi těmi dvěma bylo to poslední, co by Catherine chtěla, pokusila se proto změnit téma. West jí však dal gestem najevo, že chce otázku zodpovědět. Podíval se Danielovi přímo do očí, jak byl zvyklý z pokeru, a pak blufoval.

„Mám jen jednu kritickou připomínku. Dovolte, abych vám to řekl ve vojenských termínech," začal. „Jste tak zatraceně soustředěný

na obranu svých křídel, že nejste dostatečně v ofenzívě, abyste dobyl svůj cíl. Po celou dobu, co píšete, se díváte přes rameno a uvažujete, co si ostatní akademikové budou o vás myslet.“

„No, vědecká metoda mé...“

„Vykašlete se na vědeckou metodu, synu! Jsou jen dvě vysvětlení: buďto máte odvahu jít proti konvenčnímu myšlení, nebo,“ dramatická pauza, „má pravdu konvenční myšlení a vy jste jen obyčejný blázen. Pojďme tedy zjistit, co z toho je pravda!“

Generál se otočil ke Catherine a omluvil se jí za své formulace. Pak zaburácel k zástupu:

„Tak, všichni! Přijeli jsme zdaleka, abychom si to vyslechli. Posaďme se a uvidíme, co pro nás tenhle mladý muž má.“

Daniel přešel dopředu a postavil se zády k velké tabuli. Rozhlédl se po místnosti a na všechny se usmál, jako by to bylo první ráno nového semestru.

„Začněte, jakmile budete připraven,“ vybídl ho West.

„No dobře. Tak tedy, přinesl jsem s sebou pár věcí, nějaké podklady. Nevěděl jsem, že tady bude tolik lidí, takže se o ně budete muset podělit.“ West si vzal jednu ze srolovaných fotokopií, aniž z Daniela spustil oči.

Když se rozhostilo ticho, začal Daniel s výkladem. „To, na co se díváme, je snímek krycích kamenů. Na vnějším okruhu jsou symboly, o nichž jsme se domnívali, že jsou to slova, která je třeba přeložit. Mohli byste udělat místo?“ Rozvinul onu velkou mapu hvězdné oblohy, kterou si přede dvěma dny „opatřil“, a rozprostřel ji po stole. Přitom se úkradkem podíval na O’Neila, nezaznamenal však žádnou reakci. Zakroužkoval jedno souhvězdí a pokračoval:

„To je souhvězdí Orion, a třebaže je zde zaneseno trochu odlišně, odpovídá tomuto symbolu na desce, tedy na krycím kameni. Ty symboly nejsou fragmenty neznámého jazyka, je to spíš soupis souhvězdí.“

„Promiňte, kolego,“ začal protivný doktor Meyers, „ale nemohl by ten symbol přestavovat stejně dobře i souhvězdí Pastýře?“

„Nebo Cepheus, nebo dokonce Lodní záď?“ přidala se doktorka Shoreová. „Mají všechna víceméně stejný tvar.“

Daniel se spojeně usmál. Jejich otázky mu poskytly příležitost trochu se předvést. Prohrabal se svou horou podkladů a našel Budgeův spis. Začal v něm hledat a během listování vysvětloval:

„Mapa, kterou jsem tady rozložil, ukazuje řecko-římský systém uspořádání hvězd do souhvězdí. Ale desky, jež chceme rozluštit, byly popsány mnohem dřív a používaly astronomii Egypťanů.“ Podržel otevřenou knihu tak, aby všichni viděli, a odpověděl svým tazatelům: „Ve starší soustavě jsou hvězdy pospojovány trochu jednodušeji. Podívejte se na Betelguese, nejjasnější hvězdu Orionu, jak vypadá na této mapě,“ ukázal do knihy. „Jak vidíte, je totožná se symbolem z desek.“ Všichni, kdo seděli dostatečně blízko, by mohli vidět menší mapu, museli souhlasit; tyto dva tvary se naprosto shodovaly.

„A teď, jestli mám pravdu,“ pokračoval Daniel, „kartuše ve středu krycího kamene uspořádává tato souhvězdí-symboly do specifického pořadí, které tvoří adresu.“

„Adresu?“ podivila se Catherine. „Myslíte souřadnice?“

„Přesně tak. Klíčem je střed krycí desky.“ Vytáhl z kapsy černý značkovač a načrtl na tabuli symboly z kartuše. Když se obrátil zpátky k posluchačům, potěšilo ho, že dokonce i plukovník O’Neil se naklonil kupředu a visí mu na ústech.

„Kartuše je ve skutečnosti mapa. Dává nám sedm bodů, nutných pro vymezení kursu do daného místa určení.“

„Sedm bodů?“ opakoval doktorka Shoreová.

Daniel nakreslil na tabuli trojrozměrnou krychli a každou ze stěn označil tečkou.

„Ano, abychom našli místo určení v jakémkoli trojrozměrném prostoru, musíme najít dva body pro udání přesné výšky, dva body pro šířku a dva pro hloubku.“ Pokaždé nakreslil čáru mezi tečkami na protilehlých stranách krychle, takže vznikly tři protínající se čáry. „Kartuše nám dává tyto párové body.“

Generál West vznesl námitku, jež se přímo nabízela:

„Máte šest bodů, ale řekl jste, že potřebujeme sedm.“

„Ano, těchto šest symbolů přesně stanoví směr, ovšem abychom mohli vypočítat kurs, musíme mít výchozí bod.“

„Hrozně nerad se o tom zmiňuji,“ zahihňal se stále škodolibý Meyers, zřetelně potěšen právě tím, že se zmínit může, „ale na kartu-

ši je jen šest symbolů. Kde je ten sedmý?“ Danielovi se nechtělo věřit, že právě Meyers sedmé znamení nepoznal. Pokořit tohoto hnidopicha by bylo velmi snadné. Trochu si s ním prohrál.

„Můj vážený kolega naznačil, že laikovi by se mohlo zdát, že je zde pouze šest symbolů. Na rozpoznání sedmého je třeba zkušených egyptologů, jako jsme my. Protože výchozí bod není v kartuši, jak bychom mohli očekávat, nýbrž zde, pod ní.“ Dokončil svůj náčrtek. Nakreslil elipsu obklopující symboly souhvězdí a pak dvěma tahy tvar obráceného Y, vycházejícího z dolní části kartuše. Konečná kresba vypadala jako velké oválné zrcadlo na dvou nohách.

„Tento symbol dole je výchozí bod. Je to obraz místa, kde byl kámen nalezen.“ Znovu kreslil na tabuli. „Vidíte, jsou to dvě z těchhle směšných postaviček po stranách pyramidy se slunečním paprskem přímo nad ní. To je také starý hieroglyf pro Zemi. Slunce představuje boha Ra.“

Daniel čekal nějakou poznámku, otázku, cokoli. Copak i další publikum odejde z jeho přednášky znechuceno?

Jeho posluchači zírali na náčrtek a snažili se pochopit souvislosti toho, co jim právě řekl. Protože všichni věděli, co bylo pohřbeno pod krycím kamenem, věděli také, jaký bude logicky příští krok. Jako první se ozvala Catherine.

„Dokázal to!“ udeřila pěstí do stolu.

„Dokázal co?“ zjišťoval Daniel.

Meyers byl stále na pochybách. „Na zařízení žádný takový symbol není,“ připomněl.

„Možná je tam nějaký hieroglyfický ekvivalent nebo jiné znázornění,“ uvažovala nahlas doktorka Shoreová.

Daniel zbystřil. „Zařízení? Jaké zařízení?“

Trhla sebou. Právě porušila rozkaz týkající se podávání informací Danielovi. Zachytila opovržlivý pohled Kawalského, jasně hovořící o jazyku na zuby.

Catherine povstala. Podívala se nejprve na plukovníka O’Neila, pak na generála Westa. „Myslím, že mu to budete muset ukázat. Je jediný, kdo to pro nás dokáže rozřešit.“

Generál předstíral, že o tom přemýšlí. Ve skutečnosti se rozhodl, už když mluvil s Danielem.

„Ukažte mu to," souhlasil nakonec.

O'Neil se podíval na Kawalského, ten přešel k zadní stěně a odklopil pane. Za ním se objevila rozvodná skříň. Stiskl knoflík a celá stěna se odsunula a odkryla velký prosklený výklenek, jímž bylo vidět dolů do obrovské haly. Teprve teď mohl Daniel odhadnout, jak rozsáhlý je celý komplex. Ten labyrint kanceláří i restaurací, který dosud znal, byl očividně jen zlomkem onoho vojenského prostoru.

Podlaha dole byla téměř zastavěna nerůznějšími složitými, supermoderními přístroji. A uprostřed této kovové krajiny počítačů, drátů, čidel a ocelových lávek spočíval onen obrovský prstenec, před šedesáti lety vyzvednutý z prašného hrobu uprostřed pustiny. Teď se zdálo, že je to ústřední složka jediného blyštivého stroje.

„Co to, kčertu, je?" byla Danielova jediná otázka.

„To je vaše brána ke hvězdám," prohlásila slavnostně Catherine.

Daniel na ni uchváceně zíral. Mohutný prstenec byl upevněn na vyvýšené ocelové plošině. Od podlahy k ní vedla široká rampa. Materiál, z něhož byla obruč vyrobena, vypadal jako opál, byl poloprůsvitný a mírně lomil okolní světlo do několika barev spektra.

„Tohle jste našli v Egyptě?" nemohl uvěřit svým očím. Měl na jazyku spoustu dalších otázek, zarazil ho však úsečný rozkaz generála Westa:

„Vezměte ho dolů a podívejte se, jestli dokáže najít ten sedmý symbol!" Když se O'Neil pohnul ke dveřím, West dodal: „Vy ne, plukovníku. Musíme si promluvit."

Catherine se tedy ujala vedení. Doprovodila Daniela a tucet dalších zvědavců dolů.

Setmělá místnost Danielovi připadala jako miniaturní kopie kontrolní věže v Houstonu, kterou viděl při televizních přenosech z odpalování raket do kosmu. Začínalo mu svítat, kam celý tenhle projekt směřuje. Většina přihlížejících se shromáždila kolem průhledného silného plexiskla. Chtěl se k nim připojit, ale Catherine ho postrčila dále k obrazovce videa, jež mu poskytla pohled na prstenec z bezprostřední blízkosti. Kamera na rampě byla zaostřena na místo, kde byl do krystalického povrchu vyryt symbol souhvězdí Štíra. Přiblížila mu ho natolik, že mohl obdivovat neuvěřitelně jemnou ornamentální kresbu. Viděl také jeden ze sedmi trojúhelníkových krytů

ukotvených k vnějšímu okraji obruče. Byly z ryzího zlata a každý z nich přidržoval velký kus čistého křišťálu.

V nazelenalém světle monitoru vypadala Catherine náhle zestárlá, když mu začala vysvětlovat:

„Ačkoli jsme symboly na krycím kameni nerozluštili, věděli jsme, že se hodí k symbolům, které vidíte vyryté na hlavním objektu. Problém byl, že jsme neměli ani ponětí o tom sedmém symbolu. Tak se teď podívejme, jestli ho dokážete najít. Mitchi!“ zavolala jednoho z techniků. Ospale vyhlížejícího muže asi tak Danielova věku. Na jeho identifikačním štítku stálo *Spec. Op. tech. M. Storey*. Catherine mu vysvětlila, co potřebuje.

„Žádný problém, tak to kolo pootočíme,“ kývl a naťukal do počítače dlouhou řadu příkazů. Za několik okamžiků zmizel Štír z obrazovky a nahradilo ho Pravítko a Had.

Průzorem z plexiskla mohl Daniel pozorovat, jak se vnitřní část Hvězdné brány otáčí uvnitř většího, nehybného rámu. U jeho základy byl zvláštní aparát, připevněný ke vnitřní části. Byl opatřen gumovými koly a měl za úkol otáčet obručí. Symboly se objevovaly na obrazovce jeden po druhém: Váhy, Pastýř, Panna, Pohár.

Návštěvníci se pomalu přesouvali k monitoru, aby se podívali, co se děje. Daniel je poněkud polekal, když náhle vykřikl. „Nechte to tak!“

Naklonil se kupředu a několik vteřin bedlivě zkoumal obraz na monitoru. Trojúhelník s kruhem na vrcholu, Vytáhl svůj černý fix a - k nelibosti Spec. Op. tech. Storeyho - nakreslil symbol z kartuše přímo nad symbol na obrazovce. Ano, byl to tentýž symbol, ale natolik odlišně provedený, aby člověku ušly podrobnosti, pokud neví, co hledá.

„To je Země!“ zvolala doktorka Shoreová.

„Thalassa!“ řekl Meyers.

„Heureka?“ přeložil Daniel.

„Celou tu dobu jsme to měli před nosem!“

Catherine náhle všechno pochopila. Běžela do zadní části místnosti, zvedla sluchátko domácího telefonu a důvěrným tónem cosi sdělovala generálu Westovi. Když se připojila zpět ke skupině, vyslovila rozkaz, na jehož vydání čekala celý svůj život:

„Uděláme zkoušku.“

Tato slova jako by byla magické zaklínadlo; proměnila místnost v bzučící úl. Uniformovaný voják s poznámkovým blokem rozdílel úkoly, technici se hnali ke svým stanicím a pokřikovali na sebe nejčerstvější údaje, řada velkých tiskáren s klapnutím ožila a začala ve staccatovém rytmu chrlit data.

„Dobrá, Mitchi, uděláme zkoušku,“ řekla Catherine a přitáhla si židli k techniku Storeymu. Pokývla na doktorku Shoreovou, a ta začala vyvolávat první sadu číselných souřadnic.

Storey ťukal do klávesnice čísla, která si nějak dokázal zapamatovat, a pak stiskl ENTER. V příští vteřině se klouzající vnitřní kolo Hvězdné brány začalo točit, až se na vrcholu ocitlo souhvězdí Býka. Jako z kombinačního zámku v nadživotní velikosti se z obruče ozvalo v odpověď slyšitelné cvaknutí. Zlatý kryt, přidržující křišťál, jenž se teď nacházel nejvýš, se ihned oddělil. Jeho cípy se obklopily jako čelisti svorky. Nyní měl drahokam velikosti lidské pěstí cestu do středu kruhu volnou.

„Vrchol jedna zaměřen,“ křikl Storey.

Kolo se začínalo opět točit, dokud nebyl na vrcholu druhý obrazec z kartuše, had. Když se s cvaknutím otevřela další ze svorek, tentokrát poblíž spodní části Hvězdné brány, začal se místností šířit nízkofrekvenční šum, jenž s postupem odemykání sílil. V místnosti se všechno lehce chvělo.

„Vrchol tři zaměřen,“ vyburcoval Storey přítomné. Pak, aniž odtrhl oči od klávesnice, na které usilovně pracoval, prohodil k Danielovi: „Buďte tak laskav a popadněte ten hrnek!“ Daniel se natáhl a chytil šálek, jenž klouzal ze stolu.

„Vrchol pět zaměřen.“

Pokaždé když se část „adresy“ otočila k vrcholu Hvězdné brány a kvílivé svištění z ní o stupeň zesílilo, zvýšilo se i napětí v místnosti. Daniel si v duchu vybavoval názvy souhvězdí: Had, Kozoroh, Jednorožec, Střelec, Orion a konečně sedmý symbol, Země.

„Vrchol sedm zaměřen!“

Jakmile byl na svém místě i sedmý nápis, vibrace ustaly a místo nich se rozezněl sytý, hluboký tón. Připomínal nejhlouběji naladěnou

píšťalu starých varhan. Daniel se očima ptal Catherine, jestli tohle je ono, co se mělo podle očekávání stát.

Než mohla odpovědět, začal prostor plnit jiný tón, vyšší než oba předešlé. Zmrazil Danielovi otázku na rtech.

„Pssst!“ Prst na ústech, oči zavřené, řekla jen: „Poslouchejte.“

Naslouchal třetímu, a pak čtvrtému tónu, každý měl o něco vyšší frekvenci a navzájem spolu ladily. Pak Daniel pochopil. A když se rozezněl sedmý a poslední tón, usmíval se. Kruh vytvořil jednoduchý, harmonický zvuk, mnohem komplexnější, než by si kdy Daniel, příznivec vážné hudby, dokázal představit. Nebyla to hudba, ale bylo to krásné.

Pak se začalo dít něco ještě mnohem podivnějšího. Jako hadi vylákaní z děr pískáním zaklínače, vysvitlo z drahokamů umístěných na přední části Hvězdné brány sedm paprsků. Světlo podobné laserovému, avšak zřejmě se řídící jinými fyzikálními zákony, se lilo do středu kruhu. Doslova lilo, jako by někdo vzal sedm zahradních hadic a z nich začalo tryskat světlo. Jako zářící lana se nepravidelně klikatilo do středu a tančilo, než se rozptýlilo ve vzduchu.

„Senzační,“ zašeptal Storey. Catherine a Daniel na něj souhlasně pohlédli.

Jak se světelné úponky prodlužovaly, zachytily se jeden druhého a rychle se začaly rozšiřovat, až vytvořily malé jezírko, ničím neporušenou lesknoucí se plochu - vypadala jako souvislá vrstva rtuti, vyplňující dosud prázdný střed kruhu.

Úchvatná krása obrazu, který se jim naskytl, a podivná harmonie tónů vyvolaly u všech přítomných náhlý příval euforie. Otáčeli se, aby se utvrdili ve svých pocitech, a usmívali se na ostatní.

Uplynul však jen okamžik a nálada se dramaticky změnila. Fata morgána zhmotněla a začala se zmítat dopředu a dozadu jako rozbouřená voda. Pak vybuchla do místnosti jako obrovský větrný rukáv chňapající náhle po jejich obličejích. Všichni bezděčně couvli, někteří padli k zemi. Kdosi začal křičet: „Vypněte to! Vypněte to!“ Než však někdo stačil zareagovat, kruh energii prudce nasál zpátky a vystřelil ji, takže vytvořil iluzi tunelu řítícího se světla nebo hřmějícího kruhovitého vodopádu, padajícího přímo do pekla rychlostí dva mili-

óny mil za hodinu. Tenhle se však nelil dolů, mířil na vzdálenou stranu rampy a řítil se k místu mnohem vzdálenějšímu než peklo.

Všechny počítače v kabině teď pískaly své vlastní verze, světla blikala, tiskárny chrlily laviny papíru a technici přikovaní k zařízením se snažili držet krok se vstupy.

Catherine křikla na ty, kdo se zdržovali nejblíž pozorovacího okna, jestli jsou vojáci kolem Hvězdné brány v pořádku. Naštěstí se nikomu nic nestalo.

„Řídí se to samo!“ zavolal technik z druhého konce místnosti. Doktorka Shoreová div neupadla přes jakýsi kabel, když se rozběhla k němu podívat se, co objevil. Ukázal jí podrobné schéma vesmíru s modrou tečkou pulsující na monitoru, představující Zemi. Malé červené X složené z laserových vláken vlasového kříže putovalo obrazovkou, opustilo Zemi a vydalo se na cestu galaxií, až se zastavilo v rohu monitoru. Shoreová, oči dokořán, volala na Catherine:

„Zastavilo se to v jednom bodě v galaxii Cirrus. Má to hmotnost. Mohl by to být měsíc nebo něco takového, možná velký asteroid.“

„Galaxie Cirrus?“ zamračil se Daniel, „není to...“

„Na opačné straně známého vesmíru? Ano, je.“ Catherine byla nervózní, ale očividně tuto chvíli vychutnávala.

Zazvonil telefon a Storey ho rychle zdvihl. Na druhém konci drátu byl generál West. Jak technik naslouchal, výraz v jeho tváři se plnil nedůvěrou. „Cože?“ zeptal se nevěřícně, vzápětí se však jeho tón změnil. „Ano, pane. Jistě, pane, hned teď, pane.“

„Co se děje?“ zajímala se Catherine. Její slova málem zanikla v hluku.

„Chtějí poslat sondu,“ vysvětloval Storey se skeptickým výrazem.

„Sondu?“ Neměla tušení, co West zamýšlí. Byla právě na cestě k telefonu, když uviděla pozorovacím oknem dva z vojáků, jak vezou k dolnímu konci rampy vedoucí ke Hvězdné bráně mobilní analytickou laboratorní sondu zvanou Maple. Bylo to ohromné, nemotorné jednoruké ocelové monstrum, vyvinuté na technice v Los Angeles, které vypadalo jako saně svatého Mikuláše přizpůsobené dvacátému třetímu století: miniaturní videokamery, zařízení k testování atmosfé-

ry, automatická chemická laboratoř, radarové, jako papír tenké parabolické antény k zachycování rádiových vln. Trvalo tři roky, než byl tento nemotorný vynález vyroben; představoval sedm miliónů dolarů.

Během přípravy sondy naklusalo dovnitř osm devět po zuby ozbrojených vojáků a zaujalo obranné pozice kolem Hvězdné brány. Daniel se zašklebil. Zatraceně, jak si můžou dovolit vniknout sem a přerušit jejich zkoušku? Další zákeřný příklad vojenské paranoie!

Telefon znovu zazvonil. Tentokrát se k němu vrhl Meyers. „Tady doktor Fred Meyers. Ano, pane generále. Jistě, pane, jsme připraveni sledovat veškerou aktivitu vyslanou Hvězdnou branou. Ano, měli bychom být schopni zaznamenat tento druh přenosu."

Jakmile zavěsil, ihned se prodral k jedné z počítačových řad a začal technikům něco vysvětlovat. Většina očí v místnosti stále lpěla na Catherine a čekala na její pokyny. I když nelibě nesla, že před ní onu sondu drželi v tajnosti, rozhlédla se po místnosti a s hraným nadšením zvolala: „Tak ji tam pošleme a uvidíme, co se stane!"

Technici na sondu připevnili vlečný řetěz s háky. Když skončili, zvedli pohledy ke konferenční místnosti. U průzoru stál generál West; pokývl, a schválil tak vypuštění sondy. Technici spěchali z rampy, právě když sebou vlečný řetěz škubl a dal se do pohybu. Sonda se pomalu sunula po rampě směrem k vířící světelné bouři.

„Nerozbije se to o zeď?" obával se Daniel.

„Nemělo by," odpověděla Catherine.

Daniel se nicméně posunulo pár kroků zpátky - jen tak pro případ, že by neměla pravdu. Když sonda dospěla k vrcholu rampy a rozrazila silové pole, ozvalo se sršení energie. Přístroj byl viditelně vtahován do tunelu, a pak ho silové pole spolklo a do všech koutů místnosti se rozlilo oslepující bílé světlo.

Vysocí vojenští důstojníci, kteří tam byli jako pozorovatelé, vybuchli v radostném jásání, než si uvědomili, že zkouška ještě neskončila. Daniel, oněmělý, užaslý, oslněný, se otočil pro vysvětlení ke Catherine.

Stará dáma pozdvihla obočí: „Začíná to být vzrušující, že?"

„Co se děje teď?" ukázal Daniel na techniky, stále ještě přilepené k monitorům.

„Čekáme, jestli tou branou přijde něco zpátky," sdělil mu Meyers. Vyčkávali minutu, nic se však nedělo.

„Jak dlouho jste na tom pracovali?" pošeptal Daniel Catherine.

„Můj otec to našel u Gízy, když jsem byla ještě dítě. Ale egyptská vláda to neuvolnila až do roku sedmdesát čtyři. Pak jsme to museli získat od Britů a trvalo ještě věčnost, než jsme dostali finanční prostředky."

„Od Pentagonu." Danielova nechuť byla očividná.

Tím se dotkl bolavého místa. Catherine odsekla: „Zabývám se tím projektem od svých devíti let. Trvalo mi víc než půl století, než jsem získala peníze, bez kterých by se celý projekt mohl zabalit. Co byste udělal vy?"

Vtom se vzrušeně ozvala doktorka Shoreová: „Něco přichází!" Nyní to byli technici, kdo začal pokřikovat. Všechny oči se obrátily k Shoreové, jež sledovala přísun dat z brány. Po několika vteřinách začal signál slábnout.

„Ztrácíme ho. Máme už jen třicet procent. Teď jen pět." Ve chvíli, kdy oznámila, že signál vymizel, se vnitřní kruh Hvězdné brány otočil do původní polohy a uzavřel se.

Catherine se připojila ke skupině shromážděné kolem pracovní stanice doktorky Shoreové. Daniel se naklonil ke Storeymu a vyzvídal, co se děje.

„Sonda," vysvětloval technik, „nám posílala informace, ale všechny jsou digitálně zašifrované a zhuštěné. Bude pár minut trvat, než se nám podaří přenos dekódovat a zjistit, jestli máme něco, co stojí za uváženou."

U počítačů všichni vyvíjeli horečnou činnost. Atmosféra zhoustla očekáváním, krevní tlak prudce stoupal, srdce bila jako splašená.

O několik okamžiků později, které vypadaly jako věčnost, doktor Meyers prohlásil: „Máme to!"

V místnosti vypukla vřava. Všichni se radovali, celý vědecký sbor se začal objímat. Náhle měli k dispozici důležité podrobné údaje o místu ze vzdáleného konce vesmíru. Po měsících dřiny v podzemních tunelech měla právě začít ta z vědeckého vzrušující část práce. Navzájem cizí lidé se plácali po ramenou. Meyers při-

stoupil k Danielovi a napřed ho asi měl v úmyslu obejmout, na poslední chvíli si to však rozmyslel a podal mu jen ruku.

„Blahopřeji, skutečně. Odvedl jste obdivuhodný výkon!“

A už tu byla i doktorka Shoreová, zasypala Danielovu tvář polibky a řekla: „Jste fakt zatracený génius!“

Usmál se a všechny ty komplimenty opětoval. Nevzpomínal si, že by kdy viděl nějaké vědce ani z poloviny tak šťastné. Ve zmatku pokračujících oslav vyhledal Catherine a odtáhl ji stranou.

„Chcete tím projít, že?“

„Ano. To je přesně to, oč jde!“

Vtom vstoupila do místnosti skupina vojáků a zaujala místa u centrálního počítače. Dva z nich, zjevně obeznámení s prostředím, začali obcházet kolem, z terminálů vyjímali hard disky a sbírali poznámkové bloky. Sebrali veškeré informace, jež ze sondy přišly.

Mnozí oslavující zprvu nepostřehli, co se děje, a ti, kdo si toho všimli, nepochopili, co ti lidé dělají. Vojáci ovšem zaujali postoj, který jasně naznačoval, že je sem neposlali otvírat láhve šampaňského. Doktor Meyers zareagoval jako první: „Co tady chcete? Co to má všechno znamenat?“

Vtom zazvonil domácí telefon, a zatímco se improvizovaný včírek změnil v řadu urputných hádek, Catherine zvedla sluchátko. Za chvíli už křičela z plných plic:

„Ticho! Všichni!“

Pak pokračovala v rozhovoru s generálem Westem. Slovo „rozumím“ pronesla nejmíň desetkrát během dvaceti vteřin, a pokaždé když ho vyslovila, tvář se jí ještě víc zachmuřila. Všichni teď byli zticha, soustředění. Catherine zavěsila.

„Generál West pravil, že je velmi potěšen a že můžeme být právem hrdina práci, kterou jsme udělali. Povídal taky, že jsme všichni propuštěni. Od této chvíle přebírají projekt sami.“

Kapitola osmá

Vojenská zpravodajská služba přebírá velení

Daniel nečekal, až se rozpoutá vřava. Vmžiku se hnal po schodech a bílými chodbami ke generálu Westovi. Místo toho narazil na O'Neila, vycházejícího z konferenčního sálu.

„Kdo si, kčertu, myslíte, že jste?" vybafl na něj. Byl v útočné náladě. „Takhle si armáda představuje jednání s lidmi? Na celé měsíce je strčíte pod zem, a když to začíná mít výsledky, tak je jednoduše vyhodíte?"

Plukovník sotva vnímal, co Daniel říká. Měl ještě plnou hlavu rozhovoru s generálem, a kromě toho se o vědecké pracovníky nijak zvlášť nezajímal. Teď se chtěl jenom vrátit do své kanceláře a přemýšlet o zítřku.

„Pane doktore, děkuji vám za spolupráci na tomto projektu. Pokud bude ještě třeba, spojíme se s vámi," pronesl úsečně.

„Řekl jste projektu. Kdy bude pokračovat?"

O'Neil Daniela obdařil nevrlým pohledem. „Příslušné informace budou zveřejněny ve vhodnou dobu."

„A kdo o tom bude rozhodovat, Pentagon?"

„Zpravodajci."

„No to je teda nadělení!"

„Ani netušíte, jakou máte pravdu," poznamenal O'Neil suše a pokračoval v cestě.

„Opravdu si myslíte, že to udržíte v tajnosti? Vsadím se, že vědecká veřejnost bude chtít znát podrobnosti!" zavolal za ním Daniel.

To plukovník nemohl ignorovat. Otočil se a zvolna se vracel. Bylo v něm cosi tak neuvěřitelně hrozivého, až Danielovi náhle vyschlo v krku.

„Podrobnosti, říkáte? A kdo jim o tom poví? Všichni zaměstnanci kromě vás podepsali slib mlčenlivosti.“ Došel těsně k Danielovi a zeptal se ho s posměšnou zdvořilostí: „Zveřejníte to, doktore?“

Daniel měl co dělat, aby se ovládl, snažil se alespoň navenek zůstat klidný. O’Neilův pohled byl vražedný. Bylo zřejmé, že by se za určitých okolností nezastavil před ničím. Daniel se nechtěl dát zastrašit, a proto mu oplatil stejnou mincí.

„Pokud budu muset, ano, samozřejmě!“

„Jak je vám libo! Něco vám povím. Až pojedete zítra domů a zastavíte se někde na tom hnusném rychlém občerstvení, co obvykle jíte, podívejte se do posledního vydání National Enquirer. Je tam příběh o dítěti zplozeném mimozemšťanem, které se narodilo s hlavou žáby a lidským tělem. Až dočtete, zeptejte se sám sebe, jestli tomu věříte.“

Ač nerad, musel s ním Daniel souhlasit. Jak by mohl světu dokázat, že armáda Spojených států má v držení starou egyptskou vesmírnou raketu, ukrytou hluboko uvnitř hory kdesi v Coloradu? Pochopil, že je to beznadějné. Nikdo by mu nevěřil, speciálně jemu ne.

„Ještě něco, doktore?“ dodal plukovník opovržlivě.

Daniel se rozhodl změnit taktiku. „Nechte mě, prosím vás, na té věci pracovat! Strávil jsem řadu let studiem jazyků, starého Egypta, archeologie, přesně toho, co tenhle projekt potřebuje!“

„Toho si cením,“ odpověděl O’Neil, „ale už je rozhodnuto.“

Když nezabrala prosba, rozhodl se Daniel k přímému útoku. „Dal jsem v sázku svou pověst a věnoval jsem tomu celý život. Čemu jste zasvětil svůj život vy, pane plukovníku?“

O’Neil chtěl odpovědět, zarazil se však. Jeho pohled ještě zchladl a on jenom řekl: „Sbalte se a zmizte ze základny!“

„Zadržte, Jacku. Myslím, že ho budeme potřebovat,“ zazněl hlas generála Westa.

Oba se jako na povel ohlédli. Generál stál mezi dveřmi konferenční místnosti a pokynem je pozval dovnitř. Tam je vyzval, aby se posadili a na monitoru studovali dekódované zobrazení, které sonda vyslala branou zpátky. Sonda překonala jakousi velkou kamennou

zeď a fungovala až do chvíle, kdy ukázala jasně osvětlenou kruhovou formaci, další Hvězdnou bránu.

„Zastavte to a zvětšete," nařídil generál.

Diskový přehrávač ovládal generálův asistent nadporučík Anderman, odborník na komunikační techniku. Digitálně zkorigoval obraz a potom zaměřil detaily prstence. Daniel se zvedl a popošel blíž k obrazovce.

„Ty znaky jsou jiné," konstatoval.

„Proto jsem chtěl, abyste to viděl," kývl West.

Nadporučík Anderman se pustil do výkladu:

„Ukazatele nám říkají, že atmosféra je shodná s naší. Přístroje signalizují stejný tlak, teplotu, a to nejdůležitější, přítomnost kyslíku."

West přistoupil k Danielovi.

„Plánujeme krátkou průzkumnou expedici. Nic velkého. Prohlédnout oblast v okruhu čtvrt míle, shromáždit co největší množství informací a přinést je zpátky."

„Jakmile bude výprava na druhé straně, bude muset dešifrovat znaky na bráně a poslat se zpátky domů. Jako faxem," poznamenal Anderman.

„Co je nejdůležitější," hovořil West dál k Danielovi, „nepošlu tam své lidi, dokud nebudu přesvědčen, že se vrátí. Otázka zní: dokážete to?"

„Proč nezkusit znovu vytvořit kontakt z téhle strany?" namítl Daniel.

„Jakmile se náš tým dostane na druhou stranu, celá odpalovací rampa bude evakuována a uzavřena. Nevíme, co by mohlo z vesmíru přijít," vysvětlil O'Neil.

Teď Daniel pochopil, proč vojáci obstoupili Hvězdnou bránu, když byla vysílána sonda, i proč byla celá operace umístěna na tak odlehlé místo. Každá částečka jeho bytosti ho nutila říct ano, slíbit generálovi cokoli, co by chtěl slyšet výměnou za to, že on bude smět navštívit místo, které viděl na obrazovce videa. Připadalo mu, že celý jeho dosavadní život byl pouhou přípravou na chvíli, kdy se vydá na nebezpečnou cestu na neznámou neprobádanou planetu. Jestli odmítne, jeho život ztratí smysl. Jenže co ti ostatní? Pohlédl na O'Neila a

na dobromyslného Kawalského. Nemůže riskovat jejich životy jen proto, aby ukojil svou zvědavost. Jeho příležitost konečně přišla, ve hře je však příliš mnoho.

Zaměřil se znovu na generála, jenž tázavě zvedl obočí.

„Ano, dokážu to," prohlásil Daniel rozhodně.

„Jste si tím jist?"

„Naprosto."

West přikývl, potom vznesl dotaz ke každému z přítomných jednotlivě. Když všichni vyjádřili souhlas, rozhodl: „Dobře. Jste tedy členem týmu. Odjíždíte zítra v šest nula nula."

O'Neil seděl v hlubokém zamyšlení na své nepohodlné kovové židli. Studoval velký kus kamenného podloží, který odebrala Langfordova expedice přímo pod Hvězdnou branou. Pár lidských těl byl jakoby vtisknut přímo o skály. Ležel tak asi deset tisíc let a působením fyzikálních procesů se změnil v naturalistické vápencové sousoší. Svalnatá těla byla téměř dokonale zachována, jediné poškození zavinilo odseknutí dlouhých tyčí, které třímali a jež byly odebrány k testování, a několik drobných sond, kterými genetičtí inženýři odebrali vzorky DNK. Deformované lebky stále přitahovaly jeho pozornost.

Od té doby, co O'Neil dorazil na základu a převzal projekt, strávil mnoho hodin v oné místnosti úvahami o tomto ďábelském artefaktu. To byl jediný způsob, jak se připravovat na to, co může čekat na druhé straně Hvězdné brány. Připadalo mu to jako zvláštní zrcadlo odrážející jeho vlastní osud a naznačující způsob, jakým zemře. Byl přesvědčen, že podobné bytosti stále existují, že se s těmito válečníky, tak dokonalými a zároveň tak primitivními, setká. Méně než čtyřiadvacet hodin zbývalo do doby, kdy povede svůj tým na druhou stranu a zjistí to.

Byla to riskantní akce. Sonda sice prošla, neexistoval však žádný důkaz, že tuto cestu mohou přežít lidé. I kdyby se nesetkali se žádným nepřátelskými silami, šance na návrat byla mizivá. A jeho šance byla ještě menší. Nejenže ho West pověřil něčím, co se téměř rovnalo sebevraždě, ale O'Neil ani neměl v úmyslu se vrátit. Ještě než gene-

rálovi vyslanci opustili jeho domov v Yumě, věděl, že to bude jeho poslední úkol.

Během minulých dvou let nechtěl O'Neil nic jiného než zemřít. Stal se živoucí mrtvolou: byl vyčerpán, vnitřně prázdný. Nejednou nabil a odjistil pistoli, nakonec to však nikdy neudělal. Nejen že by tím zcela jistě zničil Sáru, ani jeho náboženské přesvědčení mu nedovolovalo vztáhnout na sebe ruku.

U člověka zodpovědného za tolik násilí byl tento postoj poněkud zvláštní. Narodil se jako černá ovce dobré rodiny se zmatkem a divokostí v srdci. Když mu bylo osmnáct, stál už potřetí před soudem. Shovívavý soudce mu poskytl možnost výběru: mohl se dát naverbovat do armády, nebo strávit rok ve washingtonském státním vězení.

Vybral si námořnictvo a už od prvního dne se ukázal jako výjimečně disciplinovaný a nadaný voják. Za pouhých dvacet týdnů požádal o převelení do vojenské školy zařízení námořních bojových jednotek ve Quantico ve Virginii a bylo mu vyhověno. Tam ho naučili veškeré finty - jak proniknout na nepřátelské území, přežít v divočině, jak se vnitřně vyrovnat s vraždou z politických důvodů, ovládl i výrobu a odpalování výbušnin a přípravu chemických zbraní z běžně dostupných materiálů. Rychle postupoval, byl začleněn do elitní skupiny *Seskok dva*. Všechno šlo hladce až do té doby, kdy začal chodit „do domácností" - obvykle páchal politické vraždy; takové věci se do novin nikdy nedostanou. Tehdy si osobě O'Neil uvědomil dvě důležité věci: byl talentovaný vrah a sám sebe nenáviděl, zvlášť když věděl, že jeho oběti jsou nevinné. Nikdy si nestěžoval, nikdy neodmítl splnit rozkaz. Hluboko pohřbil své svědomí a naučil se pít skotskou. Jeho cit otupěl. Získal přezdívku Zombie, protože se zdálo, že ožívá, jen když je *Seskok dva v akci*. Po sedm let všechno, co vněm kdy bylo živé, klesalo stále víc ke dnu. Navenek působil jako obávaný válečník, jenž místo slov promlouvá skutky, jeho duše však byla vyprahlá pustina. A tehdy potkal Sáru.

Právě dokončila studium a byla přijata na místo učitelky na základně, kde sloužil. Seznámili je společní přátelé a slovo dalo slovo, ačkoli nikdy nechápal, co ta svěží květinka vidí na onom uzavřeném, zamlklém mladém desátníkovi. Ona ho považovala za okouzlujícího a dokázala ho rozesmát. Začali se denně scházet a o dva roky později

mu Sára oznámila, že je těhotná. O'Neil se tehdy rozzuřil a obviňoval ji, že to udělala schválně, aby ho vehnala do manželství.

Odpověděla mu tím, že si sbalila kufry a odjela k rodičům do Bostonu. O'Neil udělal překvapivý objev: že se do ní příliš zamiloval a že ji bytostně postrádá.

O tři dny později dojel za sněhové bouře k domu jejích rodičů a v autě čekal celý den, než vyšla ven a promluvila s ním. Ten rozhovor trval šest hodin, div se neporvali, až konečně o půl páté ráno spolu vešli do domu a vzbudili Sářiny rodiče. O'Neil se představil a požádal o její ruku. Po třináct let manželství potom O'Neil ani jedinkrát neporušil sliby, které jí dal oné mrazivé noci.

I v poslední den doma si na ně vzpomněl. Stál u dveří. Sára usedavě plakala. Snažila se ho odvrátit od jeho rozhodnutí, připomínala, že se zavázal milovat ji a opatrovat, dokud je smrt nerozdělí. Pokud šlo o něj, právě se tak dělo.

Chvíli tam stál a pokoušel se promluvit, chtěl jí dát sbohem. Pokaždé mu však slova uvízla v krku. Nakonec se jen otočil a pomalu odkráčel.

To všechno mu táhlo hlavou, když jen tak seděl a zíral na zkamenělé postavy.

Nevzhlédl, když slyšel, jak se otvírají bezpečností dveře. Nemusel; věděl, že ho West vyhledá.

„Je tady zima," poznamenal generál.

„Myslel jsem, že na tom dělám sám," zamířil O'Neil přímo k věci.

„To taky budete," ujistil ho West. „Jakmile skupina dokončí průzkum a vrátí se, zůstanete sám."

O'Neil byl nucen poslouchat rozkazy, to mu však nebránilo vyslovit vlastní názor: „Čím víc lidí pošleme na druhou stranu, tím větší je pravděpodobnost, že se něco zvrtne. A s Jacksonem by mohly být problémy. Je chytrý. Nebude s tím plánem souhlasit, až zjistí, oč jde."

„Je tedy na vás, aby to nezjistil."

Celé odpoledne až téměř do večera připomínaly antiseptické chodby základny kolej v poslední dne po závěrečných zkouškách. Všechny dveře byly dokořán, bedny knih a kufry s osobními věcmi zaplnily haly, kde se odjíždějící loučili. Někteří rozzlobeně diskutovali o možnostech, jak se vrátit k projektu, ale většinou byli prostě smutní, že odjíždějí a nikdy se nedozvědí, co přinese budoucnost. Daniel byl znám jako podivín, nikoho tedy nepřekvapilo, že zatím nebalí. Když od něj odešli Shoreová a Meyers, kteří se chtěli rozloučit, začal se připravovat.

Kawalsky mu vydal olivově zelenou bojovou uniformu. Právě si zapínal poslední knoflík, když se dveře opět otevřely.

Byla to Catherine, vypadala vyčerpaně. „Myslela jsem, že nerad cestujete," poznamenal s unaveným úsměvem.

„Překonal jsem to." Rád ji viděl, dělal si jen starosti, co si Catherine pomyslí, a zjistí, že je členem výpravy. Neznal ji dlouho, ale měl ji rád, vážil si jí a za nic na světě by ji nezradil.

Našla si nejbližší volné křeslo a padla do něj, šťastná, že uleví nohám. „Poslyšte," začala hovořit, s tím svým příjemným britským přízvukem, „máme dojem, že cesta prstencem rozbila nějaké sklo u přístrojů sondy. Jen jako prevenci jsem požádala jednoho chlapíka dole v dílně, aby vám vyrobil speciální pouzdro na brýle. Dělá ho z olova, mělo by tu být kolem šesté."

Představa, že by se měl někde ocitnout bez svých brýlí, se Danielovi ani trochu nezamlouvala. Už se viděl, jak slepě tápe po cizí planetě -nebylo to pěkné pomyšlení.

„Díky, to bylo opravdu moc chytré."

„Jo. A zabalím vám svačinu." Catherine si ze sebe dělala legraci.

Daniel se usmál: „Přemýšlel jsem o tom, co jsem řekl dole v kabině. Víte, o těch penězích od armády. Podívejte, je mi líto, jestli jsem se vás dotkl."

„To teď není důležité," mávla rukou a zvážněla. „Hned jak jsem viděla ten prstenec, když ho vytáhli ze země v Egyptě, věděla jsem, že se stane něco mimořádného. A přirozeně jsem si myslela, že se na tom budu podílet. Teď už je ze mě stará bába, a tak mě musíte zastoupit."

Daniel chtěl něco říct, ale Catherine ho přerušila. „Jsem spokojená. Když to nemůžu být já, chci,a byste to byl právě vy.“

Odepnula si medailon, který stále nosila. „Tohle se našlo u Hvězdné brány,“ podávala mu ho. „Vždycky mi to přinášelo štěstí.“

Daniel vzal šperk do ruky a prohlížel ho. „To je Oko Raa - mimořádně vzácný a cenný kus. Takový dárek nemůžu přijmout.“

Catherine ho pohladila po tváři. „To není dárek. Přineste mi ho zpátky,“ řekla a chystala se odejít.

„Počkejte chvíli!“ Daniel přiskočil k poličce a zvedl bustu egyptské ženy. „Měla jste pravdu, je ze čtrnáctého století před naším letopočtem. Opatrujte ji pro mě.“

Catherine se usmála, sošku přijala a potom, už mezi dveřmi, na něj zavolala:

„Šťastnou cestu!“

Když za ní dveře zapadly, Daniel kýchl.

Kapitola devátá

Evakuace

Odjíždějící tým měl sraz před opalovací rampou v 5:45 ráno. Kawalsky, jenž odpovídal za konečnou kontrolu vybavení a měl vydat poslední instrukce, dorazil ještě dřív a ke svému překvapení našel Daniela, jak sedí v hale a čte si. Byl příliš nervózní, aby mohl spát, a tak strávil většinu noci studiem nejstarších hieroglyfů z doby před První dynastií, snažil se vštípit si do paměti co nejvíc podrobností. Na zemi kolem něj byl malebný nepořádek, jaký Daniel nejpozději do hodiny vytvořil všude, kam zavítal.

„Jacksone, kam si myslíte, že jedeme, do badatelny? Ukliďte ty krámy!“

Kawalsky očekával, že Daniel okamžitě vyskočí a příkaz splní. Ten však naprosto neměl v úmyslu poslouchat nějakého mariňáka s vojenským výcvikem, který ani nedokáže pochopit, jak rozhodující se mohou ty hieroglyfy stát.

Vzhlédl k poručíkovi očima napuchlýma po dlouhé noci cestovní horečky, a klidně se vysmrkal. Kawalsky se naštval, ale rozhodl se, že se nebude hádat. Hodil Danielovi objemnou obálku a věnoval se dalším útokům.

V obálce bylo tenké olověné pouzdro na ochranu brýlí před vibrací prstence a papír s poznámkou od Catherine: *Neslíbila jsem vám zabalit svačinu?* Daniel tam našel pět svých oblíbených čokoládových tyčinek.

Kawalskému se ohlásili další dva vojáci, Feretti a Brown. Jejich tváře si Daniel pamatoval z rána, kdy přijel na základnu. Feretti byl nepokojný muž s hustým obočím, chvíli nevydržel v klidu. Neustále se pohyboval, pořád se hrabal v kapsách, rozhlížel na všechny strany, všechno zkoumal. Zdálo se, že je nejlepším přítelem Browna, přestože nemohli být odlišnější. Brown byl klidný, pomalý chlapík s mississippským přízvukem, který se chechtal každému sebehlou-

pějšímu vtipu Ferettiho. Zdálo se, že se na tuhle výpravu vůbec nehodí, z jeho zjevu a chování nebylo nikterak patrné, že je to uznávaný odborník na atmosférickou fyziku, výbušný bluesový kytarista, a jako Daniel absolvent Berkeley. Ani později se Daniel o těch dvou nedozvěděl o mnoho víc, protože se uzavřeli do sebe a k němu se chovali chladně. Na základně se šuškalo, že Jackson je domýšlivý civilista s politickými konexemi, který přerostl přes hlavu O'Neilovi i Westovi a vynutil si účast v týmu. Žádný své cti dbalý příslušník armády se s ním nehodlal bratříčkovat, všichni se drželi nevyřčeného plánu a snažil se mu co nejvíc znepříjemnit život.

Daniel našel místo, kde skončil, a vrátil se ke čtení. V 5:44 a 45 vteřin se objevil O'Neil. Budil pozornost, neboť měl na hlavě černý baret. Šest vojáků se seřadilo a vzorně mu zasalutovalo. Daniel, sedmý v pořadí, se přiloudal na konec řady.

O'Neil s vážností, odpovídající dané chvíli, položil shromážděným jedinou otázku:

„Chce někdo něco říct, než se vydáme na cestu?"

Nikdo se neozval. Plukovník popošel blíž a díval se každému vojákovi do tváře, hluboko do očí, když...

„Hepčí!"

Všichni přítomní pohlédli na konec řady, kde si Daniel utíral nos toaletním papírem, který uzmul na záchodě.

„No dobrá. Dejme se do toho!" rozhodl O'Neil a jako první vykročil.

Na rozdíl od předešlého dne, kdy byl v kabině technik u každého monitoru, dnes ráno tam posedávali jen dva, Storey a ještě jeden. Zbytek vědeckého týmu byl buď evakuován, nebo se k tomu chystal. Generál West rozhodně nežertoval, chtěl, aby byla rampa úplně uzavřena, ještě než skupina projde Hvězdnou branou.

O'Neil pokývl, že jsou připraveni. Storey oznámil do mikrofonu, aby to slyšeli i pracovníci venku:

„Zahajujeme počáteční operaci!"

Jak ho expedice míjela, Storey utkvěl pohledem na posledním v řadě, Danielovi. Stejně jako většina členů vědeckého týmu byl rád, že alespoň jeden z nich se může akce zúčastnit, měl však pocit, že by to neměl být zrovna Daniel; dostal se k projektu jako poslední a vět-

šina z nich ho považovala za arogantního náfuku, šel jim na nervy. Proto měl Storey smíšené pocity, když Danielovi gestem naznačoval, že mu drží palce.

Tým vešel a shromáždil se u rampy, jež vedla do středu prstence.

„Permanentní kamery zapnuty," ozvalo se z reproduktorů.

Daniel si olízl okoralé rty a naprázdno polkl. Opravdu se tímhle mohou dostat na druhou stranu? Sonda prošla téměř netknutá, ale on není z oceli. Co když se něco pokazí? Co když to zařízení neumí znovu sestavit osoby?

Z tohoto úhlu pohledu byl náhle prstenec jaksi větší a mnohem, mnohem nebezpečnější. Celá skupina tiše stála jako zkamenělá, zatímco technici dělali poslední úpravy na počítačích. Pak se začal z reproduktorů linout hlas Storeyho, vyvolával souřadnice. „Doleva jedenáct tři dva devět," a když se prstenec otočil do polohy Býka: „Doprava sto čtyřicet osm nula nula dva." Následovalo souhvězdí Hada a další, dokud se prstenec nezastavil na posledním bodě. Daniel měl žaludek až v krku, když objekt znovu začal vyluzovat tajemné zvuky a jednotlivé světelné paprsky, které vystupovaly z krystalů, se pomalu spojovaly ve zvláštní lesknoucí se energetické pole. Jakmile byl nastaven sedmý symbol, začalo se všechno na rampě otřásat mohutným hřmotem. Skupina kousek odstoupila. O chvíli později silové pole zhoustlo a začalo vřít, až zasáhlo okraje prstence a prudce vniklo do místnosti. Chvíli se vznášelo navzdory všem zákonům gravitace, pak bylo divoce nasáto zpátky do prstence a druhou stranou ven, aby tak vytvořilo onen strašidelný světelný tunel, kruhový vodopád pronikající zdmi. Poté se ohlušující řev uklidnil. Technici zavezli k úpatí rampy vozík plný vybavení. O'Neil pokynul Kawalskému a dalšímu vojákovi. Oba přistoupili k vozíku, zavezli ho na vrchol rampy a zastavili se jen několik stop od zejícího ústí prstence. Když pravidelné otáčky dosáhly dvanáctého stupně, bylo všechno připraveno.

Jeden z techniků přistoupil k O'Neilovi, ukázal na vozík a cosi vykládal, Daniel neslyšel slova. O'Neil přitakal a potřásl tomu člověku rukou. Pak se oba technici rozběhli k bezpečnostním dveřím, jež za nimi zapadly.

„Zahájení konečné fáze!“ ozvalo se z reproduktorů. „Šťastnou cestu,“ dodal ještě Storey a zamířil také k výtahu.

O’Neil se podíval do velkého pozorovacího okna konferenční místnosti a Daniel udělal totéž. Spatřili generála Westa, jak zvedá telefon spojený s reproduktory ve všech koutech základny.

„Konečná evakuace,“ štěkl generál rozkaz. Shlédl na členy výpravy, pozdravil je a zamířil k východu, zatímco se ochranný panel uzavíral.

Muži na vrcholku rampy viseli pohledem na O’Neilovi; beze slova kývl. Brown poslal ručním dálkovým ovladačem vozík kupředu. Jakmile se vozík dostal do kontaktu s energetickým polem, jako by se v hlučícím světle vypařil. V mužích, kteří měli tuto cestu také podstoupit, vyvolala prudkost, s níž se prstenec těžkého vozíku zmocnil, studený záchvěv strachu.

Ve všech kromě jednoho. O’Neil se ležérně vydal jako první do bílého pekla vířícího světelného jezera. Chvíli se zdálo, že visí uprostřed, až se jeho pohybová energie miliónkrát zvětšila. Byl pryč.

Kawalsky pokynul dalšímu, vojáku Rogallovi. Ten se nervózně přiblížila bázlivě se naklonil kupředu. Silové pole ho obklopilo od hlavy k pasu a Daniel sebou trhl při představě, že by se jedna půlka člověka přenesla přes galaxii, zatímco druhá by zůstala tady. Naštěstí se energie prstence rychle přiblížila, obklopila Rogalla a vzala ho celého.

Jednoho vojáka po druhém posílal Kawalsky na rampu. Zmizel Feretti, po něm Brown. Teď zůstali jen Daniel a Kawalsky. Poručík oznámil, že půjde jako poslední, ale Daniela v rozhodující chvíli zamrazilo a on se zarazil.

„Bez váhání,“ křikl Kawalsky. A aby šel příkladem, rozběhl se po rampě a skočil do středu prstence. Zlomek vteřiny tam visel jako přišpendlený ke třpytícímu se, zdánlivě hmotnému silovému poli a pak ho vtáhlo dovnitř.

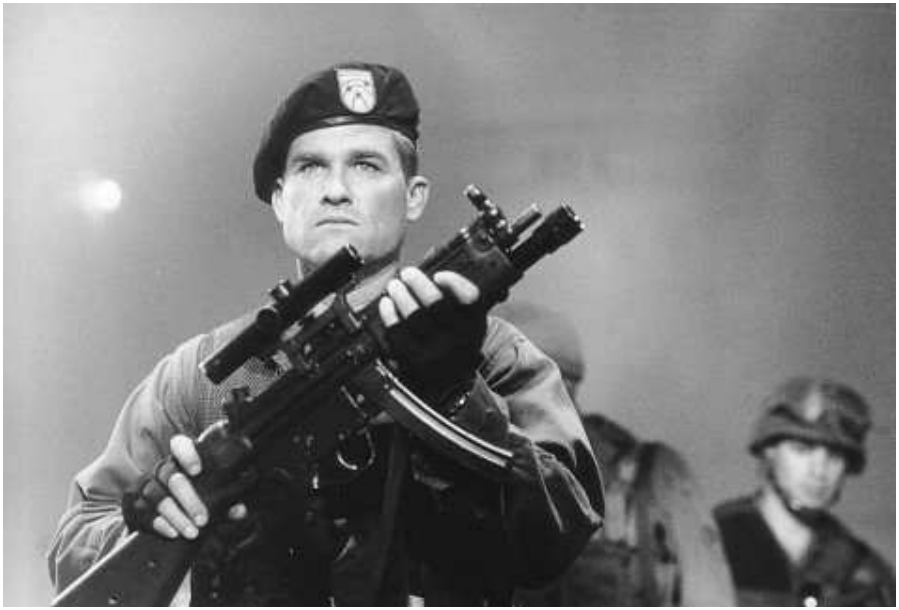
Daniel opatrně vyšel na rampu, až stanul na pouhý krok od dosud největšího rozhodnutí svého života.

Celou jeho bytost naplnil dunivý zvuk. Jako by se za ním zaklapla obrovská betonová vrata a ozvěna se odrážela od stěn. Danie-

lovi připadalo, že je na světě dočista sám. Pevně semkl víčka a udělal onen poslední krok.

Kapitola desátá

Druhá strana brány

Krátce po dvanáctých narozeninách Daniel a nevlastní otec přesvědčil, aby to zkusil ve fotbalovém týmu Pop Warner, což byl jeden z nejhorších nápadů toho člověka. Daniel to zabalil před prvním tréninkem, hned co absolvoval „uličku“. Už od začátku věděl, že to bude hrozné. Měl proběhnout mezi dvěma řadami větších chlapců, kteří do něj budou bušit tvrdými chrániči. Když dal trenér signál píšťalkou, Daniel zůstal stát a zeptal se: „Proč bych to dělal?“ Ale trenér, brunátný chlap s hrubou tváří, ho rychle přesvědčil, že se musí zúčastnit toho masochistického cvičení. Spoluhráči se opravdu vyznamenali; příšerně Daniela zmlátili. Tento incident stojí za zmínku, protože to byla pravděpodobně jediná fyzická zkušenost, jež ho kdy připravila na cestu, jakou právě podnikal.

Jakmile se jeho tělo dostalo do kontaktu se silovým polem, spatřil, jak se na něj řítí zdi základny. To však trvalo jen několik zlomků vteřiny, vzápětí už byl mimo zemskou atmosféru a se stále rostoucím zrychlením se pohyboval příšernou tichou temnotou, v nekontrolovatelných otáčkách rotoval mezihvězdným prostorem rozložen v částice. Žádná gravitace, žádná kontrola, žádný pocit, kde je nahoře nebo dole, jen občasné záblesky něčeho, co vypadalo jako zdi tunelu.

Letěl hvězdným rojem. Hvězdy vypadaly jako právě vybuchlé novy. Najednou se objevil dlouhý světelný paprsek. Daniel sledoval, jak se mu nohy prodlužují a natahují na celé kilometry kupředu, dokud se nezastavily před obrovskou planetou. Jeho hlava letěla se svištěním za nimi. Vykřikl, nic se však neozvalo. Vtom narazil do stěny tunelu, odhodilo ho to na druhou stranu, znova narazil do hradby energie a pak už jen rotoval vzduchoprázdnem světla a zvuku. Poté přistál.

Zhmotňoval se po kouskách. Nejdřív dorazila špička jeho pravé boty, pak se objevila levá ruka. Nos se postupně vynořoval, aby mohla vzniknout stále se vlnící tvář. Zlomek vteřiny se jednotlivé komponenty jeho podoby vznášely ve světle na konci Hvězdné brány, až dorazily další částice, aby vyplnily mezery.

Když byl Daniel zase celý, prstenec ho vyplivl jako nežádoucí zavazadlo pokryté jinovatkou. Později usoudil, že jinovatka byla vedlejší produkt jeho rekonstrukce. Stejně jako může mikrovlnná trouba předměty zahřát zvýšením rychlosti elektromagnetického vlnění, Hvězdná brána svůj náklad ochladila smrštěním částic ve chvíli rekonstrukce. Po dobu kratší než tisícina vteřiny byly atomy Danielova těla nahuštěné při nulovém pohybu, což stačilo, aby se obalil tenkou vrstvou ledu.

Protože byl zmrzlý a naprosto dezorientovaný, nemohl svůj pád ovlivnit. Vyletěl z prstence a tvrdě dopadl, ne však na zem. Všichni ostatní se váleli na jedné hromadě na schodech u paty Hvězdné brány, pod sebou vozík s nákladem. Teprve po chvíli byl první z nich, Kawalsky, schopen setřást závrať a posadit se. Když opět zaostřil zrak, rozhlédl se kolem sebe. Vypadalo to tam jako po masakru.

Vpravo od něj, stulený do klubíčka jako zmrzlé novorozeně, ležel Daniel a vedle jeho hlavy byla louže zvratků.

Když Daniel zjistil, že nemůže dýchat, jeho první reakcí bylo dostat se zpátky do paprsku a vrátit se k pozemskému kyslíku, než se udusí. Vtom ucítil, jak ho pár silných rukou drží za paže. Zpanikařil a snažil se vyprostit.

„Jacksone, jste v pořádku?“ Kawalsky ho dostával do polohy vsedě a zvedal mu ruce nad hlavu. Daniel začal znovu dýchat. Když se první chladný závan nové atmosféry dotkl jeho plic, otevřel oči a začal kašlat.

Cesta prstencem mu jednoduše vyrazila dech. Když se Kawalsky ujistil, že je Daniel v pořádku, věnoval se dalším členům výpravy. Chlad Danielovi pronikal celým tělem. Třásl se a měl pocit, jako by se do něj všude zapichovaly jehly.

Když si uvědomil, kdo a kde je, odvrátil se od jasného světla, které vycházelo z druhé Hvězdné brány, téměř stejné jako ta na Zemi, a uviděl světélkující obrysy ostatních, rozeseté kolem něj v různých stadiích zotavování.

Cesta na druhou stranu nebyla to, co čekal. Rozhodně nepředpokládal, že to bude nějaká nádherná zkušenost, netušil však, že ho to takhle vyřídí.

„Všichni v pořádku?“ zeptal se Kawalsky.

Vojáci dosud napůl v mrákotách, dezorientovaní, zamumlali cosi na souhlas. Jenom nadporučík Feretti se zmohl na víc. Sarkasticky zavtipkoval: „To byl ale tanec, pojďme si to zopakovat!“

Smích bolel. Jeden po druhém se posadili, nebo pokud mohli, postavili. Stále kašlali a třásli se zimou. Právě když O’Neil začal vydávat instrukce, vnitřní prstenec se dal do pohybu. Otáčel se, potom se najednou s cvaknutím zastavil, vypnul se a místnost se ponořila do absolutní tmy.

Užaslé ticho prořízl O’Neilův hlas: „Tak fajn, dáme se do toho. První fáze: jen to nejnutnější.“

Plukovník zapálili magnéziovou světlici; se sykotem zalila místnost intenzívním světlem. Ostatní začali z vozíku vykládat pouze ta zařízení, která potřebovali pro zkušební výpad do terénu. Kawalsky

rozžehl druhou světlici a držel ji nad hlavou. Daniel pozoroval, jak Freeman zručně montuje speciálně pro tento účel zkonstruovanou videokameru a Brown instaluje na jednotku podobnou batohu miniaturní radar pro sběr technických dat. Zatímco vojáci pokračovali v přípravě, Daniel přikročil k nejbližší zdi, aby ji prozkoumal.

Nacházeli se v rozlehlé místnosti, jejíž černé mramorové stěny mizely kdesi vysoko v temnotě. Daniel prohlížel hladký povrch zdi. Velké kameny byly přesně seříznuté a sestavené, nikde však ani stopy po nějakých nápisech. Ponořil se hlouběji do stínu a snažil se najít něco alespoň hmatem.

Tým se zatím připravil k odchodu. Feretti, Perot a Reilly uvedli v činnost silné baterky a svítili jimi do všech koutů. Muži se shromáždili u velkých dveří, jediného východu odtud. O'Neil hodil další světlici za roh, aby zjistil, co je tam čeká. Byla to krátká kamenná chodba. Potom dal Freemanovi povel, aby zapnul intenzívní světlo na čele své kamery. Zavelel:

„Feretti, vyrazíte první. První skupina, kupředu!"

Feretti vytáhl pistoli a překročil práh do tmavé chodby, následován Brownem a dalším vojákem.

„Kawalsky, vy s Freemanem je kryjte zezadu. Reilly, půjdete se mnou. Jdeme!" A pustili se do chodby.

Kawalsky se rozhlížel, jako by něco ztratil. Vzápětí to našel. „Jacksone, pojďme!" Daniel přestal zkoumat zeď a prošel dveřmi.

Po několika metrech se chodba rozšířila do většího prostoru,jenž připomínal apsidu v katedrále. Tady Daniela cosi zaujalo, sáhl po Freemanově kameře a zaměřil ji na podlahu. Stáli na okraji kruhu o průměru dvanáct stop. Vypadal jako kovový, materiál připomínal měď. Freeman jenom pokrčil rameny. O dva kroky později Daniela ještě něco napadlo, znovu uchopil kameru a zaměřil její světlo vzhůru. Skutečně, totožný kotouč byl umístěn na stropě přímo nad prvním. Daniel stál a zíral na strop, dokud ho Freeman neupozornil, že zůstávají pozadu. V tu chvíli si byl Daniel téměř jist, že ty protilehlé kotouče nejsou z mědi.

Skupina postupovala ostražitě tmavou chodbou, všichni ve střehu pro případ, že by se odněkud vynořilo nebezpečí, až přišli do jakési velké galerie. Tato monumentální místnost byla Danielovi mlha-

vě povědomá. Podél zdí se zvedaly do výše zdobené sloupy, které podpíraly kamennou střechu. Teď kráčeli do kopce, podlaha se v mírném úhlu zvedala. V tomto obrovské prostoru vypadali jako trpaslíci.

Jejich baterky odhalily příkrou rampu na konci galerie, stoupala vzhůru k další místnosti. Daniel neměl za úkol nic jiného než se rozhlížet, a to právě dělal. Zatímco po zuby ozbrojení vojáci očekávali boj, on si připadal jako v archeologickém nebi. Zároveň se nemohl zbavit pocitu, že tohle místo zná. Nebylo to *déja vu*, jen si nemohl vzpomenout.

Feretti byl na rampě první. Náhle si dřepl na bobek a vzápětí ho napodobili všichni ostatní. Než mohl Daniel zjistit, co se děje, Freeman zhasl světlo na kameře a padl k zemi. Zraky všech se upřely na Ferettiho, jenž se pozvedl jen natolik, aby mohl nahlédnout do další místnosti, a pokynul rukou. Daniel se chtěl zvednout, ale Freeman ho zadržel.

„Ty ne, hlavo skopová! Zůstaň dole!“

O’Neil tiše přeběhl k rampě a vyškrábal se k Ferettimu. Po krátké poradě dal skupině povel k dalšímu postupu. Dostali se do jakési vstupní haly. Na jejím konci probleskovalo denní světlo. Hala, další obrovská krychlová místnost, byla členěna ohromnými kamennými sloupy umístěnými v několikametrových rozestupech.

Všichni pozorovali Ferettiho, jak se přískoky přemisťuje od jednoho sloupu ke druhému. Náhle se otočil a ukázal jim vztyčený palec. O’Neil vyslal dva další vojáky, aby se připojili k Ferettimu. Teprve když se přesvědčil, že místo je bezpečné, dovolil pokračovat i zbytku skupiny.

Brown se okamžitě pustil do testování atmosféry.

„Podmínky jsou podobné jako uvnitř. Radiace, elektromagnetické i jiné ukazatele normální,“ hlásil plukovníkovi. Ten zprávu vyslechl a nahlédl za roh do poslední chodby. Spokojen s tím, co vidí, znovu ukázal na Ferettiho a Browna. Okamžitě vyrazili. Skupina postupovala za nimi k obrovským dveřím a ostrému světlu venku. Několik kroků před prahem zvedl O’Neil ruku a zastavil postup. Dal povel dvěma vojákům, aby zaujali místo po stranách vchodu širokého dvacet stop. Když vykoukli ven a signalizovali, že vzduch je čistý,

udělal O'Neil několik posledních kroků vpřed a vyklonil se, aby zjistil, co je nade dveřmi. Pak vyvedl svou jednotku ven, aby se všichni poprvé rozhlédl po tomto novém světě.

Vyšli na dlouhé kamenné molo, které vybíhalo do oceánu písku. Před sebou neměli nic než nehybné pískové duny, táhnoucí se donedohledna pod sytě modrou oblohou. Na konci čtyřicet yardů dlouhého mola stála dvojice obelisků, zabořených do sypkého písku. Hleděli na ten vyprahlý hnědý svět, každý z nich ponořen do vlastních myšlenek. Kromě horkého vánku tu nebyl žádný pohyb, neozýval se žádný zvuk. Ani jediná známka života na tomto písečném dvojčeti Země.

Dřív než se Daniel ocitl venku, vytvořil si teorii, jak asi bude ta masívní stavba vypadat. Zatímco ostatní stáli, fascinováni pustým vzhledem toho neznámého světa, otočil se, aby si objekt prohlédl. Obrovské dveře vypadaly nepatrné ve srovnání s tím, co je obklopovalo, po obou jejich stranách se tyčily masívní kamenné pylony. Do nich byly vytesány úzké štěrbiny, okna, která umožňovala přístup vzduchu a v případě napadení mohla sloužit jako střílny. Pylony byly postaveny ve velmi podobném stylu jako ty, jež se nacházejí v chrámech Luxoru a Karnaku. Všechno do sebe náhle začalo zapadat.

Zatímco ostatní stáli jako omámení, O'Neil už byl v pohybu. „Držte a zabezpečujte pozice kolem vchodu! Chci se podívat, kde to vlastně jsme."

„Počkejte, půjdu s vámi," ozval se Daniel.

O'Neil neodporoval, Daniel tedy následoval tři vojáky, kteří běželi dolů po mírně se svažující rampě. Jak se duny kolem nich zvětšovaly, narůstala i teplota. Daniel to v duchu odhadoval na nějakých pětatřicet stupňů.

Kawalsky a Feretti, oba urostlí a vysocí, zamířili ke konci rampy a zaujali vyčkávací pozice u základů obelisků. Když tam Daniel došel, zjistil, že tyto mramorové sloupy, čtyřicet stop vysoké a na konci zúžené do ostrých jehlanů, jsou jiné než ty, které znal ze Země: nebyly pokryté hieroglyfy. Nemohl ani uvěřit, že pravdivost jeho teorií se prokazuje před jeho vlastníma očima.

Poté co prozkoumal obelisky, vyškrábal se na nejbližší dunu, kde už stál O'Neil. Když Daniel dosáhl vrcholu, podíval se směrem, odkud přišel.

Ten pohled mu vyrazil dech. Bylo to víc, než v co kdy ve svých nejdivočejších snech doufal. Nejenže byla celá obrovská stavba slohově zcela jednoznačně staroegyptská, ale z této vzdálenosti bylo vidět, že je to pouhý vchod do mnohem většího objektu známého z lidské historie: pyramidy. Tahle však měla tak neuvěřitelné rozměry, až se zdálo, jako by se vznášela přímo nad Danielem, připravena přistát na něm a rozdrtit ho. musela být asi třikrát větší než Velká pyramida v Gíze. Na rozdíl od rozpadajících se pyramid na Zemi nevykazovala známky úpadku. Její stěny byly perfektně hladké a třpytily se v žáru jasných sluncí. Protože na modré obloze nad pyramidou nebylo jedno, nýbrž tři slunce.

Teď Daniel pochopil, proč se mu zdál vnitřek budovy tak povědomý. Byla to mnohem pokročilejší verze Chufevovy pyramidy. Možná je to právě ona stavba, kterou se kdysi staří Egypťané snažili napodobit. Zmocnilo se ho triumfální zadostiučinění, když si uvědomil, že měl od začátku pravdu.

„Já jsem to věděl!" vykřikl.

O'Neil neměl ponětí, o čem je řeč. Chladně pozoroval, jak Daniel pobíhá v písku, jako by pořádal večírek na oslavu vítězství, směje se, mává rukama a znovu a znovu křičí: „Já to věděl!" Plukovník si ho přestal všímat a pokračoval ve svých výpočtech. Když dospěl k rozhodnutí, co je třeba udělat, vstal a vrátil se na rampu, aby udělil příkazy.

Kapitola jedenáctá

Malá nevinná lež

Daniel seděl v proužku stínu mezi dvěma dunami a pozoroval, jak Brown zaráží tyč po tyči hluboko do písku a sbírá vzorky půdy a nerostů. Brown vzorky ukládal do skleněných kádinek a do magnetofonu diktoval nekonečnou řadu údajů a čísel. On a Daniel byli od obelisků vzdáleni pět set yardů, ale i odtud se zdálo, že se pyramida vznáší přímo nad nimi.

Daniel se vydal do jejího nitra hledat informace, hlavně nápisy, o nichž předpokládal, že tam určitě budou. Vzorce vytesané do otáčecího vnitřního kola Hvězdné brány však byly jediné, které našel. To ho zmátlo. Usilovně přemýšlel, co podniknout dál.

O'Neil objevil poblíž přírodní kamennou římsu a dalekohledem pozoroval nekonečnou, zvlněnou písečnou krajinu. Kawalsky a Porro vylezli až na vrchol útesu, kde plukovník stál. Oběma jim po tvářích stékaly pramínky potu.

„Pane plukovníku, prozkoumali jsme to tady v okruhu čtvrt míle. Není tu nic, jen hromady písku."

Daniel je jasně slyšel.

„V pořádku, dobrá práce," řekl O'Neil. „Zabalíme to a přesuneme se dovnitř. Vy všichni budete do hodiny zpátky. Označím zařízení, která tady chci nechat."

Pohlédl na Daniela a vydal se směrem k němu.

Kawalsky si nebyl jist, že dobře slyšel.

„Co myslíte tím *vy všichni*? Chcete tu snad nějakou dobu zůstat?" volal za plukovníkem. Pouze žertoval, ale najednou si uvědomil, že to žádná legrace není. O'Neil kráčel dál pískem k Danielovi. „Pane! Pane, vrátíte se s námi, ne?" naléhal Kawalsky. Žádná odpověď.

Když O'Neil došel k Danielovi, zastavil se a křikl na své muže roztroušené v okolních dunách: „Sbalte to! Je čas k návratu!"

„K návratu?“ Daniel to považoval za nemožné. Ještě neshromáždil dostatek informací. Předstíral, že usilovně studuje pyramidu. Věděl, že mu plukovník dá rozkaz, který on nemůže splnit.

„Připravte se k odchodu, musíme vás dostat zpátky, abyste mohl pokračovat v práci na projektu.“

Kawalsky, Reilly a Feretti se dostali na doslech, právě když Daniel říkal O’Neilovi:

„Potřebuju víc času! Musíme to tu prozkoumat. Musí tady být i jiné stavby, jiné známky civilizace. Pokud najdu...“

„To je všechno hezké Jacksone, ale ne na tomhle výletě. Od vás potřebujeme, abyste šel dovnitř a znovu nás spojil s Hvězdnou branou na Zemi.“

Vojáci vylezli na vrchol duny a obstoupili je. Daniel tedy musel onu špatnou zprávu vyslovit i před nimi.

„Vy tomu nerozumíte,“ nechal věcem volný průběh, „tahle stavba je téměř přesná kopie Chufevovy pyramidy.“ Tak! Teď znají celou pravdu!

„O čem to, kčertu, mluvíte?“ zeptal se Feretti s bolestivým výrazem. Bylo jasné, že Daniel přecenil jejich znalosti.

„Uvnitř pyramidy nenajdeme žádné hieroglyfy nebo vzorce, žádné nápisy. Díval jsem se všude,“ vysvětlil.

„Tak ven s tím, Jacksone!“ Kawalsky náhle velmi zpozorněl.

„Podívejte, souřadnice na Zemi byly zapsané na velkých opracovaných kamenech, že?“ snažil se Daniel hovořit srozumitelně. „Takže tady musí být něco podobného. Musím rozšířit okruh pátrání a najít je.“

Kawalsky spontánně vybuchl. Skočil Danielovi po krku. „Váš jediný úkol byl roztočit ten posraný prstenec a dostat nás zpátky domů! Tak dokážete to, nebo ne?“

Daniel polkl. „Ne, nedokážu.“

O’Neil Kawalského klidně odstrčil a postavil se mezi něj a Daniela, nevzrušený jako vždycky. „Nedokážete, nebo neuděláte?“ zeptal se.

„Tvrdil jste, že to dokážete!“ řval Kawalsky.

„Předpokládal jsem, že budu mít informa...“

„Vy jste *předpokládal*?“ O’Neilovo rozhořčení bylo nelíčené.

Kawalsky se neovládl. Obešel plukovníka, popadl Daniela za košili a cloumal jím. „Tohle jsme si nedomluvili, Jacksone!“

„Poručíku!“ plukovníkův hlas Kawalského zmrazil, nepřiměl ho však pustit Danielovu košili.

„To je tedy paráda,“ začal reptat Feretti. „Opravte mě, jestli se pletu. Znamená to snad, že jsme tady uvízli? No to je nádhera!“

Kawalsky stále držel Daniela a oči mu jiskřily horoucí nenávistí. „Poslouchej mě, ty prolhanej zmetku! Dej tu věc do pohybu, nebo ti zakroutím krkem!“ Sám sebe se polekal, cítil, že jestli hned nepřestane, právě tohle za chvíli udělá, a tak Daniela odstrčil, až upadl do písku.

„To stačí,“ pronesl O’Neil vyrovnaně. „Tady si postavíme základní tábor. Kawalsky, máte na starosti přenesení zásob.“

„Postavíme základní tábor?“ nevěřícně opakoval Kawalsky. „Naším úkolem bylo prozkoumat okruh čtvrt míle a pak se vrátit domů. K čemu nám bude...“

Plukovník ho přerušil: „To stačí, poručíku! Vy téhle výpravě nevelíte.“

Zřejmě řekl nesprávnou věc nesprávnému člověku v nesprávnou dobu. Kawalsky k němu náhle neohroženě přistoupil. Vypadalo to, že dojde ke rvačce.

Nikdo nemusel Kawalskému připomínat, kdo tady velí, to bylo jeho zvlášť citlivé místo už od chvíle, kdy se O’Neil náhle objevil na základně. Až dosud byl schopen ovládat hněv, pohřbený hluboko pod nánosem disciplíny. Bylo mu však jasné, že celý projekt se začal hatit právě ve chvíli, kdy ho O’Neil převzal. A teď je to tady! Ocitli se opuštěni v tomhle saharském pekle se zásobami vody sotva na tři dny. Plukovníkův lhostejný přístup k nastalému nebezpečí u Kawalského vzbudil podezření, že O’Neil sleduje jakýsi jiný, tajný cíl, že provádí něco, co upekl s generálem Westem. Měl tisíc důvodů plukovníka nenávidět.

O’Neil se ani nepohnul, čímž vlastně Kawalského vyzval, aby ho napadl. V příštím okamžiku však Kawalsky udělal to, co O’Neil předpokládal. Splnil rozkaz.

Po napjaté, výhrůžné chvíli jeho zuřivý výraz zmizel a Kawalsky se dal do organizace přenášení zásob.

„Feretti! Freeman! Reilly! Porro! Zpátky dovnitř!“ Seběhl dolů a namířil si to k pyramidě.

O’Neil obrátil svou pozornost na Daniela a chvíli se na něj tiše díval. „Teď jste ohrozil životy všech kromě mého. Běžte za nimi a pomozte jim vyložit a přinést zařízení!“

Daniel si pomyslel, že následovat Kawalského do tmy uvnitř pyramidy není v tuto chvíli zrovna bezpečné, ale zůstat tady v poušti s O’Neilem by bylo snad ještě horší, a proto se vydal dolů za ostatními.

O hodinu později už vojáci stavěli základní tábor, zatloukali stanové kolíky, rozbalovali komunikační techniku, kupili na sebe prázdné bedýnky, aby vytvořili stín. Nikdo nemluvil o omezených zásobách vody a potravin, ale mysleli na to všichni.

Daniel si byl jist, že mu Kawalsky přidělil nejtěžší předmět z vozíku. Byla to zdlouhavá, namáhavá práce tahat velkou bednu s pískem a potom nahoru příkrou stěnou poslední duny. Asi v polovině stoupání, když na chvíli odpočíval, zaslechl rozhovor.

„Nemůžu tomu uvěřit! Jsme tady uvěznění!“ Feretti stále běsnil.

„Vykašli se na to, ty pesimisto! Přestaň bejt tak naštvanej,“ uklidňoval ho Freeman.

„Máš pravdu,“ souhlasil Reilly, „jestli se brzy nevrátíme, zapnou prostě Hvězdnou bránu ze Země.“

„Podívej, ty chytrolíne,“ vyletěl Feretti, „jen si vzpomeň, jak ses dostal sem! Byla to snad dvouproudová dálnice? Vystřelili tě tím zatraceným energetickým kanónem rychlostí padesát miliard mil za hodinu, přeměnili tě na zasraný nic. Teď uvažuj: kolika směry si šel najednou? Jedním! Jedním směrem. No, a nejenom že je teď základna prázdnější než kostel v den výplaty, ale i kdyby se ty vědecký hoši vrátili dovnitř a zapnuli ten pitomej galaktickej koš na odpadky, co budeš dělat? Plavat proti proudu?“

Vědecký pracovník Brown poslouchal. Vzhlédl od přístroje, na němž zrovna pracoval, a poznamenal: „Feretti má pravdu. Paprsky se pohybují jenom jedním směrem. Teď jsme opravdu v prdeli!“

Uvnitř místnosti s Hvězdnou branou složil O’Neil poslední bednu s vybavením z vozíku a zamířil ke dveřím. Pohlédl do dlouhé

chodby, temně černé kromě několika míst ozařovaných světlicemi. Nikdo tam nebyl. Okamžitě položil bednu na zem a vrátil se k vozíku. Z kapsy vytáhl podivně tvarovaný nástroj, sklonil se a začal cosi kutit. Za chvíli se u dveří ozval hlas Kawalského:

„Základní tábor je v provozu, pane!“

O’Neil skryl nástroj v dlani a ukázal vetřelci výraz chladný jako obvykle. Kývl na souhlas.

„Chtěl bych se omluvit za to, že jsem ztratil nervy,“ začal Kawalsky. O’Neil nepozorovaně schoval nástroj do kapsy. „Je to částečně proto,“ pokračoval Kawalsky, „že se tu děje víc, než je na první pohled patrné.“

„No a co?“ prohodil O’Neil, čímž naznačil, že Kawalsky nemusí vědět všechno.

„Například,“ trval na svém poručík, „co jste to povídal o tom, že se s námi nevrátíte? Co to má znamenat?“

„Omluvu přijímám a dál se o tom bavit nebudeme,“ řekl rozhodně O’Neil, „tahle bedna přijde do základního tábora.“ Kawalsky stál bez hnutí a čekal na lidštější, rozumnější odpověď. O’Neila to však ani nenapadlo. „Dejte si odchod, poručíku!“

Kawalsky byl vzteklý a znechucený, ale nechtěl to dát najevo. Sehnul se a zvedl poslední bednu. Dával si záležet, aby O’Neil viděl, jak snadno ji zvedá, vlastně tak k němu vyslal skrytou hrozbu: *Kdybych chtěl, zabil bych tě holýma rukama!* Když viděl, že O’Neil pochopil, hodil si bednu na rameno a odešel.

Jakmile byl pryč, vrátil se O’Neil k započaté práci. Do mezery mezi prkny vsunul onen podivně tvarovaný předmět, silně zapáčil a odhalil tajný úkryt. Sáhl dovnitř a vytáhl pár těžkých ocelových válců, zřejmě dvě do sebe zapadající poloviny nějakého technicky náročného zařízení. Nastavil značky na obou dílech k sobě a tiskl, dokud se s ostrým klapnutím nespojily. Na jednom konci se okamžitě otevřelo malé víčko. Uvnitř byl čtverhranný oranžový klíč. O’Neil ho vyjmul a víčko zavřel. Velmi opatrně vrátil mechanismus do tajného prostoru a zavřel ho.

Když se ujistil, že ho nikdo nepozoruje, schoval klíč do pásku svého pracovního oděvu. Potom se vydal za ostatními.

Daniel vytlačil bednu na skalní útes, který O'Neil vybral jako základnu. Unavený a celý rozbolavělý padl s obrovskou úlevou do písku.

Vojáci mu dávali pocítit, jak je zklamal. Naprosto ho přehlíželi, mlčky se věnovali svým úkolům. Když se Daniel po chvíli zvedl, vzal s sebou i vrstvu písku. Odkapával z něj pot a písek se na něj nalepil. To bylo to poslední, co ještě potřeboval. Ale to nebyl hlavní problém. V kříži ho bolelo, jako by ho nabral na rohy býk, a na krku a na rukou se objevily první puchýřky. Uvažoval, jaký je to pocit, když člověk dostane úpal, a jestli by poznal, kdyby ho měl. Potom si vzpomněl, že je na jiné planetě, a propukla jeho cestovní alergie. Jedenáctkrát rychle za sebou kýchl.

Postavil bednu na výšku a usedl do jejího stínu. Probíral se zásobami, které mu byly vydány. Párátka, tabletky na čištění vody, tlustá deka, šití, kompas, balíček sušeného ovoce, sluneční brýle, mentolové bonbóny, dva nože, signální rakety, kapsle kyanidu, visutá síť, provaz, lepící páska, zdravotnický materiál pro první pomoc, nikoli však to, co hledal. „Ta armáda je neuvěřitelná! Jsou tu všechny možné zbytečnosti, ale krém na opalování nikde!" zvolal.

Nikdo mu nevěnoval pozornost; Daniel to zkusil znovu: „Feretti, Porro, nevzali jste si s sebou krém na opalování? Já se tady připeču!"

„Jacksone, tu bednu potřebujeme tamhle," řekl suše Feretti. Daniel si setřel písek z obličeje a dal se znovu do práce. Jakmile se sehnul, v zádech mu luplo, a tak se rozhodl, že to vezme nadvakrát. Nadzvedl víko a bednu otevřel. Když viděl, s čím se tahal přes poušť, s výkřikem uskočil.

„Panebože! Vy tady snad plánujete válku?"

V bedně byly dva tucty poloautomatických pušek.

„Díky vám budeme mít dost času, abychom tady jednu vedli," sykl Feretti. Právě to v něm začalo opět vřít a pohled na Daniela, jak němě zírá na zbraně, ho ještě víc rozehříval. „Proč neděláte něco užitečného, Jacksone? Co si takhle trochu počíst!"

Jednou rukou vyhodil Danielův dvacetikilový batoh do vzduchu. Zavazadlo opsalo balistickou křivku, přistálo na Danielově hrudi a srazilo ho z duny. Daniel se kutálel dolů ve velkolepé sprše písku a

padajících knih. Pochopil přitom, že vycházet s vojáky po dobrém ho bude stát hodně úsilí.

Feretti popošel ke kraji útesu a pozoroval Daniela, jak se opět škrábal na nohy. Ujistil se, že se mu nic nestalo, a vrátil se ke své práci. Když se Daniel podíval nahoru, nikoho už neviděl. Zbyl tu jen on, jeho knihy a spousta písku. Namáhavě, s bolestí ve všech údech, začal knihy sbírat. A právě když zvedl poslední a cpal ji do batohu, najednou všechno pustil na zem.

Něco tam bylo.

Snad metr od něj byly v písku stopy kopyt, tak hluboké, že je tady mohlo nechat jenom velmi mohutné zvíře. Stopy, napohled čerstvé, mířily k vedlejší duně a stáčely se kolem ní. Nejdřív chtěl Daniel zavolat ostatní a ukázat jim, co našel, ale pak ho napadlo, že by nejspíš využili příležitosti, aby ho mohli znovu potrápit. Vzhlédl; vojáci nebyli v dohledu. Po krátkém váhání se rozhodl sám podívat, co se za vedlejší dunou skrývá. Snažil se vypadat absolutně neškodně, když sledoval stopy. Vedly ho stále hlouběji do bludiště dun, až došel k úpatí strmého srázu. Po několika nezdařených pokusech se mu podařilo vylézt na horu.

A pak to uviděl. Strnul, náhle zachvácen strachem zíral na ten bizarní pohled pod sebou. Vzduch se tetelil horkem stoupajícím z písku a co by kamenem dohodil, stálo obrovské, podivně vypadající zvíře. Zvedlo hlavu, aby si Daniela prohlédlo. Bylo velké asi jako slon, s dlouhými chlupy, příšerný hybrid mastodonta, velblouda a vodního buvola. Velké, těžké tělo nesly absurdně tenké nohy.

Oba tvorové stáli na žhavém slunci a dlouho na sebe zírali, až se ten větší s hlasitým zafrkáním odvrátil. Sklonil hlavu k zemi a hrabal v písku, patrně ve snaze najít něco k snědku. Daniel ho strnule pozoroval.

„Kde je Jackson?“ zajímal se Kawalsky, když dorazil do základního tábora. Vojáci se začali chechtat. Všechny oči se obrátily na Ferettiho.

„Doktoru Jacksonovi spadly dolů knihy,“ vysvětlil Feretti a ukázal na okraj kamenného výstupku. Způsob, jakým to řekl, vyvolal

další smích, Kawalsky se však ani trochu nebavil. Pospíchal k okraji srázu a podíval se dolů. Danielův batoh tam ležel opuštěný.

Kawalsky se vážně obrátil na Ferettiho a vyžádal si přesnou odpověď. V příští chvíli už štěkal rozkazy. Vedl tábor do pohotovosti a ustanovil pátrací skupinu. Brownovi a Porrovi nařídil, aby si vzali zbraně, láhve s vodou a polní telefon. Všichni tři se právě chystali odejít; vtom dorazil O'Neil.

Když mu vysvětlili, oč jde, zopakoval téměř slovo od slova všechny příkazy Kawalského. S jedinou výjimkou: zapojí se do pátrací skupiny místo Porra.

Daniel hleděl na hrabající zvíře a všiml si, že se v jeho kožichu pořád něco na slunci blýská. Odraz vycházel z místa poblíž zvířecí čelisti.

Daniel okamžitě zamířil přímo k tomu tvorovi a cestou vytáhl z kapsy čokoládovou tyčinku. Zuby roztrhl obal a ukousl si. Když zvíře ucítilo, že se k němu cosi blíží, přestalo hrabat a ostražitě vzhlédlo.

Daniel si chvíli nebyl jist, jestli snad nemá nějaké vidiny vyvolané úpalem. Ne, ten kovový odlesk může znamenat jen jedno jediné. Došel tak blízko, aby se ujistil, že je zvíře opatřeno postrojem, třmeny a otěžemi.

Pozemšťan se zhluboka nadechl. To byla nepochybná známka toho, že tam nejsou sami. znamenalo to, že zde existuje inteligentní život, bytosti schopné vyrábět nástroje a ochočit jiné tvory, aby jim pomáhali v práci. Rozbušilo se mu srdce, ale pořád pokračoval v chůzi.

Čím blíž Daniel přicházel, tím víc pozbýval odvahy. Zvíře se zdálo být ještě větší než před minutou, v kohoutku mohlo mít přes sedm stop. A zblízka bylo taky mnohem ošklivější. Na první pohled vypadalo jako nesrovnatelně větší příbuzný druhu *Ovibos moschatus*, rohatého pižmoně východního, pocházejícího ze severoamerické tundry. Při bližším zkoumání však zvíře nepřipomínalo nic jiného než výsledek neúspěšného pokusu o křížení. Mohl být potomkem mamutů z období starších čtvrtohor nebo koni podobné antilopy *Hippotraginae*, či vyhynulého srstnatého nosorožce. Případně všech do-

hromady. Na zádech mělo vysoký hrb a dlouhé provázkovité chlupy z něj visely ve špinavých, slepených pramenech. Z lesklé, mastné kůže vyhlížel pár vypoulených vodnatých očí, umístěných po stranách jeho obludné hlavy. Vlhké, lesklé, široké nozdry zase směřovaly přímo kupředu. Zvíře chrochtalo a z tlamy mu kapaly sliny. Vypadalo však celkem přátelsky.

Daniel, zhnusen a fascinován zároveň, pomalu postupoval kupředu. Neměl však pocit, že by se vystavoval nějakému mimořádnému nebezpečí. Postroj vyrobený z jakési kůže a úponků mu říkal, že zvíře je pravděpodobně krotké. A kromě toho vypadalo příliš neohrabaně a těžkopádně, aby ho mohlo honit, kdyby na to přišlo. Jako typický chlapce z města neměl ani ponětí, v jak ošemetné situaci se ocitl. Neuměl zacházet s dobytkem a nevěděl, že i nemocná stará kráva může zmrzačit dospělého muže. Jako mnoho jiných věřil, že ho se zvířaty a dětmi váže zvláštní pouto. Pouze jedinci starší devíti let ho považovali za nepříjemného, s těmi menšími se hravě domluvil.

Držel tyčinku v natažené ruce, nervózně polykal a kradl se blíž. Když byl od zvířete jen na pár kroků, náhle se zastavil a zorničky se mu rozšířily. Na zvířecí hlavě se chvěl červený světelný křížek. Chvíli mu trvalo, než si uvědomil, že to je paprsek z laserového zaměřovacího zařízení. Divoce se rozhlédl a spatřil v dáli Kawalského s puškou u líce. O'Neil a Brown stáli vedle něj.

Daniel zoufale zamával. „Nestřílejte! To zvíře je dokonale krotké!"

Ve chvíli, kdy se Danielovy paže vymrštily nahoru, zvíře neladně padlo na kolena. Obě ruce ve vzduchu byl zřejmě povel, na který bylo zvyklé. Vojákům se zdálo, že Daniel neví o čem mluví. Zvíře vypadalo asi tak nebezpečně jako kráva na kolečkových bruslích, když si skládalo nohy pod sebe a uvelebovalo se v prachu, s červeným křížkem laseru stále na temeni.

„Nekrmte ho," varoval Daniela O'Neil, když zahlédl čokoládu.

„Má postroj," volal na něj Daniel. „Hlavně nestřílejte!" Ačkoli Kawalsky neměl v úmyslu vypálit, pokud zvíře nezaútočí, Daniel se obával, že rána se ozve každou vteřinou. Musel dokázat, že je opravdu krotké, aby ho nezabili. S nervózním úsměvem křikl: „Jen se podívejte! Není důvod k obavám!"

Snažil se, aby na něm nebyl vidět strach, když udělal těch několik posledních kroků, které ho ještě dělily od klečící příšery, s tyčinkou v natažené ruce. Pomalu se naklonil, až masité pysky pevně sevřely jeho ruku. Daniel zavřel oči a držel. Smrdutý dech zvířete byl neskonale odporný. Když mu silný jazyk velikosti jeskynního úhoře začal olizovat ruku stále výš, už to nevydržel a s výkřikem ucukl. Ihned se však otočil a vykouzlil velký úsměv pro diváky. Ti se zatím u vydali k němu, mezi vrcholky dun z nich byly vidět jenom helmy. Zvíře se v písku zavrtělo, našlo tyčinku a sežvýkalo ji i s papírem.

Daniel natáhl ruku a začal svého nového chlupatého kamaráda hladit. Ačkoli to stvoření vydávalo ostrý štiplavý zápach, zdálo se být od přírody mírné.

„Ty jsi hodný kluk, viď?“ oslovil Daniel ohavnou obludu vysokým zpěvným hlasem, jakým mluvil jenom ke zvířatům. Hladil a drbal špinavý kožich, přitom však pečlivě zkoumal otěže a sedlo, vyrobené z kůže a špatně opracovaného železa. Kdokoli je zhotovil, měl víc dovednosti než vybavení.

„Komu patříme, pane?“ pokračoval Daniel a dotkl se masitého mokrého ucha.

Někde se stala chyba. Obluda se střelhbitě vztyčila a vyrazila rychleji než vyplašený králík. Daniel jí jen tak tak uhnul z cesty, ale naneštěstí se zapletl do smyčky otěží. Smyčka se mu zatáhla kolem nohy a vzápětí se válel v písku. Další věc, kterou si uvědomil, bylo, že je příšernou rychlostí vlčen po nerovném povrchu pouště.

Kawalsky zamířil, bylo však už pozdě. Zvíře skákalo mezi vysokými dunami a Daniel za ním poletoval jako plechovka přivázaná ke psímu ocasu. Vojáci se dali do běhu, ale zvíře klusalo neuvěřitelně rychle a vzdálenost mezi nimi se neustále zvyšovala.

Daniel se pohyboval rychlostí pětačtyřiceti mil za hodinu po nekonečné, kůži rozdírající valše. Poskakoval, zmítal se a sjížděl po jedné duně, aby vzápětí s ohromnou sprškou písku narazil na druhou.

Když se terén trochu vyrovnal, Daniel vztáhl ruce do stran a snažil se brzdit. Vypadal jako lidský katamarán. Přes neustálé přívaly písku, jež mu bušící kopyta metly do tváře, se posadil a snažil se dosáhnout na otěže. Už je skoro držel, když vtom zvíře zamířilo přímo

k obrovské zdi z písku. V poslední vteřině uhnulo, ale pro jeho pasažéra už bylo pozdě. Vyjel na vrchol, vyletěl do vzduchu a tvrdě dopadl. Smyčka ho znovu uchvátila a škubla jím. Letěl obličejem dolů a do nosu mu vnikla celá hrst písku.

Potom se zvíře konečně rozhodlo zastavit. Daniel měl za košilí i v kalhotách tolik písku, že vypadal jako tlustý klaun z cirkusu, a kýchal jako kotě, které si právě čichlo pepře. Jenom zázrakem vyvázl bez jediné zlomeniny. Sykl bolestí, když se překulil, aby se posadil, rozepnul botu a odstranil si písek z úst, očí, uší i nosu.

Po chvíli uviděl O'Neila, Browna a Kawalského; běželi k němu se zbraněmi namířenými na zvíře. To se však sklonilo a začalo Danielovi olizovat tvář.

„Běž s tím smradlavým dechem někam!" vykřikl Daniel a snažil se odporný čumák odstrčit. Zvíře to ignorovalo a dál ho olizovalo.

Jako první přiběhl O'Neil.

„Plukovníku, zbavte mě ho!" požádal zmučeně Daniel.

O'Neil však kupodivu složil zbraň, popošel k okraji římsy a Daniela si nevšímal. Brown a Kawalsky udělali totéž. Když Daniel viděl, že se mu od nich pomoci nedostane, odstrčil odporné zvíře sám a šel se podívat, na co všichni tak civí.

„Co je tu tak zajímavého?" zeptal se, když se za nimi drápal do kopce.

Dívali se dolů do hluboké rokle, lemované nádhernými bílými útesy. Pohybovaly se tam tisíce a tisíce lidských bytostí - kráčely v řadách po dně rovného údolí a šplhaly po útesech.

Kapitola dvanáctá

Jak jen se s nimi dorozumět!

Zástupy rozedraných, špinavých lidí pracovaly v organizovaných četách po dvou stech či více, někteří z nich na úzkých terasách, vytesaných do jasně bílých útesů, jiní na blátivém dně toho obrovského dolu. Byl to obraz hrozného lidského utrpení. V dusivém vedru kutali horníci všude, balancovali i na úzkých terasách vydlabaných do křídových útesů. Na dně údolí, kde jim voda bránila kopat hlouběji, se trmáceli v mléčném bahně. Na několika místech po obvodu obrovského kotle, tvarem připomínajícího stadión, byly velké závaly. Tam se měkké zdi zhroutily a propadly, pohřbívajíce všechno, co jim přišlo do cesty.

O'Neil zkoumal scénu dalekohledem. Malé děti, ne starší sedmi osmi let, pracovaly po boku dospělých mužů. Jejich hlavním úkolem

bylo pravděpodobně vynášet pytle narubané hmoty nahoru labyrintem cestiček, které se klikatily jako žíly, na vrchol rokle. Nedramatičtější cestou do tohoto lidmi vytvořeného kaňonu byly provazové žebříky, všude mezi patry jich visely stovky a o půl míle dál dosahovaly neuvěřitelné délky, když spojovaly samotné dno šachty s vrcholem skály o tři sta stop výše. Vypadaly nebezpečně a nespolehlivě, nicméně každý z nich se kýval pod vahou a pohybem čtyřiceti až padesáti chlapců najednou: jedni šplhali nahoru s nákladem a jiní je míjeli cestou dolů.

Měli tmavou pleť, někteří pracovali do pasu nazí, ale většina měla na sobě hábity, které je halily od ramen ke kotníkům. Vypadalo to podivně, tak teplý oděv v onom parnu. Hlavy měli zakryté kapucí nebo šátkem zavázaným podobně, jak honosí beduíni ze Sýrie a Jordánska.

Šachta se táhla po dně údolí na dvě a půl míle. Z pohledu shora vypadali dělníci jako mravenci, pohybující se po celém povrchu údolí. Jedna asi stočlenná skupina pracovaly přímo pod vojáky, co by kamenem dohodil. Kopáči se namáhali v mracích bílého prachu tak hustého, že se zdálo nemožné v něm dýchat. Byli pokryti souvislou bílou vrstvou, což jim dodávalo tajuplný vzhled duchů.

Průzkumníci byli úžasem jako zkamenělí. Mysleli si, že jsou připraveni na všechno. Deset stop vysocí tvorové s oteklými růžovými hlavami by je nepřekvapili ani z poloviny jako to, co tu objevili: lidé. Projela jimi šokující vlna poznání, náhlé vědomí příbuznosti s těmi bytostmi tam dole. Dokonce i O'Neil udělal něco, co se úplně vymykalo jeho povaze. Jakmile zjistil, že dělníci nejsou ozbrojeni, podal dalekohled Brownovi, aby ukojil jeho zvědavost.

Danielův mozek pracoval na plné obrátky. Lidé tady, na opačné straně známého vesmíru? Jakou to má souvislost? Mohli být potomky pozemšťanů? Nebo, což bylo ještě znepokojivější, mohli bychom být jejich potomky my? Ať byla odpověď jakákoli, nesla s sebou tisíce dalších otázek.

Všechno se změnilo v okamžiku, kdy první dělník vzhlédl a setkal se očima s Danielem. Jeho výkřik obrátil stovky hlav k vrcholu duny. Následovala řetězová reakce po celém rušném údolí, práce se

zastavila a tisíce lidí zjišťovaly, co se děje. Ti, kdo byli nejblíž, viděli čtyři muže v zeleném.

Kawalsky Feretti instinktivně odjistili zbraně a chtěli se stáhnout z kopce do bezpečnější pozice. O'Neil jim šeptem zavelel. „K noze zbraň!" a dál pozoroval ty zvláštní dělníky. V rostoucím davu nebyla zloba, ale také ani náznak uvítání. Žádná ze stran nevěděla, co dělat.

„Ustupme," rozhodl Kawalsky. Potom se opravil: „Máme ustoupit, pane?"

„Čeho bychom dosáhli?" zavrtěl O'Neil hlavou. „Mohli bychom potkat zase jiné sousedy." A pustil se dolů po svahu.

„Co to, sakra, dělá?" zavrčel Brown.

„Pojďme za ním," povzdechl Kawalsky a následoval plukovníka.

Na deset tisíc párů očí sledovalo, jak cizí návštěvníci slézají do rokle. Zástup se neustále zvětšoval, pořád přicházeli další, shlukovali se a civěli na neznámé bytosti.

O'Neil vedl své muže a pozoroval, jak se dav mění v masu. Naštěstí nezaznamenal žádnou známku nepřátelství. Zdálo se, že ti lidé jsou mírumilovní a zvědaví. Na způsobu, jak se shromažďovali, bylo však cosi zvláštního. O'Neil nemohl přijít na kloub tomu, co ho v jejich chování zaráží. Vyzbrojil se nejmrazivějším pohledem, aby ten dav zastrašil. Záhy poznal, že to není nutné. Další krok tedy musí být pokus o komunikaci.

„Jacksone, pojďte sem dolů," postrčil egyptologa dopředu. „Promluvte k nim."

„Co? Jak s nimi mám..."

„Jen to zkuste!"

Daniel chvíli váhal a potom se do toho. Sledován pohledy veškerého osazenstva hornické kolonie pomalu prošel kolem O'Neila. Přiblížil se k jednomu z horníků, hubenému človíčkovi s vyčnívajícími zuby, a vyslovil historická první slova, jež si tyto dvě různorodé kultury vyměnily:

„Hm... ahoj?"

Muž se nervózně, neurčitě usmál.

„Já jsem D A N. Daniel," pečlivě artikuloval vyslanec, rozmáchle ukazuje na sebe. „A ty?"

Nechápavý pohled.

Daniel zkusil formální úklonu v japonském stylu. Tentokrát byl úspěšnější. Několik mužů vpředu gesto nemotorně zopakovalo. Alespoň nějaký začátek!

„Essalat imana," řekl Daniel a znovu se uklonil. Horníci zvedli obočí a podívali se na sebe. Bylo zřejmé, že nemluví aramejsky. Daniel přeřadil a zkusil hovořit starou egyptštinou, jazykem, jímž se na Zemi nemluví už celých sedmnáct set let. Protože nikdo přesně neví, jak pronášet slovní ekvivalenty hieroglyfů, mohl se o tom jenom pokusit.

„Neket sennefer ado ni," pravil. *Přicházíme v míru.* Vystřídal několik různých variant postavení samohlásek ve větě, ale nic nezabralo. Buď staré egyptštině nerozuměli, nebo ji on neuměl vyslovovat.

Uchýlil se k několika dalším, méně pravděpodobným možnostem. Pozdravil dav berbersky, omoticky, starou hebrejštinou a čadsky. Žádná odezva. Daniela to nesmírně frustrovalo. Celý život strávil studiem těchto jazyků a dosáhl v nich zběhlosti daleko přesahující běžné použití. Teď měl neuvěřitelnou příležitost je opravdu *použít*, a zjistil, že jsou k ničemu.

Přemítal o dalším postupu. Začal si bezděčně pohrávat s medailonkem, který dostal od Catherine, a od té doby ho stále nosil na krku, když muž, jenž stál poblíž, jako by se zbláznil. Začal divoce křičet, tvář zkřivenou hrůzou.

„Naturru ja ja!! Naturru ja ja!!" vřískal pořád dokola a couval, krčil se strachem, jako by ho měl Daniel každou chvíli udeřit. Všichni padali na kolena, jak rychle jen mohli, a položili tváře do písku na důkaz nejhlubší úcty a pokory. Za několik vteřin se slova „naturru ja ja" rozléhala ze všech koutů šachty a tisíce horníků si lehaly tváří k zemi. Daniel se stáhl zpátky.

„Co jste jim to, kčertu, řekl?" zajímal se O'Neil.

„Nic. Jenom ahoj."

„Hrome, povídal jsem vám, abyste s nimi *komunikoval!*"

„Jak?" ukázal Daniel na plazící se masy.

„Proboha, Jacksone, jen komunikoval!" O'Neil chvíli podrážděně pozoroval dav, potom se namátkou přiblížil k jednomu mladému

chlapci. Jednou rukou ho zdvihl a druhou mu podával. Když chlapec neporozuměl, uchopil O'Neil jeho ruku a mohutně jí zatřásl se slovy: „Ahoj! Spojené státy americké, plukovník Jack O'Neil."

Chlapec vypadal jako by měl v tu chvíli umřít, byl tak poplašený a zmatený, že se div nerozplakal. Když to O'Neil uviděl, uvolnil sevření a nechal ho utéct.

„Velký mistr domluvy," poznamenal suše Daniel.

„Pane plukovníku," upozorňoval Kawalsky na něco, co se k nim blížilo po dně údolí. Bylo to další z těch obřích zvířat, ale tohle bylo krásně upravené, ověnčené stříbrnými ozdobami a hřívu mělo pečlivě zapletenou. Na hrbatém hřbetě neslo nosítka s baldachýnem, jejichž pasažér byl skryt za záclonkami. Jak se zvíře pomalu přibližovalo, rozdělovalo tichý dav jako královská galéra plující mezi lekníny.

Vedle zvířete šel a k zavřeným nosítkám vzrušeně hovořil týž chlapec, jemuž O'Neil potřásl rukou. Zpod baldachýnu se ozval rozzlobený hlas a chlapec se okamžitě stáhl stranou.

Zvíře dorazilo v čele skupinky, ve které bylo i pár žen. Průzkumníci usoudili, že se setkají s jedním ze zdejších předáků. Když se malá dvířka rozletěla, s překvapující hbitostí slezl ze zvířete hubený stařík. Byl oblečený v sytě červené šaty, úplně jiné, než měli ostatní. Na hlavě mu sedělo cosi podobného tomu, co nosí beduíni Středního východu. Šedivé vousy měl pečlivě zastřižené.

Velmi vážně a soustředěně kráčel ke skupině. Před Danielem padl na kolena a začal drmolit nějakou modlitbu, odříkával ji do prachu u jeho nohou. Daniel se vyjeveně otočil ke svým druhům: „Co to dělá?"

„Nevíme, ó svatý muži," ušklíbl se Kawalsky s posměšnou úklonou. Bylo zřejmé, že ti lidé považují Daniela za někoho mimořádného.

Daniel se sklonil a zaposlouchal se do mužíkových slov. Nedokázal ten jazyk identifikovat. Jak náhle modlitba začala, tak skončila. Stařík se znovu postavil a všichni v údolí ho napodobili. Dal znamení ženám, aby přistoupily blíž. Dvě z nich přinesly ve velkých hliněných nádobách vodu.

Mladší z žen přistoupila k Danielovi a podala mu kus velmi jemné látky. Potom zvedla svůj džbán, aby mu nalila vodu. Chtěla

ten ručník namočit? Natáhl k ní ruku s látkou. Dívka zvedla prst a naznačila, že jde o něco jiného. Než Daniel pochopil, co má udělat, bylo příliš pozdě. Podíval se do jejích očí a byl ztracen. Zelektrizovala ho dívčina krása, její neuvěřitelně magnetické oči. Propadl zmatku. Zmocnil se ho neodbytný pocit *déja vu*. Jenomže jak si můžete myslet, že už jste někoho viděli, když jste si absolutně jisti, že je to nemožné? Musel vypadat divně, protože dívka k němu přistoupila a otřela mu čelo. Daniel byl překvapen otevřenou jemností jejího gesta, starostlivostí, s jakou mu studeným hadříkem přetřela čelo.

Znovu podržela nádobu a tentokrát už Daniel věděl, co se od něj čeká. Nepřestal jí hledět do očí, z dlaní vytvořil misku a zachytil nápoj, který mu do nich nalila, spolkl ho a přitom se na ni významně podíval.

Dívce bylo asi dvacet let a byla velmi plachá. Přikročila ke Kawalskému. Daniel si se zklamáním všiml, že mu otřela čelo stejným způsobem, jako by to byla součást nějakého ceremoniálu. Stařec k němu znovu promluvil. Daniel se snažil soustředit. Potom ho něco napadlo.

Rozbalil další napůl rozteklou čokoládovou tyčinku a nabídl ji staříkovi. Ten pochopil, ale očividně se obával sníst tu exotickou hnědou látku. Neznámé jídlo mu připadalo stejně jako lidem kdekoli jinde ošklivé, a možná i jedovaté. Po chvilce váhání však přijal a ukousl si. Zorničky se mu rozšířily soustředěním, když žvýkal, a pak se mu náhle obličej rozzářil úsměvem.

„Bonniwae," souhlasil s nadšením.

„Co to sakra znamená?" přerušil ho Kawalsky.

„Nemám ponětí," pokrčil Daniel rameny.

Starý muž v červeném hábitu zval návštěvníky posunky kamsi za vysoké zdi šachty.

„Chtějí po nás, abychom někam šli," poznamenal Daniel.

„Kam?" zajímal se Kawalsky.

„Jak to mám vědět? Někam tímhle směrem."

Skupina se obrátila na O'Neila, aby rozhodl. Ten ještě váhal. Upřeně staříka pozoroval a snažil se odhadnout, jestli je nechce nějak oklamat. Nehodlal se dát vlákat do pasti. Stařík byl nastalým tichem zmaten. Opakoval pozvání jasnějšími, širšími gesty.

Daniel se snažil O'Neila přesvědčit. „Nehledáme snad stopy civilizace? Dobře, teď jsme jasně narazili na to pravé. Jestli chceme najít symboly pro Hvězdnou bránu a dostat se zpátky domů, musíme jít s nimi. To je můj názor."

O'Neil tam jenom stál, výřečný jako cihlová zeď. Ačkoli to byl dostatečně přesvědčivý argument, věděl, že Daniela vedou spíš zájmy archeologa než co jiného. Až ho přesvědčil Brown, který posloužil dalším důvodem:

„Asi má pravdu, pane. Zjistil jsem něco o tom, co tady dolují. Je to stejná látka jako ta, ze které je vyrobena Hvězdná brána."

„Dobře. Nemáme jinou možnost," uzavřel O'Neil. „Zavolejte do základního tábora, ať hlídají, dokud se nevrátíme."

Vyšli ze šachty širokou klikatou stezkou se starcem v čele zástupu o deseti tisících lidí. Na konci cesty stály další dva vysoké obelisky, jež označovaly vchod. Daniel popoběhl dopředu, přidružil se ke starci a studoval jeho chování i oděv.

Jmenoval se Kasuf, a ačkoliv mu ceremoniál předepisoval, aby kráčel sám, chtěl se o těchto návštěvnících dovědět něco víc, a tak nechal Daniela jít vedle sebe. Nebyl si jist, jestli to jsou bohové, ale nechtěl riskovat. Zaznamenal, že jejich zbraně jsou velmi moderní a chování ne zcela přátelské. Mohli být nebezpeční mnoha způsoby. Ať to byli bohové, či nikoli, Kasuf se rozhodl, že je budou uctívat, jako by tomu tak bylo.

Ten, kdo pochodoval vedle něj, ten s brýlemi, co tak často kýchal, se zdál dost mírumilovný. A hovorný. Kasuf trpělivě poslouchal mladíkovo žvatlání, nedávalo mu však žádný smysl.

Daniel většinou nemíval jazykové problémy, teď však byl v koncích. Jediné, co pochopil, bylo, že ta obrovská tažná zvířata se nazývají mastadge.

Každou z těch oblud vedle jeden mladík. Byli čistší a upravenější než horníci a měli nápadné účesy - z téměř čistě oholených hlav jim visely dlouhé lokny. Vedle Kasufa kráčel ten, který si před chvílí nedobrovolně potřásl rukou s O'Neilem. Vypadalo to, že je vůdcem honáků. To, že jde o Kasufova syna, Daniel netušil.

Hoch s jmenoval Skaara. Byl hezký, štíhlý, šel vzpřímeně se vztyčenou hlavou. Měl sám na sebe zlost, že před O'Neilem utekl, umiňoval si, že příště už na sobě nedá strach znát.

Karavana se klikatila dál do pouště. Trvalo celou míli, než bělavý prach obklopující šachtu ustoupil přirozenému povrchu planety, stejnému hnědému křemeni, jaký průzkumníci našli v okolí pyramidy. Kolik století dolování a vynášení jednoho pytle za druhým o žebřících asi trvalo, než vznikly ty děsivé bílé duny.

Daniel se nevzdával. Vmísil se do zástupu a namátkou oslovoval horníky. Vypomáhal si srozumitelnými gesty, chtěl zjistit názvy jednotlivých věcí. Doufal, že tak přijde na nějaký lingvistický klíč. Jeho soustředění rozptylovaly jenom dvě věci: jeho alergie, která ho nutila kýchat, a samozřejmě ta dívka. Šla jen něj kolik kroků za ním a on si neustále vymýšlel záminky, aby se mohl otáčet. Pokaždé když se jejich oči setkaly, zatvářili se oba nervózně.

V jednu chvíli Daniel ucítil, že se ho někdo dotýkána dost intimních místech. Pobouřeně se otočil a uviděl onu příšeru, která ho předtím smýkala pouští. Teď do něj láskyplně strkala čenichem.

„Jedeš!" ohnal se.

Zvíře vypísklo, či spíš zamečelo. Ta scénka vyvolala bouři smíchu. Nejvíc se chechtal jeden podivně vyhlížející honák. Byl menší než ostatní a měl zvláštně tvarovanou lebku. Jeho čelo a obočí připomínaly pračlověka a hlavu měl oteklou, jako by se z ní něco pokoušelo vyklubat, to všechno pak doplňovaly velké koňské zuby tak křivé, že to bylo k neuvěření.jmenoval se Nabeh.

„Mastadge," zasmál se divoce.

Stejný název! Ovšem mezi vznešeným kráčejícím vpředu a uslintaným páchnoucím monstrem, jež právě obtěžovalo Daniela, byl asi takový rozdíl jako mezi naparáděným kočárovým koněm a cikánskou herkou.

Čelo karavany zatočilo a zamířilo dolů do údolí. O dvacet minut později dorazili ke zlomu v útesech. Kasuf je vedl nahoru po svahu směrem k průrvě v horách. Když přišli na vrchol, zastavil se a zavolal k sobě Daniela.

V dálce se rýsovaly vysoké městské hradby. Bylo to starobylé sídlo těchto lidí, jako ostrov se zvedalo z nekonečné písečné pláně. Daniel na něj chvíli s obdivem hleděla pak křikl na vojáky:

„Je to město!“

O’Neil se k němu rozběhl, aby se podíval na vlastní oči. Daniel se zatím znovu zaměřil na onu dívku, jež mu nedopřávala klid. Jejich oči se na okamžik setkaly a vzápětí oba předstírali, že je právě zaujalo něco jiného. Kasufovi však a výměna pohledů neušla.

„Aby vám nevypadly oči z důlků,“ ušklíbl se O’Neil. Dál si Daniela nevšímal, prohlédl si důkladně město dalekohledem a vrátil se ke svým mužům. Nařídil vcházet tam po jednom, v rozestupech deseti kroků: Brown, potom Kawalsky, Jackson, nakonec on sám. Kawalsky věděl, že to pořadí znamená, že by je O’Neil obětoval, kdyby se ukázalo, že je to léčka.

Když plukovník odešel dát pokyny Danielovi, otočil se Kawalsky k Brownovi:

„Jak budeš uvnitř, chvilku počkej. Půjdu dva kroky za tebou a budu tě krýt.“

Byli nějakých dvě stě yardů od města, když dal Kasuf znamení. Jedna z žen přinesla dlouhý zvířecí roh. Stařík ho přiložil k ústům a zatroubil. Mezi dvěma strážními věžemi se otevřela mohutná vrata. Osmdesát stop vysoké věže byly z téhož materiálu jako zbytek města - z pevného kamene v barvě slámy. Hradební zeď obtáčela celé město, byla vysoká asi jako šestipatrový pozemský dům. Než tomu mohl O’Neil zabránit, vyslal Kasuf několik chlapců napřed, takže když Brown došel k bráně, u vchodu se už hemžil zástup zvědavců.

Brown okamžitě pochopil, že by nebylo možné čelit léčce, kdyby ji ti lidé plánovali. Uvnitř města byla spousta vysokých budov, seskupených do úzkých uliček. Řada lávek pro pěší spojovala horní poschodí a ty všechny byly nacpané diváky, kteří mohli klidně pod dlouhými hábity schovávat zbraně.

Daniela se právě zmocnil další záchvat kýchání, což přitahovalo všeobecnou pozornost. A aby toho nebylo dost, jeho špinavý přítel mastadge do něj pořád strkal čumákem - snad hledal další cukroví. Bylo to k zlosti, zvlášť když se mezi vraty ocitl těsně vedle té krásné

dívky. Do tváře se mu vehnal krev. Navíc do něj obluda znovu šťouchla. Daniel rychle vytáhl z kapsy poslední čokoládovou tyčinku.

„Kousek!“ prohlásil rozhodně. Velké masité pysky popadly tyčinku celou.

„Kousek jsem řekl,“ zamračil se Daniel, ale zvíře už šťastně žvýkalo. „A teď mě přestaň otravovat!“

„Povídal jsem vám, abyste ho nekrmil,“ napomenul Daniela O’Neil.

Lidé stojící poblíž zachytili slovo *kousek* a opakovali ho pořád dokola. Ošklivě páchnoucí mastadge měl nové jméno.

Danielova muka skončila, když jeden z chlapců odtáhl zvíře za otěže ke stájím hned za branou. Zvíře naříkavě protestovalo, nechtělo se odloučit od svého nového zásobovače.

Daniel se rozhlédl. Byl ohromený a zneklidněl. Procházeli právě hlavní ulicí a všude kolem se tyčily hrubé zdi. Po obou stranách vybíhaly klikaté úzké uličky. Na každý roh, do oken i na mosty, mezi dveře i na terasy se nahrnuli zdejší obyvatelé a zvědavě na ně zírali. Byli teď vydáni napospas lidem, o nichž nevěděli vůbec nic.

Urazili asi tak sto yardů a došli na velké otevřené náměstí. Kasuf se tam zastavil a počkal na ně. Daniel pozorně prohlížel tamní budovy. Hlavním stavebním materiálem byl kámen dovedně opracovaný do velkých kvádrů. Překvapivé bylo dřevo. Vratká schodiště po stranách domů, stlučená prkna přemosťující horní poschodí, dveře, to všechno bylo z růžově zbarveného dřeva. Okna a římsy zdobily bohaté geometrické obrazce. Nikde však Daniel nezahlédl nic, co by připomínalo nápisy.

Kasuf vystoupil na vyvýšenou plošinu a pozvedl svou hůl. Dav zmlkl. Stařík se obrátil k návštěvníkům a začal odříkávat další litanii. Když skončil, ukázal na jakýsi zabalený předmět, zavěšený nahoře mezi dvěma budovami. Na to znamení nějaký člověk na lešení z té věci látku stáhl.

Daniel užasl. Spatřil ohromný zlatý kotouč, asi deset stop v průměru, zavěšený pod oblouky na kroucených provazech. Jeho povrch byl ozdoben přesnou kopií medailonku, který Catherine našla v Egyptě. V tu chvíli padlo celé město v jediné ohromné lidské vlně

na kolena a sklonilo sepřed návštěvníky. Ten zvláštní pohled naháněl hrůzu.

„Zřejmě nás považují za bohy," zakoktal Daniel.

„Jak na to podle vás přišli?" podivil se plukovník. Podíval se na obrovský kotouč a potom na jeho menší verzi, jež visela Danielovi na prsou.

„Co přesně ten symbol znamená?" zeptal se nedůvěřivě. Byl přesvědčen, že Daniel ví mnohem víc, než dosud řekl.

„Je to znamení Ra, egyptského boha Slunce. Vypadá to, že ho uctívají. Určitě si myslí, že nás sem poslal."

O'Neila toto vysvětlení zatím uspokojilo.

Kasuf ze svého stanoviště řečnila často ukazoval na skupinu. Během jeho projevu začalo v Brownově vysílačce praskat. Signál byl nezřetelný, Brown si nasadil sluchátka a zvýšil hlasitost. Přes praskání elektrostatické rušičky slyšel Ferettiho hlas...

Přišlo to náhle, bez varování. Feretti nařídil, aby všichni odešli z hřebene útesu do úkrytu. Rychle si uvědomil svou chybu a snažil se dostat na kopec ke krátkovlnné vysílačce. Na kolenou, s bundou přehozenou pes hlavu, ze všech sil křičel do mikrotelefonu: snažil se varovat průzkumnou skupinu. V hluku, který se náhle kolem rozpoutal, neslyšel vlastní hlas.

„Musíme opustit základní tábor! Opakuji: musíme opustit základní tábor!!!"

Vtom na něj něco spadlo. Byl to Porro, jenž se ještě před chvílí slepě potácel po vrcholu útesu.

„Pryč!" řval. „Musíme odtud vypadnout!"

Feretti přikývl. Musejí se dostat zpátky do pyramidy, nebo přijdou o život.

„Ozvi se, základní tábore! Nerozumím," hovořil Brown naléhavě do mikrotelefonu. „Opakuji, základní tábore!" V tu chvíli se k němu obrátila všeobecná pozornost. Ať byl ceremoniál, který se stařík stále marně snažil dokončit, jakýkoli, Brownův výstup ho přerušil.

Brown se bezmocně vzdal. „Nemá to cenu. Něco ruší signál," oznámil plukovníkovi.

Z vrcholu obvodové zdi nedaleko hlavní brány zazněl zvuk rohu, po chvíli sek němu přidal druhý. Všechny hlavy na náměstí vzhlédly. Něco se dělo.

O'Neil se rychle rozhodl.

„Jdeme hned zpátky. Pohyb!"

Kawalsky a Brown byli v pohybu, dřív než se mohl Daniel zeptat: Proč?

O'Neil ho popadl za rukáv a táhl ho úzkou uličkou. Cestu k bráně ucpávaly tisíce lidí. Jak se vojáci mezi nimi prodírali, vztahovaly se k nim ruce, snažily se je zastavit, ti lidé k nim promlouvali v horečné snaze vysvětlit něco velmi důležitého. Naznačovali, ať neodcházejí.

Nejdříve je O'Neil zdvořile, ale rozhodně odstrkoval. Když uviděl, jak se vrata zavírají, zběsile se rozběhl a razil si cestu neomalenými údery.

Muži, kteří zavírali vrata, to ignorovali. Právě zajistili veřeje prvním ze tří příčných trámů, když tam O'Neil dorazil.

„Otevřete!" zahromoval a gestem ukazoval, co žádá.

Všichni začali mluvit najednou, mávali rukama a ukazovali přes zeď ven do pouště. Bylo jasné, že nehodlají spolupracovat. O'Neil přivolal Kawalského:

„Zvedneme tuhle kládu sami?"

Kawalsky to rychle odhadl. „Snadno," přikývl.

Oba byli vysocí a svalnatí, mnohem mohutnější než zdejší drobní, většinou vyzáblí lidé: Nikoho, kdo má všech pět pohromadě, by ani nenapadlo pustit se s nimi do křížku. Přesto, jakmile zamířili k bráně, jeden z vrátných popadl O'Neila za zápěstí. Plukovník mu zkroutil ruku za záda a mrštil jím na dveře. Potom vytáhla pistoli a namířil na dva.

„Nedělejte to!" křičel Daniel.

O'Neil zvedl zbraň nad hlavu a třikrát vypálil do vzduchu.

Výstřely těmi lidmi otřásly. Dosud nikdy neslyšeli něco podobného, byli zděšeni. Všichni ztuhli na místě, jen Kasuf, následován dvěma stařešiny, skupinu dohonil. „Ša šaj ti ju," volal nervózně.

„Browne, pomozte Kawalskému otevřít vrata!“ zavelel O’Neil a očima ovládla dav. Jeho pohled varoval, aby se nikdo neopovážil pohnout.

Daniel se obával, že O’Neil každou chvíli spustí masakr. Neměl ponětí, proč plukovník tak vyvádí a ničí počátky přátelství, které začínali s těmito podivnými pouštními lidmi navazovat. Opustit město, dřív než ho prozkoumají, mu připadalo jako sebevražedná chyba. Vždyť přece potřebují symboly pro Hvězdnou bránu!“

„Ša šaj ti ju. Ša šaj ti ju,“ pronesl Skaara a zvolna pokročil kupředu. O’Neil pozvedl pistoli a zamířil mu mezi oči.

„Ša šaj ti ju,“ nepřestával chlapec mírně opakovat. Otevřené ruce držel natažené před sebou a blížil sek muži s černým baretem. Dával si záležet, aby nevypadal ustrašeně. Stále opakoval ta nesrozumitelná slova a ukazoval na hradby. O’Neil pohlédl na ochozy na vrcholku masívních zdí. Odtud je pozoroval asi tucet lidí a někteří z nich ho gestem zvali nahoru. Chlapec ukázal na plukovníka, potom nahoru na zeď a pantomimicky naznačoval rozhlížení po okolí.

„Chce, abyste se podíval přes zeď,“ vysvětlil Daniel.

„Vím, co chce!“ zavrčel O’Neil.

Vydal se za chlapcem po žebříku nahoru, napřed však oslovil Kawalského: „Jestli se o něco pokusí, napalte to do nich!“ Potom následoval Skaaru do jedné z věží, které stály po stranách vrat. Uvnitř bylo točité schodiště stavěné pro lidi menší než tenhle robustní americký voják. Vyšli nahoru na ochoz. O’Neil se postavil tak, aby na něj jeho lidé viděli, a zahleděl se do krajiny.

„Co se děje, pane plukovníku?“ Kawalskému se nelíbilo, že musí postávat dole a držet v šachu dav.

Pouští se směrem k městu valil obrovský mrak, široký jako horizont. O’Neil ucítil horký závan.

„Písečná bouře. Jde naším směrem,“ křikl dolů.

Skaara mna mrak ukázal a zopakoval slova pro písečnou bouři: „Ša šaj ti ju.“

„Vynikající!“ poznamenal Daniel sarkasticky. „To by byl opravdu dostatečný důvod všechny postřílet!“ Náhle si byl jist svou morální převahou. Přikročil k vojákům a stlačil hlaveň Kawalského pušky k zemi.

„Nestrkejte do mě, Jacksone,“ varoval ho poručík.

O’Neil se naklonil přes předprseň a zavolal dolů: „Budeme tady muset zůstat, dokud se to nepřežene!“

Feretti si uvědomil, že je pravděpodobně pozdě, ale musel to zkusit. Razil si cestu bouří, radiostanice mu bránila v rychlém pohybu, potácel se po dlouhé rampě do úkrytu pyramidy. Prudké poryvy zvedaly tuny písku. Byly tak silné, že kdyby ztratil rovnováhu, smetly by ho dolů do dun. Jak prach houstl, přetáhl si Feretti přes nos tričko, aby trochu filtroval vzduch. Rychle mrkal, chránil si tak oči, a pohyboval se stále pomaleji ve strachu, aby nešlápl vedle rampy.

Prošel vysokým otevřeným vchodem, zahnul za roh a stíral si jemný písek z tváře. Jakmile se mu podařilo odstranit písek z podrážděných uslzených očí, zapnul vysílačku!

„Mayday! Mayday! Browne, slyšíte mě?“

Když poslední člen jednotky vklopýtal dovnitř, byl už Feretti na cestě zpátky do prašné boře a pokoušel se navázat rádiové spojení v krytu kamenný zdí.

Po chvíli pokusů se mu zdálo, že slyší Brownův hlas, nebyl si však zcela jist. Řev živlu byl příliš hlasitý. Jen pro případ, že by ho Brown slyšel, křičel Feretti do sluchátka varování před blížící se katastrofou. Po chvíli toho nechal a stáhl se ke své skupině. Vysílačku postavil ke dveřím a zvuk vytočil naplno. Nic se však neozývalo.

Neměli ponětí, jestli je průzkumná skupina v bezpečí pod ochranou oněch tisíců lidí, o kterých se předtím dozvěděli od Browna, nebo se dusí někde v poušti. Všichni se obávali o osudy svých druhů. Mlčky se sesedli do půlkruhu čelem ke vchodu a pozorovali, jak vítr metá písek kolem dveří.

Po chvíli se Freeman zvedl, vypnul vysílačku a postrčil ji dá, aby s na ni neprášilo. „Plýtváte bateriemi,“ řekl Ferettimu. „Dokud ta bouřka nepřestane, žádný signál nedostaneme. Měli bychom to zkusit, až tohle přejde.“

„To je špatný, to je moc špatný,“ zatvářil se Feretti ustaraně. „V Sadské Arábii jsem byl dva roky, ale nikdy jsem neviděl něco podobného. Ani zdaleka.“

Trápily ho výčitky svědomí. Kdyby nehodil ten batoh s knihami na Daniela, kdyby se byl trochu ovládal, nemusel by tu teď bezmocně sedět a představovat si, jak O'Neilova průzkumná četa zápasí o holý život. Věděl také, že bez Daniela se pravděpodobnost návratu domů rovná nule. Byli v pasti, a on ještě zatloukl hřebíky do víka rakve!

„Já tomu nerozumím.proč se prostě nepokusíme aktivovat Hvězdnou bránu sami? Podle mě to nemůže být nic těžkého," usoudil Reilly.

„No to je nápad!" zakoulel Feretti očima. „Když se tím otočí ve špatném pořadí, zhmotníme se někde v ohromném vakuu vnějšího vesmíru. Máš vůbec představu, kolik miliónů a miliónů kombinací je na tomhle kolečku!?"

„Ne. Kolik?" zeptal se Freeman.

Feretti to začal v duchu počítat, ale potom pochopil, že si z něj Freeman dělá blázny. „Drž hubu!" vyjel na něj.

Opět se rozhostilo ticho, všichni zírali na velký obdélník vchodu. Mohli být součástí stanového, nadčasového dramatu: diváci čekající v obrovské kamenné síni, až vstoupí herci.

Několik mil odtud vyšel nad obzor protáhlý asteroid, jehož jas se s rostoucím stmíváním zvyšoval. Vypadal jako deformovaná perla: měsíc této planety. Náhle ho zakryl trojúhelníkový stín pohybující se po obloze. Za několik vteřin stín zmizel.

Poslední paprsky zapadajícího slunce se ztrácely v nepropustné cloně písku vířícího vzduch. Světlo ve vstupní hale sláblo, až se všechny obrysy rozplynuly v blížící se noci.

Vtom vojáci zaslechli nějaký zvuk přicházející od vchodu. Vmižku si připravili pušky ke střelbě. Bylo to nepochybně cinkání kovu o kov. Po chvíli napjatého očekávání zjistili, že to Ferettiho helma naráží do vysílačky.

V příští chvíli ucítili chvění podlahy.

„Zemětřesení! Přesně to jsme ještě potřebovali, zatracený zemětřesení!" řval Reilly.

„To není zemětřesení," snažil se Freeman ten rachot překřičet, když utíkal do úkrytu mezi sloupy lemující sál. Otřesy a hluk neustále sílily.

Nad pyramidou se vznášel létající objekt totožného tvaru a pomalu klesal do bouře. Z jeho boků vystřelovaly na noční oblohu jasné paprsky světla. Létající pyramida se chystala přistát na vrcholu větší pyramidy na zemi.

Když ten jehlanovitý objekt dosedl na špičku velké kamenné stavby, vysunula se z něj dlouhá mechanická ramena, chvíli ve vzduchu tápala, pak našla svůj cíl a pevně do něj zapadla. Tady bylo vysvětlení, jež hledaly celé generace vědců, odpověď na záhadu velké pyramidy, zvané Chufevova! Byla postavena jako přistávací rampa pro přesně tento typ lodi.

Když byl manévr úspěšně dokončen, části pancéřového pláště obrovského tělesa se začaly pohybovat. Vnější stěny se rozvíraly a měnily své postavení, až z vesmírné lodi vznikl jakýsi palácový přístřešek na vrcholku kamenné pyramidy.

Ještě než byla dlouhá a komplikovaná transformace dokončena, hluboko uvnitř budovy, kde byly v podlaze i ve stropě shodné obrazce, se objevil mezi oběma kotouči proužek modrého světla a spojil je. Paprsek se rozšířil do stran po obvodu obou kruhů a pomalu z něj začala vznikat uzavřená světelná trubice, jíž do nitra pyramidy vstoupila nová bytost.

Vojáci nervózně mířili do všech směrů a šeptem se dohadovali, cosi počít. V tu chvíli se postava vydala tmavými chodbami k nim a rychle se blížila. Feretti zapálil světlici a chtěl ji hodit ke vchodu, když za sebou náhle něco zaslechl.

Otočil se právě včas, aby spatřil, jak se nad ním tyčí bytost se šakalí hlavou. Bylo příliš pozdě, aby se dalo cokoli udělat...

Kapitola třináctá

Ceremoniál

„Myslím, že bychom neměli nic jíst," zašeptal Kawalsky. Po pravdě řečeno umíral hlady a chtěl zjistit, jestli ostatní hodlají riskovat a jídlo si vezmou - až nějaké dostanou.

„Mohli by to brát jako urážku," namítl Daniel.

Slavnost trvala už hodinu, a stále se nenosilo žádné jídlo. Světlo pochodní dopadalo na zlověstný kotouč, který vypadal, jako by je shora pozoroval. Návštěvníci seděli se zkříženýma nohama za dlouhými nízkými stoly, které byly vyneseny ven a postaveny na pestrobarevné tkané koberce.

Na otevřeném prostranství mezi stoly fidlala a brnkala skupinka postarších hudebníků na strunné nástroje, zdálo se, že opakují tutéž melodii stále dokola. Před chvílí desátník Brown, slušný kytarista, potěšil zástup improvizací na jeden z jejich instrumentů. Stovky lidí se shromáždily na nádvoří a radovaly se, když si vybral třístrunný, citeře podobný nástroj a zabrnkal na něj několik jednoduchých bluesových riffů. Posluchači napodobovali Daniela a Kawalského, luskali prsty a podupávali, třebaže pro ně musela být Brownova produkce stejně cizí, jako byla nynější melodie pro jejich hosty. Pouze Daniel, jak se zdálo, naslouchal se zájmem této minimalistické kvílivé hudbě, který mu připomínala vytleskávané písně, jaké slyšel na nubijských svatbách, když navštívil Horní Egypt.

Stůl byl prostřen pro dvaadvacet osob, seděli za ním pouze muži. Pokud si Daniel mohl všimnout, od žen se v této společnosti očekávalo, že je mlčky obslouží a tiše se vytratí. Mezi osmnácti místními byl i Kasuf. Byli to vesměs starší, vousatí lidé, přes značné vedro oblečení do tlustých šedých hávů s těžkými kápěmi. Očividně rada starších města, političtí vůdci. Zdálo se, že se dobře baví.

Do kruhu světla pochopitelně vstoupil průvod žen, oblečených do třpytivých hedvábných šatů. Nesly rozličné kuchyňské náčiní:

terakotové misky a talíře vysoko naložené zeleninou, okrouhlé železné poháry, talíře s předkrmy, lopatky, ubrousky a nože, polévkové lžíce, mísy s vínem, na jehož hladině plavaly jakési bodláky, a nakonec pár velikých polévkových mís, které musely nést na tyčích. Všechno naskládaly na halabala stlučené stoly, až se uprostřed prohnuly a hrozilo, že se zbortí. Kawalsky nadzdvihl utěrku, jíž byla přikryta těžká polévková mísa před ním. Když uviděl, co je uvnitř, hrůzou nadskočil.

V kaluži vývaru tam ležela na zádech velká, zuby cenící ještěrka uvařená v celku - i s kůží, očima, ocasem a vším ostatním. Pysky zvířete se během vaření stáhly, takže odhalily jasně žluté dásně. Nohy a hlava trčely z kouřící polévky, jako by se ta ještěrka utopila při koupeli.

„Je dovoleno zvracet, pane?“ zeptal se Brown v chabém pokusu o žert. „To nemůžou myslet vážně, že bychom tohle jedli, nebo snad ano?“

Jako jeden muž se všichni čtyři otočili a podívali sena druhou stranu stolu.

Stařešinové je posunky nadšeně pobízeli, ať se pustí do jídla. Všichni čtyři cestovatelé se nuceně usmáli a pohlédli opět na specialitu dne - nechutného plaza. Kawalsky, stále ještě se širokým úsměvem, se naklonil k Danielovi: „Když je nechcete urazit, cosi takhle dát pěkně šťavnaté stehýnko?“

„Nemůže to být horší než ty blafy na základně,“ opáčil Daniel. Věděl, že pokud je to k snědku a v dosahu Kawalského, brzy to zmizí.

„Může to být jedovaté,“ podotkl Brown.

„Má pravdu. Kawalsky,“ zazněl O’Neilův velitelský hlas, „nemůžeme si dovolit přijít o Jacksona. Ochutnejte to!“

Kawalsky měl příliš velký hlad, aby vznášel námitky vůči pohnutkám, které plukovníka k tomuto rozhodnutí vedly. Vzal jeden z dlouhých nožů, podíval se na zdejší předáky, a když přitakali, odkrojil zadní nohu ještěrky. Byl tak nervózní, že mu s velkým šplouchnutím upadla zpátky do polévky, což vyvolalo na nádvoří smích. Kawalsky vzhlédl a zjistil, že ho všichni pozorují. Podařilo se mu vykouzlit úsměv, vylovil stehno z mísy a položil si ho na talíř.

Odkrojil si tenký plátek a donesl ho ke rtům. S hlubokým nádechem strčil neznámé maso do úst a držel ho na jazyku. Místní se začali opět smát, tentokrát tomu, jak se tvářil. Jednou do masa kousl, a když se nic zlého nestalo, rozžvýkal ho a spolkl.

„Chutná jako kuře," oznámil ostatním.

„Vypadá to bezpečně?" chtěl vědět O'Neil.

„Jak to mám vědět?" odkrojil si Kawalsky další sousto. „Zeptejte se jich, jestli nemají nějakou sůl," požádal Daniela.

Kasuf přes stůl soustředě ně pozoroval, jak Kawalsky jí. Pro něj to zřejmě byla zásadní otázka. Daniel viděl, jakou má starost, a rozhodl se, že ho uklidní. Použil slovo, které od něj slyšel, když Kasuf snědl tyčinku:

„Chutná to dobře, víte, hm, je to... Bonniwae!" pronesl konejšivě.

„Bonniwae?" Stařec vypadal poděšeně. V jeho řeči to znamenalo *sladké*.

Daniel v duchu proklel svou bezmocnost. Po všech cestách a letech studia jazyků nedokázal sdělit ani tak jednoduché slovo, jako je *lahodné*. Kasuf se teď zlostně obořil na ženy, jež pokrm donesly. Daniel vyskočil.

„Ne bonniwae! Chutná jako kuře. Ku-ře," vyslovil pomalu. Kasuf se tváři nechápavě. Daniel rychle zapřemýšlel, strčil si palce do podpaží a mimicky ztvárnil svou představu kuřete. Mával pomyslnými křídly a kvokal.

Nikdo neměl tušení, co to dělá, všichni na něj vytřeštěně zírali. Kasuf se domníval, že jde o nějaký obřad, začal tedy Daniela napodobovat. Zdvořile se usmál a zkoušel to dělat po něm. Ten důstojný vůdce svého lidu třepotal rukama, jak to před chvílí viděl u svého hosta.

„Nechte toho, dokud je čas, Jacksone," prohodil Kawalsky mezi dvěma sousty.

Danielovou největší životní potřebou však v tu chvíli bylo, aby dokázal sdělit své myšlenky. Nevzdal to. I když potřeboval ještě několik pokusů, podařilo se mu nakonec hostitelům vysvětlit, že jídlo je prostě dobré.

Bohatá večeře pokračovala. Kawalsky i Brown se stále rostoucí odvahou ochutnávali četné exotické pokrmy. Vtipkovali a usmívali se na všechny strany, učili se názvy jídel a pak je překrucovali do komické angličtiny. Tak například světle hnědá omáčka, která chutnala jako vepřové terijaki, se nazývala mba hindžvuj. Po chvíli ji se smíchem přezdili na „my behind juicy“, čili *sťávu z mýho zadku*.

Pouze O'Neil zůstal po celou večeři kamenně chladný, přemýšlel a vyčkával - jako vždy. Až na několik kousků načernalého chleba nesnědl nic, a vody se napil až poté, co do ní hodil chlórové tablety.

Daniel se přestěhoval na druhý konec stolu a snažil se domluvit s Kasufem, ale jejich jazyky byly natolik odlišné, že si mohli sdělovat jen ty nejprimitivnější pojmy. Měl tisíce otázek, avšak žádná slova, aby je mohl položit, jenom ten nejběžnější slovník gest. Za pomoci pantomimy se už několik minut vyptával na dolování, když tu dívku znovu uviděl.

Z velkého košíku podávala starším na opačném konci stolu chléb. Daniel úplně ztratil nit konverzace. Kasuf se otočil, aby se podíval, co ho tak zaujalo.

Byla oslňující. Černé vlasy měla nyní rozpuštěné a spadaly jí na ramena. Měla na sobě modrou zavinovací sukni a průsvitnou halenu meruňkové barvy. Když přišla blíž, Daniel si nemohl nepovšimnout, jak velice je ta blůza průsvitná. V rozpacích zabloudil očima jinam, pak k ní rychle pohled vrátil a snažil se ho udržet nad jejími rameny. Sledoval každý její pohyb, když postupovala kolem řady stolovníků. Připadal si směšný, že dovolí, aby ho takhle uchvátila dívka, kterou nezná a ani znát nemůže. Bylo v ní však něco dokonalého, přitahovalo ho k ní cosi pod její vnější krásou. Pozoroval její ruce, její tmavé oči, její úsměvy. Pohybovala se s grácií a v každém jejím gestu se zračila inteligence. Něco v ní mu připadalo strašně známé.

Když ji viděl poprvé, vypadala nesměle a zdrženlivě, ale od té doby zjistil, že plaché chování na veřejnosti pro tyto lidi představuje zdvořilost - a zdvořilí byli neochvějně. Každý muž, jehož obsluhovala, s ní zapřádal hovor, jako by to byla jeho oblíbená neteř. Soustředění, se kterým naslouchala, a jiskra v očích, když odpovídala, prozradily Danielovi mnohé: že se pohybuje mezi vládnoucí třídou ve

městě naprosto přirozeně, že je sebejistá a má smysl pro humor. Několikrát řekla něco, co její okolí rozesmálo.

Pokud se vůbec někdy dostanou zpátky na Zem, přál bych si někdy potkat aspoň zpoloviny tak přitažlivou dívku, jako je tahle, pomyslel si Daniel. Pokusil se setřást podobné myšlenky a vrátil se ke svému rozhovoru, ale Kasuf právě debatoval s někým jiným.

„Tady ji máš, Romeo," přátelsky se zašklebil Brown. Jenom slepý nebo hloupý by nepoznal, že se Daniel zamiloval.

„Nevím, o čem mluvíš," bránil se Daniel.

„Není tak špatná, co? Mohli byste spolu trávit líbánky v pyramidě. Když si pronajmete byt tady ve městě a najdeš si místo v dole, můžeš si přivydělávat hodinami řečtiny a latiny a založit si rodinu!" Brown se očividně dobře bavil. Daniel mu věnoval vražedný pohled, aby zamaskoval, že je náhle v rozpacích a nejistý. Otočil se a předstíral, že naslouchá hudebníkům, kteří stále ještě vrzali a kvíleli. Brownovo vtipkování mu vráželo dýku do srdce. Tady se Daniel ocitl v jiné části vesmíru, zkoumal neznámý svět, oslavoval s jeho exotickými obyvateli, ale nemohl utéct bolestné pravdě o sobě samém. Pokud šlo o opačné pohlaví, byl prostě nerealistický, romantický snílek.

V příštím okamžiku si uvědomil, že dívka klečí za ním a natahuje ruku s košíkem. Oči měla sklopené a nepatrně se usmívala. Sáhl do košíku a vybral si pochoutku, která vypadala jako jahoda s vlasy. U ostatních se chovala živě a srdečně, teď však hleděla stále do země. Daniel jí posmutněle naznačil, že skončil a že ji propouští.

Daniel, myšlenkami bůhví kde, se chtěl do plodu zakousnout, když vtom ho něco zastavilo. Byla to její ruka. Vztáhla ji k jeho rtům a jídlo mu vzala. Pak mu ukázala, že musí ovoce nejdřív oloupat. Stáhla vlákna i tenoučkou slupku a odkryla měkkou dužninu pod ní.

Navenek zůstal Daniel chladný. Zdálo se, že se zájmem pozoruje, jak mu dívka předvádí tu jednoduchou operaci. Ale uvnitř byl jako divadlo plné lidí, kde právě začíná hořet. Čirá, mysl otupující panika. Kráska čekala, až si od ní ovoce vezme. Když to neudělala, provedla něco, co ji překvapilo stejně jako jeho. Pozvedl plod k jeho rtům a velmi jemně mu ho vsunula do úst. Bylo v tom víc něžnosti a intimity, než bylo oběma milé. Trapnou situaci zachránilo několik lidí, kteří propukli ve sborové jásání. Daniel se otočila podíval se do davu.

Pozorovala ho a usmívala se na něj asi tak stovka všetečných lidí. Dívka vmžiku zmizela.

Kasuf se díval ke skupině starších žen. Radily se mezi sebou a pak na něj kývly. Zřejmě bylo přijato nějaké rozhodnutí.

„Vypadá to, že tvou přítelkyni rozbolela hlava," vypálil Kawalsky poznámku, které, jak se zdálo, rozuměli nejen ti, kdo ovládali angličtinu.

„Sklapni a všímej si své ještěrky, poručíku!"

„Jacksone," zavolal O'Neil z druhého konce stolu, „pojďte sem!" Daniel vstal a přešel k místu, kde plukovník seděl. „Mluvil jste o nějakém egyptském symbolu, je to tak?"

„Udjat, běžně známý jako oko boha Ra," vysvětloval Daniel. „Existuje několik variant toho motivu,ale v raných hrobkách v Hierakonpolisu a Abydosu..."

„Dobrá, dobrá, stačí," zarazil ho O'Neil. „Podívejte, bylo by logické, že pokud znají jeden egyptský symbol..."

„... budou znát i ostatní! Můžeme si psát. Zkusím to," vzrušeně dokončil Daniel. Rozběhl se a za pozornosti celého nádvoří si razil cestu ke stolu starších. Poklekl, upřel pohled na udusanou zem a snažil se najít vhodný symbol nebo slovo. Naškrábal první, které mu přišlo na mysl: *hostina*. Když vzhlédl, vypadali všichni kolem, jako by se dusili jídlem. Kasuf povstal a cosi na něj křičel. Daniela zachvátila panika. Tento hieroglyf možná znamená v jejich řeči něco neslušného. Symbol tedy rychle smazal a začal psát první větu v hieroglyfech, kterou se kdy naučil, první cvičení z Gardinerovy gramatiky:

Ten, který přišel v míru a přeplul nebesa, je Ra.

Daniel byl s dvaceti třemi znaky věty asi tak uprostřed, kdy na jeho díle přistál Kasufův sandál. Stařec mazal nápis nohou a odvracel přitom zrak. Současně na přítomné volal, aby se rozešli, a každou chvíli vrhal na Daniela nervózní úsměv. Kasuf byl v těžkém postavení. Bohové přísně zakázali psaní ve všech jeho podobách a on, jako pastýř svého lidu, za dodržování tohoto pravidla odpovídal. Na druhé straně možná tyto podivné návštěvníky poslal Ra. Vztahuje se zákaz psaní i na bohy samotné? Není to zkouška? Kasuf nevěděl. Rozhodl

se proto spontánně, tak jak činil většinu svých rozhodnutí, a ze zvyku Danielovi v psaní zabránil.

Zatímco stovky lidí zdráhavě směřovaly k východům z nádvoří, vrátil se Daniel ke svým druhům.

„Čím to je, Jacksone, že pokaždé, když vám řeknu, abyste se s těmi lidmi pokusil domluvit, způsobíte nějakou katastrofu? Co jste jim to napsal?“ vyzvídal O’Neil.

„Nic zvláštního, reagují přehnaně. Napsal jsem jen *hostina*.“

„To byla opravdu hodně silná reakce,“ poznamenal Kawalsky.

„Ano. Spíš mi to připadá, jako by se báli psát.“

„Pravděpodobnější je, že psát nesmějí,“ teoretizoval O’Neil. „Nevím, čím to je, ale tyhle lidi postraší kdeco.“

Když Kasuf smazal poslední z Danielových znaků, pospíchal k němu, padl na kolena a spustil vodopád slov. Vypadalo to, že se omlouvá. Během jeho projevu přišla skupina mladíků sklidit ze stolu. Kawalsky se natáhl a popadl poslední kousek ještěrky, než ji stačili odnést. Chvíli nato svolala Kasuf skupinu starších žen. Obklopily Daniela, hovořili vlastním jazykem, chichotaly se vlastním vtipům a dotýkaly se jeho oblečení a vlasů. Nevěděl, co mají v úmyslu.

Přišly další ženy, aby vojáky odvedly do jejich ložnic. Jiné zase postrkovaly Daniela směrem k té jeho.

„Mám jít s nimi?“ ptal se O’Neila. Ve skutečnosti s nimi jít chtěl. Nezapomínal na odpovědnost, jež stále spočívala na jeho ramenou, věděl, že musí dopravit tým zpátky na Zem. Teď však myslel na jediné. Ženy ho totiž odváděly k témuž východu, kterým viděl odejít onu mladou ženu.

„Jděte,“ souhlasil O’Neil. Jakmile plukovník zjistil, že ti lidé nemají žádné písmo, nic, co by jeho skupině mohlo pomoci otevřít Hvězdnou bránu, stal se pro něj Daniel nepotřebný. V duchu si už sestavil seznam nejsnáze postradatelných osob - a Daniel zde figuroval na čelném místě.

Ferettiho někdo táhl po mramorové podlaze. Byl jen napůl při vědomí, připadalo mu, že se snad srazil s vlakem. Snažil se otevřít oči, zůstat při vědomí. Ať byl ten, kdo ho táhl, kdo chtěl, náhle se zastavil a pustil ho na podlahu. Feretti se soustředil na dýchání. Cítil

v ústech krev a do tváře ho studila mramorová podlaha. Když konečně otevřel oči a zaostřil, uviděl, kam ho přivlekli - k sarkofágu. Uprostřed místnosti stála rakvi podobná, čtyři stopy vysoká kamenná skříň. Nikdy dřív sarkofág neviděl, teď ale věděl zcela přesně, co to je. Předpokládal, že je pro něj. O chvíli později se však ta věc dala do pohybu. Část po části se zdobené žulové stěny rakve rozvíraly jako okvětní plátky masívního mechanického květu. Zároveň se vysunula vzhůru plošina podobná úzkému loži. Na ní spočívalo lidské tělo zabalené do tmavé, mokré látky. K Ferettiho děsu postava ožila. Velmi pomalu se posadila a pak shodila rubáš. Když látka z jejího obličeje sklouzla, Feretti se přistihl, že křičí hrůzou. Měl před sebou zářící zlatou tvář, živoucí podobu Tutanchamónovy posmrtné masky. Zčásti robot, zčásti bytost z jiného světa. Chvíli, která mu připadala nekonečná, na něj zíraly černé oční důlky, pak se maska odvrátila. Strachem ohromený voják za sebou uslyšel nějaký pohyb a vzápětí na jeho temeno dopadl tupý konec zbraně podobné pušce.

Když ženy odešly, žuchl sebou Daniel na velkou beztvarou postel uprostřed pokoje a zhluboka, uvolněně si oddechl.

„Smrdím jako tchoř," oznámil stěnám.

Během poslední půlhodiny ho nadšené matróny namydlily, upravily, navoněly a oblíkly do dlouhého bílého hávu. Matrace byla boulovitá, jako by byla vycpaná smotky provázků. Bylo mu to jedno. Bylo tak příjemné si lehnout a uvolnit se! Celé tělo měl bolavé, poškrábané, spálené sluncem a toužící po spánku.

Říkal si, že by měl strávit aspoň hodinku psaním poznámek o tom všem, co viděl. Místo toho se spokojil s tím, že si v duchu přehrával některé události. Zdálo se mu neuvěřitelné, že viděl Hvězdnou bránu poprvé před pouhými osmačtyřiceti hodinami. A teď leží tady, ve městě, jaké mohlo existovat ve starověkém Egyptě.

Stále se nemohl rozhodnout, jestli se dostal do snu každého archeologa, nebo do noční můry. To oblečení, zvyky, architektura, hospodářství - každý detail ho fascinoval a dával novou podobu jeho představám o tom, jak musel vypadat život kolem Nilu v období 8000-200 let před naším letopočtem. Avšak nic z toho, co viděl nebo co se dozvěděl, mu nepomáhalo s nejdůležitějším úkolem, jaký kdy

měl: objevit kód, který by zaktivoval Hvězdnou bránu v pyramidě. Vzpomínal na rozhovor, který vedl v zasedací síni s generálem Westem, a na slib, že přivede vojáky zpátky. Od chvíle, kdy se dostal na tuto podivnou planetu a spatřil velkou opuštěnou pyramidu v dunách, na slib trochu pozapomněl. Zítra, rozhodl se, zítra se na to znovu soustředí. Bude proto muset opustit Nagadu - jméno města byla jedna z mála věcí, co se mu povedlo zjistit.

I když byli ti mírumilovní lidé nadmíru štědří a pohostinní, nebyli ochotni pomoci mu najít hieroglyfy, jež potřeboval. Evidentně věděli, co to písmo je, jinak by nereagovali tak důrazně. Po epizodě s Kasufem ke konci večírku se Daniel pokusil o totéž u žen, které ho vedly do jeho pokoje. Jedna z nich držela leštěný kus stříbra, sloužící jako zrcadlo. Daniel jeho povrch poprášil trochou bílého pudru a nakreslil do něj několik symbolů. Tento pokus o komunikaci se však u žen setkal se stejným nesouhlasem jako u Kasufa. Vzaly mu zrcadlo a hrozily mu prstem. O'Neilova teorie dávala smysl: vypadalo to, jako by měly zakázáno psát. Otázka, kdo jim to zakázal, Daniela netížila. Prozatím ne. Rozhodl se, že první, co ráno udělá, bude, že nějak přesvědčí ty lidi, aby ho dovedli do jiného města, někam, kde lidé mohou mluvit, psát a myslet sami za sebe.

Daniel v polospánku slyšel hudbu dole na ulici, přibližovala se k jeho obydlí. Muzikanti hráli na své nástroje milosrdně tiše. Okamžik nato zaslechl za dveřmi šepot. Nastražil uši, mohlo tam číhat nebezpečí. Závěsy se protáhla ruka a rozhrnula je, aby někdo mohl vstoupit do pokoje.

Byla to ona, dívka, která ho tak zaujala. Teď šla k němu, oči sklopené, zahalena do dlouhého bílého hávu stejně jako on. Danielovi bušilo srdce až v hrdle. Zvedl se a užasle čekal, co se bude dít. Vypadala nervózně a nejistě, když k němu kráčela. V půli se zastavila, uvolnila si uzel na šerpě a nechal háv spadnout na podlahu. Odhalila tak své nahé tělo.

Daniel nasucho polkl.

Kapitola čtrnáctá

Objev

Všechno v tomhle primitivním místě bylo polorozpadlé, zchátralé a zanedbané. Omítka v Danielově ložnici vypadala v mihotavém světle svíčky drsně. Na jejím pozadí působila dívčina hladká, snědá pleť ještě podivuhodněji. Stála tam se šaty u kotníků, mírně se chvěla a hleděla na Daniela. Ani jeden z nich nevěděl, co přesně udělat.

Když přešel první šok, zčervenal Daniel jako rajče. Brzy mu došlo, co se děje.

„Nemusíš to dělat," řekl a klekl si, aby dívce zvedl šaty. Postřehl, že se to křehké stvoření bojí. Radní zřejmě viděli, jak na ní může oči nechat, a rozhodli se, že mu dají dárek. Najednou se strašně styděl. Nechoval se dostatečně diskrétně a jeho nejapnost teď měla této nevinné dívce připravit traumatický zážitek. Zdvihl šaty ze země a

snažil se jí zahalit ramena, k jeho překvapení se však oblékání bránila. I když mu nemohla rozumět, snažil se jí to vysvětlit:

„Je mi to líto, opravdu je mi to líto. Neboj se, tohle nemusíš podstoupit. Tedy, líbíš se mi, věř mi! Jsi opravdu krásná, ale... Rozumíš?“

Nakonec se dala do šatů zahalit. Daniel ji vzal kolem ramen a vyprovodil ji ke dveřím. Odtáhl závěs, a jen aby se ujistil, že pochopila, jak moc se mu líbí, jí položil ruku na tvář a něžně se usmál.

Asi stovka lidí, starší města mezi nimi, se shromáždila venku na lávce a čekala na výsledek dívčiny návštěvy. Další zástup civěl z balkónu protější budovy.

„Kha ši ma nelaj?“ štěkl Kasuf na dívku. „Kha ši?“

Snažila se mu něco vysvětlit, ale on ztratil nervy, zuřivě jí hrozil a křičel na ni. Dívka přestala vysvětlovat, sklonila hlavu a rozvzlykala se. Kasuf se obrátil k Danielovi, náhle ponížený a laskavý. Začal se ve své řeči rychle omlouvat v obavách, že se dívka dopustila něčeho, co jejich váženého hosta rozladilo. S teatrální ponížeností přistoupil blíž, uchopil ji za zápěstí a chtěl ji odtáhnout. Daniel bleskově popadl dívčinu druhou ruku a táhl ji zpátky k sobě. Ovinul svou paži kolem jejích ramen a vykouzlil na tváři nejširší, nejzářivější úsměv, jakého byl schopen.

„Chtěl jsem jenom říct,“ hledal slova, „hm, říct... Díky! Ano, to je ono, moc vám děkuji. Nemohli jste mi udělat větší radost. Je to od vás poněkud výstřední, jenže co vám vlastně chci tady říct, je: děkuji, děkuji, děkuji.“ Věděl, že mu ti lidé nemohou rozumět, ale třeba porozumí tónu jeho hlasu.

Dav teď nechápavě zíral, jak postrkuje dívku znovu dovnitř.

„Dobrou noc!“ zavolal Daniel.

Zatáhl závěsy a ulehčeně vydechl. Poslední věc, o kterou by stál, bylo způsobit téhle dívce nějaké potíže. Otočil se a podíval se na ni. „Je mi to líto!“

V obličeji se jí zračilo překvapení. Za okamžik už si opět rozvazovala svůj šat.

„Ne, ne, to je v pořádku.“ Daniel jí pokynul, aby přestala, a to také, naprosto zmatená, udělala. Naznačil jí, aby se usadila na postel, přešel pokoj, až se ocitl v dostatečné vzdálenosti,a posadil se zády ke

stěně. Podívali se na sebe. Daniel se usmál. Dívka se usmála. Dál se na sebe dívali.

Od chvíle, kdy ji spatřil poprvé, netoužil Daniel po ničem jiném, než aby jí mohl být nablízku a trávit v klidu nějaký čas překonáváním jazykových a kulturních rozdílů. Teď, když tu příležitost měl, nevěděl co říct.

Kawalského, Browna a O'Neila nastěhovali do pokojů ve vzdálenějším traktu téže budovy. Každý z nich dostal vlastní ložnici, do níž se šlo ze společné haly. V této místnosti, jediné, jež měla okna, se shromáždili. Brown už půl hodiny pracoval na rádiovém spojení, snažil se kontaktovat Ferettiho a ostatní.

O'Neil přistoupil k jednomu z oken, odkud mohl pozorovat bouři, bušící do mohutných zdí chránících město. Otočen zády k ostatním, žmoulal něco nepřítomně mezi prsty. Byl to onen oranžový klíč, který vyzvedl z úkrytu. Když se závěsy v hlavním vchodu rozhrnuly, rychle schoval klíč do kapsy. Kawalsky vytasil pistoli.

Dostali návštěvu. Byl to Skaara, všude O'Neila následoval. Jeho snaha držet se mu nablízku ho postavila proti všem ostatním. Lidé z Nagady vycítili nebezpečí, jež vyzařovalo z muže v černém baretu, a drželi se od něj dál. Všem, kromě tohoto chlapce, naháněl plukovník strach. Skaara za ním chodil jako pejsek. Jakmile se teď ocitl v pokoji, pospíchal do rohu, sedl si zády ke zdi a naznačoval, že nebude překážet. Kawalsky se podíval na O'Neila, ten pokývl, že je to v pořádku a chlapec může zůstat.

Během slavnosti si plukovník častokrát všiml, že Skaara sedí ve stínu a upřeně ho pozoruje. Totéž dělal i teď.

O'Neil nechal Browna s Kawalským o samotě, odešel do svého pokoje a tam se posadil do jednoho z nepohodlných křesel. Vzápětí se tam objevil i Skaara a posadil se na zem několik kroků od něj. Pociťoval sice strach, ale byl pevně rozhodnut nedat ho najevo.

O'Neil ho ignoroval, vytáhl z balíčku cigaretu a zapálil si. Když ze zapalovače vyšlehl plamínek, chlapec téměř nadskočil. Rychle se však vzpamatoval, vylovil z balíčku jednu cigaretu, napodoboval plukovníkovy pohyby a předstíral, že kouří.

„Zapalovač," pronesl O'Neil zřetelně a hodil mu ho. Chlapec několikrát fascinovaně škrtl, než si konečně nešikovně zapálil. O'Neil se na něj úkosem podíval a odklepl popel z cigarety. Skaara udělal totéž.

Oba tak chvíli poseděli. Skaara si začal připadat strašně důležitý. Koneckonců byl jediný, kdo mohl pobývat s těmi významnými cizinci! O'Neilovi jeho domýšlivost neušla a neodolal. Dlouze potáhl z cigarety a zhluboka vdechl. Skaara se samolibým úsměvem provedl totéž, ale ve chvíli, kdy se mu dostal do plic štiplavý kouř, vyvalil oči a začal se dusit. Vrávoral pokojem, až se zhroutil na postel. Pálení v nose a krku se mu kašláním ještě zhoršovalo.

Brown a Kawalsky ten kašel slyšeli, ale rozhodli se nepátrat po příčině.

Když toho byl konečně schopen, opřel se Skaara o postel a zahodil tu odpornou věcičku na zem, rozhodnut už nikdy ji nevzít do úst.

„Dobrý nápad," řekl plukovníka udusil svou vlastní cigaretu. Vzhlédl a dočkal se nepříjemného překvapení. Chlapec, oči ještě plné slz, se natahoval po pistoli, z níž ho viděl toho dne pálit poblíž městské brány. Jeho zvědavé prsty se už už dotýkaly hlavně, když vtom zaznělo O'Neilovo zahřmění: „Ne! Nebezpečné!" Plukovník mu přitiskl ruku k posteli a zbraň mu z ní vyrazil. Pak záměrně silně udeřil Skaaru přes prsty.

Kawalsky a Brown se objevili ve chvíli, kdy O'Neil s pistolí v jedné ruce chlapcem třásl a opakoval: „Ne, ne, ne, ne, ne!"

Když ho konečně pustil, Skaara bleskově zamířil ke dveřím a utekl.

Plukovník ztěžka dosedl na tvrdou postel, tvářil se, že je zcela soustředěn na čištění své pistole. Setkání se Skaarou ho překvapilo - vlastně si spolu hráli, a to už O'Neil nějakou dobu nedělal. V myšlenkách ho to přeneslo na Zem, k jeho vlastnímu synovi.

Ještě než se Jack junior narodil, začal se O'Neil měnit. Nejenže se cítil šťastnější a plný sil, ale poprvé, co si pamatoval, se skutečně těšil domů. Narození dítěte bylo to nejkrásnější, co kdy zažil. Zároveň mizelo jeho nadšení pro *Seskok dva*, ztrácel chuť k prolévání krve a násilí.

Odpoledne toho dne, kdy bylo Jackovi šest let, bylo mimořádně důležité. Tehdy stál v čele stolu se svým synem a pomáhal mu rozbalovat dárky. Náhle si všiml, jak se na něj Sára usmívá. Z ničeho nic ho zaplavil intenzívní pocit vděčnosti. Zjistil, že už není tak zlověstný, prázdný sobec, člověk, který ubližuje druhým a ničí věci, protože nic jiného nezná. Tu změnu sním provedla Sára, a třebaže spolu žili už dlouho, teprve teď pochopil, že jí vděčí za to,že jeho život dostal smysl.

Příštího rána vešel do kanceláře štábního důstojníka a požádal, aby byl vyřazen z akce *Seskok dva*. Nadřízení mu odmítali vyhovět, O'Neil byl hnací motor týmu, nejlepší voják elitní bojové jednotky. Byl však neústupný, a aby ho nemuseli propustit z armády úplně, udělali ho instruktorem ve výcvikovém středisku námořních sil v Yumě. Upozornili ho však, že příslušník zvláštních sil jeho formátu nejde do důchodu ve skutečnosti nikdy. Jednou ho znovu povolají do akce. Nikdy si samozřejmě nepředstavoval, že by se mohl dostat tam, kde byl teď, zvlášť když ho nakonec ze služby vyhodili.

V té době bylo mému Jackovi dvanáct a byli s otcem nejlepší kamarádi. Jediným rušivým momentem bylo, že syn zdědil tutéž divokost srdce, jakou měl O'Neil. Začínal mít ve škole stále větší problémy a překračoval hranici mezi výtržnostmi a násilím. Sáru to znepokojovalo, ale vždycky když se snažila na to téma hovořit, semkli se otec a syn v jeden šik. Uculovali se na sebe jako členové klubu „Pouze pro pány".

Když si vzpomněl, jak chlapce shovívavě podporoval v lehkomyslnosti, povzdechl si O'Neil natolik nahlas, až přitáhl pozornost svých podřízených.

Brown se otočil ke Kawalskému a polohlasem prohodil: „Zdá se mi to jenom, nebo je s tím chlapem něco v nepořádku?"

„Drž se prostě jeho příkazů," opáčil Kawalsky. „Museli mít pro jeho jmenování dobrý důvod."

„A ty tomu věříš?"

Kawalsky neodpověděl.

Seděli tam a hleděli na sebe pěkně dlouho, než se Daniel odhodlal promluvit. Odkašlal si, jako by měl držet přednášku, a pak se tomu anděli, co seděl ztuhle na jeho posteli, představil:

„Já jsem Daniel. Daniel."

„Dan-durr?" zeptala se.

„Ne. Já Daniel," vyslovoval pečlivě a ukazoval přitom na sebe. Váhavě se usmála a kývla.

„Dan-jel," opakovala, ukázala na sebe a řekla: „Sari."

Po další trapné odmlce Daniel pokračoval:

„Přišli jsme z pyramidy." Podíval se na ni. „Pyramida, víš? Čtyři stejné stěny sbíhající se do jednoho vrcholu. No, asi se ti to nebude líbit, ale nakreslím ti obrázek." Ukazováčkem načrtl do písku na podlaze obrys pyramidy a s očekáváním se na ni zadíval. Sari odvrátila zrak.

„Já vím, já vím, že nesmíš." Zvedl se, přešel na druhou stranu místnosti, opřel se čelem o zeď a zády k dívce pokračoval:

„Co to s vámi je? Slyšel jsem něco o grafofóbii, ale tohle je podivné. Ať je to, jak chce, určitě nám nepomůžete s tím, co potřebujeme, takže bych si měl asi dát pohov, že?"

Sari vycítila, jak bezmocně si Daniel připadá. Zhluboka se nadechla a podstoupila velké riziko. Když se Daniel otočil, nakláněla se nad jeho kresbou a rozvíjela ji.

Přikročil k ní, aby se podíval, co dělá. Nad špičkou pyramidy nakreslila čáru a nad ni kruh. Byl to tentýž znak, jaký Daniel našel na krycím kameni, sedmý symbol, který otevřel kód ke Hvězdné bráně.

„To je znak pro Zemi! Ty znáš ten symbol?"

Sari náhle vypadala velmi nervózně. Překročila jeden ze základních zákonů svého národa, po jehož porušení následuje okamžitá poprava. Protože ještě nebyla mrtvá, usoudila, že Daniel není prostředník seslaný bohy, aby podrobil město zkoušce. Teď však měla jiný problém. Musela mu sdělit, jak nesmírně vážná je pro něj situace. Věděla, že bude chtít vědět víc, ale nemohla mu dál pomáhat, dokud nepochopí, jak nebezpečné čtení a psaní je.

Sari držela louč a ukazovala Danielovi cestu. Předtím pro něj kdesi našla objemný háv a on měl teď kápi staženou hluboko do obli-

čeje. Tiše se kradli nočními ulicemi, blížili se k ohradám, kde byla na noc zavřená asi stovka mastadgeů. Šířil se odtud nezaměnitelný pach čerstvého trusu. V dálce se rýsovala stěna opevnění. Sari se zastavila u vysoké kamenné budovy s obloukovým vchodem a zatáhla Daniela za rukáv do temného atria, kde blikání louče osvětlovalo výklenky opuštěné budovy jen natolik, že Daniel poznal, že to pravděpodobně kdysi bylo kryté tržiště, ale teď, soudě podle intenzívního zápachu, sloužilo jako prostorné hnojiště. Pod vlivem štiplavých výparů Danielovi vstoupili do očí slzy.

Sari postupovala hlouběji do nechutného prostředí, až mu ukázala kamenné schodiště, které vedlo dolů do slepé chodby. Kdysi možná byly na jejím konci dveře, teď však byly zahrazeny velkými kameny. Přesto začali sestupovat. Asi v půli cesty podala Sari louč Danielovi, sáhla do mezery mezi schody a zdí, vytáhla ukrytý kolík a odstrčila jednu z kamenných desek. Za ní se objevil otvor - právě tak široký, aby se jím mohl protáhnout člověk.

Dostali se jím do sklepení budovy, vypadalo jako hustý les trámů. Několika směry vybíhaly úzké chodby. Sari od Daniela převzala louč a vedla ho do jednoho z oněch zatuchlých průchodů. Nebyla zde od útlého dětství, nicméně se jí po několika nesprávných odbočení podařilo trefit k dalšímu úzkému schodišti. Bylo očividně velmi staré, vytesané přímo do skály, která se začínal místy drolit. Když schodiště zdolali, ocitli se ve čtvercové hliněné kobce. Do tmy se odtud vinuly další tunely, Sari však nezajímaly. Pozvedla louč ke stěně zanesené prachem, jenž se zde usazoval po staletí, a osvětlila symbol Země: slunce nad pyramidou.

Užaslý Daniel přistupoval ke zdi a dotkl obrazce. Byl pečlivě vytesán na palec hluboko do hladké plochy kamene stěny. Byla to jediná značka v místnosti. Daniel uvažoval. Všechny stěny byly z nahrubo otesaného kamene, až na plochu kolem symbolu. Jat předtuchou, začal stírat tisíciletý nános prachu z osamělého hieroglyfu, až našel štěrbinu. Usilovně pokračoval v práci, až objevil dveře.

Znak byl vytesán uprostřed nich. Daniel odstranil špínu z mezery mezi dveřmi a ostěním a do vznikl spáry vklínil prsty. Vší silou zatlačil a podařilo se mu jimi maličko pohnout. Sari opřela louč o stěnu a přidala se. Nakonec dveře povolily.

Daniel prostrčil vchodem světlo.

„Ach, můj bože!“ Nemohl uvěřit svým očím. Byla tam úzká, asi pět stop vysoká a padesát stop dlouhá chodba. Každičký čtverečný centimetr byl popsán egyptskými hieroglyfy, dávno mrtvým jazykem, v němž dokázal plynule číst i psát. Byly tam portréty, výjevy a tesané reliéfy v klasickém frontálním stylu. Hlavně tam však byly texty, dlouhé pásy hieroglyfického písma.

Daniel si připadal jako v ráji egyptologů. Sari ho zavedla k možná nejhustěji popsanému a přepisovanému palimpsestu všech dob. Měl před sebou veliký, spletitý rébus vyvedený s nesmírnou pečlivostí, který prostoru dodával vzezření hrobky. Daniel si olízl rty a ponořil se hlouběji do místnosti.

Sari to také připadalo neuvěřitelné. Jako všichni v Nagadě věděla mlhavě, co to písmo je, i když ho neovládala. Jako dítě si s kamarádkami vymyslela několik symbolů a kreslila si je do písku. Když jim na to dospělí přišli, byly krutě potrestány.

V jejím světě nebylo písma zapotřebí. Neexistovaly žádné knihy, pouliční nápisy nebo noviny. Měli samozřejmě své báje, ty se však předávaly pouze ústní tradicí. Jakmile jedna nějaká píseň nebo příběh upadly v zapomnění, byly ztraceny navěky. Než vkročila sem, neuměla si vůbec představit, že existuje takový svět symbolů. Nemohla pochopit, jak jim někdo vůbec může rozumět. Náhle viděla Daniela novýma očima: je snad čaroděj, že dokáže ty znaky vykládat a tvořit?

Zřejmě ano. Svítil si loučí na stěnu a už rozeznával, že každý ze zápisů vypráví nějaký příběh. Nejranější byly velké historické výjevy. Většina zápisů běžela zprava doleva, některé se však táhly opačným směrem. Tam, kde to bylo nutné, směřovalo písmo dolů a jinde se zas klikatilo tam a zpátky. Ten zmatek, barvitý kaleidoskop znaků, tvořil dohromady sémantickou pokladnici, jeskyni plnou archeologických pokladů. Byla zde pradávná historie lidu tohoto světa.

Daniel našel původní příběh jeskyně. Byl vytesán relativně velkým obrázkovým písmem přímo na zeď, později přemalován. První panel popisoval několik ochranných bohů, stejná antropomorfizovaná zvířecí božstva, jaká byla uctívána ve starověkém Egyptě. Byly tam děti vyrvané z náruče svých plačících matek, hnané jako stádo přes poušť. Anubis, bůh mrtvých se šakalí hlavou, dohlížel, jak se zdálo,

na práci ostatních bohů. Byl tam vyobrazen Horus s hlavou sokola a Thovt, božstvo slov a magie s hlavou paviána, který zaznamenával jména mrtvých v podsvětí.výjevy přešly v zobrazování nějaké bitvy nebo občanského povstání, a pak tam byli lidé v řetězech, klopýtali po poušti jako v kolektivním snu. Když se probudili, padli na zem, bohové a jejich válečníci je však násilím hnali ke Hvězdné bráně.

Daniel studoval hieroglyfy obklopující obrázky. Gramatické prvky byl rozhodně příbuzné písmu, jaké našel na krycím kameni, ale symboly, které teď ležely před ním, byly ještě primitivnější. Nikdo na Zemi nehovořil jazykem starých Egypťanů od té doby, kdy křesťanský císař Theodosius I. přikázal v roce 391 našeho letopočtu zavřít chrámy. Protože hieroglyfické zápisy, které se dochovaly na chrámových zdech a svitcích papyru, obsahovaly pouze souhlásky, jazykozpytci se mohli o stavbě samohlásek pouze dohadovat. Několik špičkových egyptologů, mezi nimi Daniel, vytvořilo schémata výslovnosti, byly to však z velké části hypotézy. Daniel, jenž se nikdy nebál podstoupit riziko, jaké s sebou nesou dohady, začal číst znaky nahlas. S loučí v ruce popošel k jedné části hieroglyfy pokryté zdi a spustil: „Nandas jan tu jíwah. Sjuma-ímej ra ma jídat.“ Byl to příběh o přechodu pouště, stěhování obyvatelstva nikoli dobrovolném, nýbrž násilném.

Sari ho pozorovala a pozorně naslouchala. Pokoušela se najít spojitost mezi nakreslenými symboly a zvuky, které Daniel vydával.

„Nandas sikma ti ju naj šaj,“ pokračoval Daniel.

„Síkma?“ zeptala se Sari. To slovo upoutalo její pozornost.

Daniel sebou trhl. Pokouší se komunikovat? Nenarazil na slovo, jemuž rozumí?

V jejím jazyce *sikma* znamenalo *děti*. Přes Danielovo rameno viděla na zdi vrytou scénu s mnoha lidmi, kteří jsou hnáni jako dobytek. Mnohé z postav byly maličké.

„Síkma,“ opakovala.

„Sikma?“ zeptal se Daniel naléhavě a ukázal na hieroglyf pro děti. Sari pohlédla na symbol, nic však pro ni neznamenal.

„Síkma,“ ukázala děti na obrázku.

„Ano!“ zvolal Daniel. „Ano, sikma, děti! No jasně!“

Jeho podezření bylo tedy správné. Sari a její národ hovořili dialektem starověkého Egypta. A on čirou náhodou narazil na jedno slovo, které se za staletí změnilo jen málo.

Vzrušeně ukázal další symbol, symbol pro *boha*.

„Nefer?“ Tentokrát byl psaný symbol abstraktnější. Hieroglyf se skládal z oka nade dvěma pírky. Sari se na něj podívala, ale nedokázala odhadnout jeho význam.

„Nef-ér? Naj-far?“ zkoušel to Daniel a pokynul k obrázkům Anubise a několika dalších zvířecích božstev, která hnala lidi přes poušť.

„Nejum ifer!“ vykřikla Sari, jako by právě zvítězila v nějaké hře.

„Ne-jum-i-fer?“ ověřoval si Daniel a zjišťoval přitom, jak radikálně se výslovnost mění. Zkusil to slovo několikrát a přizpůsoboval při tom svůj přízvuk jejímu. Dokázal to, promluvila jazykem faraónů, jazykem, na který *hleděl* řadu let!

Sari slovo několikrát zopakovala, pečlivě vyslovujíc každou hlásku, aby naučila Daniela novému přízvuku.

„Ano,“ nadchl se Daniel, „nauč mě mluvit! Á, učit - takera? Tekira? Sari takera Daniel, ano?“

„Sari *ta-ki-jí* Dan-jel.“

Poprvé v životě se jí stalo, že ji muž požádal, aby ho učila. Dmula se pýchou. Tento člověk se všemi svými neobyčejnými znalostmi žádá *ji* o vyučování! Byl to první okamžik jejího vnitřního přerodu.

Pokud šlo o Daniela, usmíval se, jako by se ocitl v ráji s touhle krásnou ženou coby průvodkyní. A to ještě nebyla ani půlnoc!

Podle hodinek na O’Neilově zápěstí bylo 8.21 večer času ve Skalistých horách. Tady už za zdmi městského opevnění na obzoru vycházelo první ze tří sluncí. Bylo po bouři a tmavá obloha jako vymetená.

Plukovník stál u okna v předpokoji vedle Browna. Ten postavil vysílačku na parapet a snažil se navázat spojení s Ferettim, nebral žádné ohledy na to, že jeho sousedé možná ještě spí. Začal nahlas a s rostoucím pocitem marnosti a strachu, že se lidem v základním táboře něco stalo, téměř křičel. Nakonec se obrátil k O’Neilovi:

„Nemá to smysl, nemůžu je chytit.“

„Co se ozývá, nějaké rušení?“

„Ne, jenom mrtvé ticho. Měl by odpovídat aspoň signál stanice, ale neslyším vůbec nic.“

„Plukovníku!“ ozvalo se zvenčí.

O’Neil vystoupil na lávku z provazů a dřeva, zavěšenou mezi budovami. Dole na ulici spatřil Kawalského.

„Jackson není ve svém pokoji,“ volal. „Díval jsem se všude, ale nemůžu ho najít!“

„Co to máte v ruce?“

„Jeho sako, to jediné tam po něm zůstalo.“

O’Neil pohlédl k obzoru, kde noční obloha přecházela v šarlatové ráno. Mohli teď snadno odejít do pyramidy, on se však rozhodl počkat na plné denní světlo. Odhadoval, že bude trvat zhruba půl hodiny, než bude dobře vidět.

Ustaraně uvažoval, co a kde Daniel asi tak provádí. Nedala se vyloučit ani možnost, že se mu něco přihodilo. Musel se o tom přesvědčit, nemohou si dovolit čekat na něj déle než třicet minut.

Seběhl ke Kawalskému. Dali se vést čichem za ostrým pachem dobytka. U ohrady zahlédli Skaaru, jenž seděl na plotě ve společnosti několika dalších výrostků.

Stále ještě měl O’Neilův zapalovač. Připadalo mu, že má právo vychloubat se svým setkáním s cizinci, a právě to také dělal. Škrtal zapalovačem a vyprávěl, jak ho získal. Nabeh, onen prapodivně vypadající honák s velkou hlavou a křivými zuby, se snažil plamen chytit. Byl starší a pomalejší než ostatní chlapci, Skaarův kumpán a oddaný kamarád.

Když chlapci zpozorovali, že se k nim oba vojáci blíží, rozprchli se. Všichni až na Skaaru, i když ten se nebál o nic méně než ostatní. Věděl z první ruky, jak nevypočitatelný a krutý dokáže muž v černém baretu být. Skaara seděl na plotě a ani se nepohnul.

„Počkej tady,“ poručil O’Neil Kawalskému a došel k chlapci sám. Opřel se vedl něj o plot ohrady a sledoval, jak velcí huňatí mastadgeové vybíjejí po ránu energii běháním podél plotu. Chtěl chlapci říct, jak je mu líto, že ho předešlého včera uhodila že to udělal jen pro jeho bezpečnost. A pokud snad reagoval přehnaně, důvod

byl někde jinde - ve všem, čím musel v posledních letech projít. Ale i kdyby ovládal zdejší řeč, nedokázal se natolik ponořit do svých pocitů, aniž by se v nich začal utápět. Místo toho tam tiše stál a pozoroval mastadge, jak běhají v chladném ranním vzduchu. Když se pak podíval na Skaaru, ten si zapálil imaginární cigaretu, zhluboka se nadechla vyfoukl do mrazivého ranního vzduchu obláček páry. Dával tak najevo, že plukovníkovi nic nezazlívá a nechová vůči němu nepřátelství.

„Hledáme Jacksona," řekl O'Neil, chlapec mu však pochopitelně nerozuměl. „Vidíš? Jackson," pozvedl O'Neil sako, ale Skaarovi se nerozbřesklo. Ostatní chlapci se opatrně přibližovali. Jak jim jen sdělit, oč jde! Pomalu a zbytečně hlasitě vysvětloval: „My... hledáme... Jacksona." Udělal z rukou kornoutky a podržel si je před očima jako brýle. Chlapci ho napodobili, přiložili ruce k očím a rozesmáli se.

„Ne, chci říct..." O'Neil předstíral kýchnutí.

„Ááá!" pochopili všichni najednou. Skaara si vzal Danielovo sako a křikl na zvířata nějaký povel. Za chvíli přidusal k plotu nejzanedbanější ze stáda s řehtáním, co se podobalo zvuku motoru nákladního vozu, jemuž se zoufale nedostává oleje.

Skaara mu podržel sako před čenichem. Když Danielův pach pronikl do velkých nozder zvířete, vzepjalo se na své tenké, ale silné zadní nohy a zaržálo, div nevzbudilo půl města.

Skaara zavolal Nabeha, aby zvíře vypustil. Jakmile se vrata otevřela, vyřítilo se z ohrady. Skaara a ostatní se vydali za ním.

„Šikovný kluk," pochválil ho O'Neil.

Oprýskaná, vybledlá pyramida se vznášela na obloze a z její spodní části vystřelovaly jasné paprsky světla. Pod ní byl poničený obraz mladého, ještě dětského krále, vybaveného všemi odznaky faraónské moci, jak vztahuje ruce ke světlu. U nohou se mu plazilo několik starých egyptských bohů s pokorně skloněnými zvířecími hlavami.

Daniel se zamyšleně poškrábal na bradě. Byl si jist, že tato část malby je nejstarší. Ať už byl jejím autorem kdokoli, začal vyprávět zdejší historii od podivné korunovace mladého krále. Sari se opírala o protější stěnu a snažila se, seč jí síly stačily, zůstat vzhůru a pomá-

hat Danielovi s prací. Nikdy neviděla tak neuvěřitelné soustředění, jaké věnoval tomuto úkolu.

„Barei bidi peesh?“ zeptal se jí. „Šana? Šána?“

„Čanda,“ opravila jeho výslovnost.

„Čanda sedma miznah, ne... Miz... mir... mirnaz. Čanda sedma mirnaz, min?“

„Min,“ přisvědčila s úsměvem.

„Vypadá to, že jste našel, co jste hledal,“ zaznělo ze tmy.

Sari vyjekla a překvapený Daniel posvítil loučí ve směru, odkud přicházel hlas. Patřil O’Neilovi, který právě přicházel s Kawalským v patách.

„Vyděsili jste mě k smrti,“ zvolal Daniel a srdce mu bušilo jako splašené. „Jak jste se sem dostali?“

„Myslel jsem, že neumíte jejich řeč,“ poznamenal plukovník.

„Je to starověká egyptština,“ vysvětlil Daniel. „Stejně jako ostatní součásti jejich kultury se vyvíjela nezávisle. Když ale jednou znáte samohlásky, vezmete v úvahu neutralizaci aspirace, nedotažené vyslovování apikálních a koncových konsonant...“

„Mluvte srozumitelně, Jacksone!“

„Musím se naučit vyslovovat.“

„Je to sem zatraceně daleko,“ ozval se Brown, který vyšel zpoza rohu se silnou kapesní svítilnou. „Vypadá to jako hrobka krále Tutanchamóna předělaná na stanici metra plnou graffiti.“

O’Neila zajímala jen jedna věc. „O čem se tu píše, Jacksone?“

Daniel, rozradostněný a dychtivý vysvětlovat, se procházel tím zmatkem hieroglyfů jako dítě v obchodě s cukrovinkami.

„Je to... prostě neuvěřitelné! Ty stěny vyprávějí příběh prvních osadníků téhle planety. Dostali se sem Hvězdnou branou před nějakými deseti tisíci let, aby tu pracovali v dolech na křemen, jako je ten, co jsme viděli. Stvoření ze vzdáleného vesmíru tehdy přišla na Zem a zotročila lidi. Mezi nimi byli chlapec jménem Rayew, neboli, jak ho my známe z egyptské mytologie, Ra, bůh slunce!“

O’Neila to očividně velmi zajímalo.

„Byl jmenován vládcem pozemšťanů a obdařen věčným životem. Ty bytosti, jeho vládci, mu daly moc a techniku, kterou potřeboval, aby ovládl lidstvo. Byl to první faraón! Jeho jedinou povinností

bylo zajišťovat stálý přísun křemene prostřednictvím Hvězdné brány. Později se něco muselo stát, povstání nebo rebelie. Potom byla Hvězdná brána pohřbena, a to ho odřízlo od Země. Protože už měl deset tisíc dělníků, nesnažil se nikdy o návrat. Dělníci pro doly, to jsou tihle lidé."

Když Daniel skončil, čekal na O'Neilovu reakci, ten však mlčel, ani se nepohnul. Pouze zíral na zeď, na tváři nepřítomný výraz soustředění.

„Jacksone, měl byste se podíval sem," volal Kawalsky, jenž se svítilnou v ruce zkoumal šachtu o něco dál. Jeho hlas zněl tak vzrušeně, až přiměl Sari vstát a jít se podívat, co to našel.

Kawalsky byl za rohem u slepého konce chodby. Pokryt posvátným písmem na všech stranách, stál tam kamenný sloup se svislou kartuší. I když byla částečně zabořená v písku, na první pohled se podobala té, která probíhala středem krycího kamene. Daniel okamžitě pochopil, že našli to, co potřebuje k ovládání Hvězdné brány.

„Určitě to tady schovali a doufali, že jednoho dne bude brána na Zem znovu otevřená," poznamenal, posvítil si na kámen a pokusil se číst. Nerozuměl ani jedinému znaku, což bylo povzbudivé. Pravděpodobně to znamenalo, že jsou to souhvězdí, jaká jsou vidět z tohoto místa vesmíru.

„Ksakru," vzpomněl si náhle, „nechal jsem blok v saku v pokoji! Napsal jsem si seznam všech těch znaků na..."

„Vaše sako, doktore," vrazil mu ho Kawalsky do ruky a pokračoval v odhrabávání vlhkého písku, aby odkryl i spodní symboly. Daniel nahlédl do svých poznámek. Horní symbol na kartuši nepochybně souhlasil se znakem z jeho seznamu.

„Máme to," prohlásil spokojeně. „Symboly se shodují."

„Problém. Velký problém," zchladil ho Kawalsky vážně. Všechna světla zamířila ke spodní části kartuše. Poslední symbol byl pryč, zničený. „Kde je sedmý znak?" vznesl Kawalsky řečnickou otázku. Bezmocně nabral do hrstí vlhký písek a rozhodil ho kolem. Daniel ho rychle zarazil a ujal se práce sám. Opatrně hrabal kolem základny kamene, dokud nenašel úlomky sedmého symbolu, jeden po druhém.

Nějaký čas strávili tím, že se snažili ty kousky složit dohromady. Potřebovali alespoň tak velkou část symbolu, aby ho mohli odlišit od

ostatních na Hvězdné bráně. Po dvaceti minutách to vzdali. Buď byl kámen zničený úmyslně, nebo prostě v průběhu dlouhých let podlehl erozi. Poslední symbol byl nečitelný.

Byli jako omráčení. Měli pocit, že je právě opustilo štěstí. Zdálo se příznačné, že se shromáždili zrovna ve slepé uličce tunelu. Teď měli pramalou, ne-li vůbec žádnou možnost dostat se domů. Trvalo dlouho, než někdo promluvil.

„Sedmý symbol by měl být výchozí bod, je to tak?“ ujišťoval se O’Neil. „Zeptejte se toho děvčete, třeba zná znak téhle planety.“

Sari pozorovala, jak se děj vyvíjí, a uhodla, že po ní plukovník něco chce. Zavrtěla hlavou.

Daniel jí otázku pro všechny případy položil a pak se obrátil k O’Neilovi: „Nemá to cenu, kromě jména Ra neumí napsat nic.“

„V tom případě míříme zpátky do pyramidy,“ rozhodl se plukovník a vzal si od Sari louč. Když se nikdo z ostatních nepohnul, upřesnil: „Odcházíme teď!“

„Copak nechápete? Bez posledního symbolu to nemůže fungovat!“ vykřikl zoufale Daniel. O’Neil se ani neohlédl.

Kapitola patnáctá

Zlatý létající stroj

Do města se při otevření brány nahrnula záplava písku. O'Neil bez jakýchkoli ceremonií vyšel v čele svých vojáků do pouště. Byl nenávratně rozhodnut vrátit se do pyramidy, jako by snad věděl, co udělá,a ž se tam dostanou. Daniel, odchodem nikterak nadšený, okolkoval u brány, loučil se se Sari a snažil sejí vysvětlit, že se vrátí.

Kawalsky se otočil a zavolal na něj: „Poklusem, Jacksone!"

„Zapomeňte na něj, teď je nám k ničemu," zavrčel plukovník.

Kawalsky se zatvářil nechápavě. Vyměnil si letmý pohled s Brownem, oba mysleli na totéž: námořnictvo USA své lidi nenechává ve štychu. Základní pravidlo dokonce i tehdy, jde-li o neoblíbené jedince.

Daniel se konečně odtrhl od Sari a snažil se odhonit ostatní. „Hej, počkejte!" křičel.

Kawalsky se ohlédl a uviděl v dunách za Danielem ještě někoho dalšího.

„Pane plukovníku, vypadá to, že máme nějaké přátele!" Na mastadgeovi přijížděli Skaara a jeho kamarádi, připraveni dát se naverbovat.

„Jacksone," vyštěkl O'Neil, „zbavte se těch dětí!"

Daniel se zastavil a vyjednával s chlapci v jejich řeči, O'Neil naopak přidal do kroku. Chlapci zřejmě Danielovi rozuměli, chvíli to opravdu vypadalo, že se vrátí. Když se však O'Neil o několik minut ohlédl, byli tam pořád a stopovali vojáky ve vzdálenosti asi sta yardů.

„Ksakru, Jacksone, řekl jsem vám, abyste se jich zbavil!"

„Zkoušel jsem to!"

„Pane," vstoupil Kawalsky s návrhem, „mohli bychom tam být mnohem rychleji, kdyby nás svezli."

O'Neil byl myšlenkami jinde a neposlouchal ho. Stále ještě zíral na chlapce, vytáhl z pouzdra pistoli, zamířil a třikrát za sebou vypálil.

„Co to děláte, nechte toho!“ zvolal Daniel, byl však příliš daleko, aby mohl udělat něco víc.

O’Neil znovu třikrát vystřelil. Kulky se zaryly do země přímo před mastadgem a tak ho vystrašily, až začal jankovitě vyskakovat. Chlapci z něj popadali a ukryli se za dunami.

Když střelba utichla, všichni se dívali na O’Neila se vztekem a hrůzou.

„Co vás to napadlo, střílet na děti? Co je to s vámi?“ rozčiloval se Daniel. „Co kdybyste někoho z nich trefil?“

Kawalsky s Brownem mlčeli, ale kladli si tytéž otázky. Plukovníka se to nijak netklo, okamžitě se otočil a pokračoval v pochodu. Za chůze znovu nabíjel.

Skaara vystrčil hlavu nad dunu a sledoval, jak vojáci pomalu mizejí v poušti. Srdce mu poskakoval až v krku. Jeho nový přítel, muž v černém baretu, ho zradil.

O’Neil pověřil Browna udáváním tempa. Hnán časem, dal povel k indiánskému poklusu - padesát kroků běhu, padesát chůze, a znovu klus. Tak se jim podařilo urazit trasu, kterou šli předtím dvě hodiny, asi za pětatřicet minut. Na dohled od cíle O’Neil spatřil něco, co ho přimrazilo k zemi.

„Co to, kčertu...“

Byly tam teď pyramidy dvě; jedna seděla přesně na druhé. Zlaté stěny horní pyramidy, plné hieroglyfických symbolů, se otevřely do horizontálních sekcí a odhalily složitá soustrojí. Objekt, který se usadil na vrcholu pyramidy, vypadal velmi starobyle i moderně zároveň. Uvnitř byl zcela jistě dutý, kónicky tvarovaný, protože dosedal na vrcholek spodní stavby jako skořápka. Viditelná zůstala pouze dolní třetina pyramidy.

„Vypadá to, že nakonec někdo doma byl,“ prohodil Brown.

„Je to vesmírná loď,“ vyhrkl Daniel. Od kolegů se mu dostalo skeptických pohledů. „No, možná ne vesmírná loď,“ přibrzdil, „ale nějaký druh létajícího stroje. Byl vyobrazený na zdi v katakombách.“

Měl naprostou pravdu. Loď s vlastním pohonem umožňovala Raovi pohybovat se mezi odlehlými doly, které v onom koutě vesmí-

ru spravoval. I když na téhle malé planetě nebyl už léta, přiletěl, jakmile zjistil, že dodávka křemene nebyla vypravená včas.

O'Neil vytáhl z batohu silný dalekohled a bedlivě prozkoumal okolí. Neobjevil žádné známky života. Na hřebeni, kde býval základní tábor, zaznamenal nějaké zařízení napůl zaváté pískem. Na opuštěné stanové tyči vlál cár plachtoviny.

Aniž komukoli řekl, co hodlá podniknout, nabral O'Neil z batohu hrst světlic a zastrčil si je za opasek.

„Pane?" To bylo všechno, nač se Kawalsky zmohl.

„Jdu dovnitř," informoval ho plukovník a zkontroloval funkčnost svého samopalu.

Nedávalo to žádná smysl. Proč se hnát do možné léčky, než získají co nejvíc informací? Kawalskému bylo jasné, že by měli napřed zkusit obnovit rádiové spojení s Ferettiho týmem. Pokusil se to navrhnout O'Neilovi, ale ten už byl pryč; hnal se k pyramidě jako zběsilý, o vojáky, kteří byli svěřeni pod jeho velení, se absolutně nestaral.

„Co máme dělat? Stát tu a civět? Už mám toho chlapa plné zuby!" zamračil se Kawalsky. „Měli bychom jít za ním, krýt ho. Co myslíš?" chtěl znát Brownův názor.

„No, já tady nezůstanu," prohlásil technik.

Kawalsky podal Danielovi svou zbraň:

„Jak se mačká spoušť víte, ne?"

Daniel se přinutil k úsměvu. „Skutečně nechápu, co se tady děje!"

„Vítejte u ozbrojených sil, kolego," ušklíbl se Kawalsky, přehoupl se přes okraj duny a spěchal za plukovníkem. Ostatní dva ho následovali.

Za několik minut byl O'Neil u úpatí rampy. Zaujal vyčkávací pozici v krytu za jedním z obelisků a dopřál si chvilku k posouzení situace. Všude kolem byl klid. Upřel zrak nahoru na podivnou jehlancovitou konstrukci, posazenou na vrcholu pyramidy jako dům na kůlech v bažině. Danielovo vysvětlení, že jde o kosmický koráb, se mu zdálo absurdní, nemohl však přijít na žádné jiné.

„Pane plukovníku, počkejte," přiběhl k němu Kawalsky. „To je všechno na draka! Nechceme vás v tom nechat, ale musíte nám říct,

co se děje. Naše povinnost je plnit rozkazy, ovšem vy odpovídáte za to, že budeme informováni.“ Kawalsky se snažil o tón někde v poloze mezi poslušnýma výhrůžným, loajálním a vzpurným.

„Dovnitř jdu já, to je moje záležitost. Buďte tak laskavi a zůstaňte schovaní, abyste mě neprozradili,“ procedil O’Neil mezi zuby a chystal se k odchodu. Kawalsky ho popadl za ruku.

„Nepůjdete tam sám! Stejně jako nenecháme někde vzadu Jacksona. Mariňáci se o svoje lidi starají.“

O’Neil se plně soustředil: musí se dostat k vozíku se zařízením, vytáhnout z tajného úkrytu nálože a zahájit sérii detonací. Pro dobro všech, kdo jsou na Zemi, nesmí tento úkol nic zhatit. Doufal, že nechá své muže v bezpečí v dunách a ušetří jejich životy, jenže teď už bylo příliš pozdě. Nemůže riskovat a vysvětlovat jim své poslání - mohli by se snažit zasáhnout. Bude je tedy muset obětovat.

S neproniknutelným výrazem ve tváři prozradil jen to nejnutnější: „Musíme se dostat do místnosti s Hvězdnou branou. Proti pomoci bych nic neměl, ale jdu tam v každém případě.“

„Dvě skupiny?“ zeptal se ihned Kawalsky, viditelně spokojený.

„Dvě skupiny,“ souhlasil O’Neil. „Vy a Brown si vezmete na starost zadní část.“ vzápětí vystartoval k rampě. Daniel se za ním zamyšleně díval.

„Pohnete se?“ pobídl ho Kawalsky. „Běžte!“

Daniel vyrazil a sám sebe se ptal, co to proboha dělá, když se bezhlavě žene do té nečekaně znovu obydlené pyramidy za plukovníkem, který se chová jako psychopat. Neměl by se rozběhnout opačným směrem?

A bylo mu ještě hůř, když následoval O’Neila do stínu vysokého vchodu a spatřil vedle vysílačky opuštěnou Ferettiho helmu. To nevěstilo nic dobrého.

Plukovníka zastihl, jak se krčí za sloupem.

„Poslouchejte,“ sykl O’Neil.

Daniel sice lapal po dechu, ale strach ho to přiměl dělat v naprosté tichosti. Byl příliš vystrašený, aby se mohl soustředit.

„Fajn,“ zašeptal po chvíli plukovník a proběhl kolem dalších sloupů. Kdyby Daniel jenom vteřinu počkal, než ho následoval, zaznamenal by stín dopadající na místo, kde se nacházeli. Někdo byl

před pyramidou a nahlížel dovnitř jedním ze čtvercových oken, která vedla do vstupní haly.

Byl to Skaara, stál Nabehovi na ramenou. Letmo zahlédl dvě postavy, Kawalského a Browna, jak běží kolem okna. Když byli pryč, seskočil do písku a zamířil k dalšímu oknu.

Uvnitř se ve stínu mezi dvěma pilíři krčil O'Neil, vyčkával a rozhodoval se, která cesta ke Hvězdné bráně bude nejlepší. Daniel stál vedle něj, zády opřen o protější sloup, čelem ke vchodu. Čekal na plukovníkovy instrukce a přitom si všiml, jak se v hale mezi stíny něco pohybuje. Právě se ho na to pokoušel upozornit, když O'Neil odběhl za roh.

Daniel se přitiskl ke sloupu a pozoroval, jak do světla vstupuje mohutná postava. Ihned ji poznal. Horus, egyptský bůh oblohy, božstva, jež sedělo po boku Raa a pomáhalo posuzovat cenu lidských duší v zemi mrtvých. Vypadal přesně tak, jak ho zobrazovali staří Egypťané - atletické mužské tělo a velká sokolí hlava. Na ramenou, předloktích a holeních měl pancíře. Daniel se neodvážil ani vydechnout, dokud postava znovu nezmizela v přítmí.

Vzadu Brown sledoval, jak Kawalsky opatrně obchází jeden ze sloupů; za chviličku ho chtěl následovat, když vtom *prásk* - na hlavě mu s hrozivým třeskem přistálo cosi těžkého. Zavrávoral a padl na kolena. Zoufale se snažil vzpamatovat, vstát a běžet, když vtom vyšlehl z hlavně dlouhé pušky mocný záblesk a utrhl mu kus ramene. Síla nárazu jím prudce hodila na sloup a on se zkrvavený, napůl v bezvědomí zhroutil.

„Browne, ozvi se!" křičel Kawalsky. „Kde, sakra, jsi, chlape?"

Brown ho slyšel, byl jako omráčený bolestí, nemohl odpovědět. Přinutil se pouze plazit po podlaze za světlem.

Podařilo se mu dostat se právě pod okno,jímž dovnitř nakukoval Skaara. Chlapec opět stál na Nabehových ramenou a stačil ještě zahlédnout, jak se Horus vyřítil na bezbranného vojáka. Třímal jakousi zbraň připomínající žezlo, které na jednom konci planulo. Pozdvihl ji a udeřil Browna do šíje.

Jakmile O'Neil uslyšel pronikavý zvuk prvního výstřelu, padl na zem, aby se kryl. Byl už téměř na konci vstupní haly a chystal se vkročit do svažující se Velké galerie. Teď byl ve střehu, čekal, zda se

za ním něco neozve. Nehodlal se vzdát dosažené pozice a ohrozit splnění svého úkolu tím, že by šel ostatní na pomoc.

Nemohl už dále čekat. S největší opatrností zamířil ke dveřím do Velké galerie, když náhle tmou zasvištěla světelná koule a řítila se přímo na něj. Uskočil a střela zasáhla zeď za ním. Vybouchla s ohlušujícím třeskem, úlomky žuly létaly do všem stran.

Kawalsky vykoukl ze své skrýše a naslepo vystřelil směrem k místu, odkud zazněl ten hrozivý výbuch. Pak mu jediný mocný úder ze strany vyrazil zbraň z ruky. Otočil se a ocitl se tváří v tvář svému protivníkovi. Byl to další Horus. Velká hlava onoho tvora, stylizovaná podoba sokola, se zdála být ze stejného kovu jako jeho brnění. Části těla, které nebyly zakryté, byly samý sval.

Válečník stál příliš blízko, aby mohl vystřelit ze své pušky, proto ji uchopil oběma rukama a udeřil Kawalského do brady, až se napadenému zvrátila hlava dozadu. Kawalsky však bleskurychle nabral rovnováhu a zachytil zbraň, dřív než mohl jeho protivník ustoupit a vypálit. Pustili se do křížku tělo na tělo, čímž Kawalskému stoupla sebedůvěra. Boj muže proti muži byla jeho specialita a nezdálo se, že by se mu jeho soupeře, i když obratný, mohl rovnat.

Sokol měl jedinečný nástroj, jímž Kawalského vyváděl z konceptu. Svůj ostrý zobák používal k úderům a sekání. Poručík byl stále ve střehu, uhýbal a snažil se zaútočit na nechráněná místa. Použil zbraň jako páku a uštědřil soupeři do žaludku úder tak prudký, že se ohnul v pase. Vykroutil mu pušku z rukou a chystal se uhodit znovu, když dostal zásah zezadu. Byla to rána jako perlíkem, zasáhla ho přímo do temene. V posledním jasném okamžiku, než ztratil vědomí, se Kawalsky otočil a pohlédl do jiného páru bezvýrazných ptačích očí, které na něj shora zíraly. Příliš později zjistil, že nepřítel pracuje ve dvojicích.

Daniel to všechno pozoroval. Krčil se několik kroků od nich, zkamenělý hrůzou. Boj skončil velmi rychle a Kawalsky, nejsilnější člověk, jakého kdy Daniel poznal, podlehl těm neskutečným, a přesto důvěrně známým kreaturám. Po celý čas, který věnoval studiu egyptologie, by Daniela ani ve snu nenapadlo, že ti starověcí bohové mohou být skuteční. Pomaloučku ustupoval zpátky do přítmí a naslouchal ohlušujícímu zvuku vlastního pulsu.

Jakmile Kawalsky padl, oba bojovníci se opět rozdělili a stáhli se do tmy. Danielovy myšlenky se rozběhly tisíci směry a krevní řečiště mu zaplavil adrenalin. Zhluboka se nadechla a snažil se soustředit. Až e tam věc vrátí, říkal si, použij zbraň. Soustřeď se: miř mu na hlavu... Vlastně ne, na břicho, Kawalsky ho praštil do břicha. A pak stiskni spoušť.

Náhle vycítil, že něco je za ním. Spíš vytušil, než slyšel, jak to obchází sloup, ale pohybovalo se to rychle, a dřív než mohl zareagovat, dostalo ho to. Mohutná ruka mu zakryla ústa a zvrátila hlavu, takže odhalila hrdlo. Daniel vytřeštil oči, nepochyboval, že je vyřízený, a jenom čekal, až mu ostří nože podřízne hrdlo.

Najednou se ozval šepot: „Potřebuji vaši pomoc!“ O'Neilovy rty se ocitly těsně u Danielova ucha. „Jdeme spolu ke Hvězdné bráně a vy mě budete krýt, jasné?“

Plukovník uvolnil sevření a čekal, až Daniel přikývne. Potom s hlavou skloněnou mezi rameny jako hráč ragby vyhlédl zpoza sloupu. Zdálo se mu, že vzduch je čistý a žádné nebezpečí nehrozí. Přistrčil tedy Daniela ke zdi natolik tvrdě, aby plně zburcoval jeho pozornost. Bylo mu jasné, že mladý archeolog je téměř na pokraji šílenství, proto k němu promluvil záměrně klidně, téměř nenuceně:

„Uděláme to takhle. Půjdete za mnou, ale budete se *pořád dívat dozadu*, a kdyby se za námi cokoli objevilo, vystřelíte. Tak, a teď jdeme. Rychle!“ Sáhl po Danielově zbrani a odjistil ji. Vzápětí už běželi, seč jim síly stačily, do nitra pyramidy.

K čemu mě to O'Neil nutí? křičel jakýsi hlas v Danielově hlavě. Tohle je teprve vstupní hala! Do místnosti s Hvězdnou branou to bylo ještě hrozně daleko a zbytek cesty se utápěl v temnotě černé jako saze. Daniel nemohl plukovníkovi stačit, napjal veškeré síly, když si uvědomil, že má jen dvě možnosti: držet se O'Neila, nebo těm obludám čelit sám.

O'Neil v běhu rozžehl signální pochodeň a nepravidelně jímával nad hlavou, aby nebyl snadný terč. Jakmile se zorientoval, odhodil ji daleko před sebe. Když kolem ní probíhali, zrychlil Daniel ještě víc, aby se dostal z dosahu světla, a pak se otočil a chvíli běžel pozpátku, aby zkontroloval, jestli je někdo nepronásleduje.

Zbývající části Velké galerie přímo prosvištěli. Poblíž chodby s obrazci zasazenými do podlahy a stropu vytáhl O'Neil další světlici. Držel ji, dokud se nedostali ke vchodu do místnosti s Hvězdnou branou, a pak ji tam vysokým obloukem hodil. Ještě než se přestala kutálet, byl už plukovník uvnitř, pušku v palebné pozici, a vyhlížel nepřátele. V místnosti však nikdo nebyl, měli trochu času.

O'Neil běžel k vozíku se zařízením a vylovil z kapsy uniformy ono podivné nářadí. Daniel vpadl do místnosti hned za ním, snažil se mu zůstat nablízku, protož jen tak mohl přežít.

„Vraťte se ke dveřím," sykl O'Neil, aniž se ohlédl.

„Plukovníku, viděl jsem tu věc, která dostala Kawal..."

V příštím okamžiku mu O'Neil mířil pistolí přímo do obličeje. „Dělejte, co vám říkám, jinak je z vás mrtvola!"

Daniel se zapotácel. Bylo mu jasné, že to O'Neil myslí vážně. Dal se na ústup a nedaleko vchodu s svezl k zemi. Zamířil nazdařbůh do šera Velké galerie a přes rameno vrhl letmý pohled na O'Neila.

„Co to tam děláte?" Viděl, jak O'Neil cosi kutí s vozíkem. „Pojďte, plukovníku, vypadneme odtud!"

O'Neil ho ignoroval a pokračoval v práci, dokud dvířka neodskočila a neodhalila tajnou skrýš. Tahem ji otevřel a připravil se zasunout oranžový klíč.

Přihrádka byla prázdná. Nálože byly pryč, aniž bezpečností systém spustil detonátor. O'Neil nevěřícně zíral do prázdného prostoru. Tady a teď zjistil, že má co dělat s mimořádným nepřítelem.

Vtom Daniel spatřil nohy. Do dveří vcházeli dva ohromní sokolí muži. Přílby se jim leskly v záři světlice. Zastavili se a mezi ně vstoupila třetí postava, o stopu větší, pomalu se vynořovala ze tmy s namířenou zbraní. Anubis, bůh mrtvých s hlavou šakala.

„Odhoďte zbraň. Je konec, Jacksone!" zavelel plukovník.

Daniel nervózně uposlechl. Jak se Anubis blížil, setkal se Daniel poprvé tváří v tvář s těmito ďábelskými, strašnými tvory. Válečník se šakalí hlavou vplul do světla pompézním, obratným způsobem. Když kolem něj procházel, mohl si Daniel prohlédnout tu děsivou bytost, kterou vždycky považoval za mýtus. Zvlášť znepokojivě působila její hlava. Zdálo se, že je současně umělá, vymodelovaná z nějakého ko-

vu, a zároveň živá. Daniela napadlo, že by to mohla být nějaká přílba vytvořená z biomorfního kovu. Nejsou to nakonec cyborgové?

Anubis pokračoval v cestě místností, dokud s neocitl na krok od O'Neila. Sklouzl dlaní po boku dlouhé, prapodivné pušky. Na úzké hlavni se rozžehl pás světel a zbraň tak byla připravená ke střelbě. O'Neil nehnul ani brvou. Oba stáli a dlouze na sebe hleděli, jako by odhalovali jeden druhého, až ten zvláštní bojovník vydal pokyn oběma Horům.

Strážci přistoupili k Danielovi a O'Neilovi a drsně popadli nezvané hosty za límce. Ruce přitom drželi nízko u země, takže své zajatce nutili jít v předklonu. Když klopýtli, a to se jim stalo oběma, táhli je Horové bez námahy po podlaze.

Přesunuli se od Hvězdné brány do vedlejší místnosti, chodby s obrazci ve stopě a podlaze. Stráže dovlekly Američany na velkou okrouhlou desku. O'Neil, ostražitý, se tomu podvoloval, aby získal čas. Všiml si, že šakal něco seřizuje na manžetě svého brnění.

Měl tam připevněnou obroučku ve tvaru posvátného skaraba, v níž byl zasazen čirý krystal. Šakal ho stiskl a vzápětí probodla tmu jehla modrého světla, stoupající od okraje medailonu k jeho dvojčeti ve stropě.

Paprsek se šířil po obvodu kruhů a jako brázdu za sebou nechával tenkou záclonu mihotavého modravého světla, až obkroužil všech pět mužů stojících na medailonu.

Jakmile světlo dokončilo svůj okruh a uzavřelo válec, náhle vybuchlo bílé světlo a zvedlo je z podlahy. Daniel i O'Neil pocítili dobře známé bodavé pálení a náhlý únik ze sevření gravitace. Tentýž dezorientující zážitek, jakým prošli během své cesty na tuto planetu, pocit průchodu branou ke hvězdám. Medailony byly zjevně založeny na stejném principu jako velké křemenné prstence.

Když se jim bílé světlo ustálilo nad hlavami, zjistili, že se nacházejí v jiné místnosti, ale na tomtéž medailonu.

V téměř naprosté tmě si Daniel narovnal brýle a všiml si, že jsou ze tří stran obklopeni roztaženou náručí jakési sochy. Nad nimi se tyčila hrozivá postava vysoká asi osm stop, vytvořená z jediného kusu lesklého černého kamene. Daniel v ní poznal egyptské božstvo Chnum, boha s hlavou berana.

Správně odhadl, že se ocitli přímo nad chodbou s medailony uvnitř té podivné lodi, která se usadila na vrcholu pyramidy. Strážný Horus mu pevněji sevřel límec, takže sloužil jako vodítko. Znovu s O'Neilem klopýtali s hlavami násilím stlačenými dolů.

Podpatky stráží klepaly po naleštěné podlaze, a ozvěna Danielovi prozradila, že místnost je dost rozlehlá.

Kdesi vpředu zaznělo kovové dunění velkého gongu. Za okamžik se celý prostor naplnil hlubokými tóny tympánů. Místnost najednou z několika stran prořízlo oslnivé světlo, když se obrovské panely, osmdesát stop vysoké pláty silných vnějších zdí pyramidy, začaly s mohutnými vibracemi otvírat.

Ocitli se v dlouhé obdélníkové místnosti se stropem vysokým jako v katedrále. Ze všech stran na ně hleděly obrovské obličeje, vytesané do štíhlých pilířů podpírajících strop. Podlahu tvořila umělecky provedená symetrická mozaika.

Otevřely se i horní panely a odhalily zlatý trůn, bohatě vyřezávaný a zdobený drahými kameny. Čněl na pódiu na vrcholu schodiště. Přímo nad ním byl umístěn obrovský sluneční kotouč s reliéfem oka Raa. Byl stejný jako ten, který visel nad hlavním náměstím v Nagadě, až na to, že tento byl zřejmě vyroben z pravého zlata. Když byli v půli cesty ke trůnu, trhl Horus Danielovým límcem a srazil ho na kolena. O'Neilovi se takové zacházení nezamlouvalo, a tak se chvíli potýkal se svým strážcem, až mu Daniel naléhavě zašeptal:

„Klekněte si přece!"

Plukovník se neochotně podvolil a pomalu se spustil na kolena. Přitom vzdorně hleděl na Anubise, aby dal jasně najevo, že se podrobuje pouze symbolicky.

Denní světlo teď proudilo ze všech stran, tři slunce venku zalévala místnost teplým žlutým jasem. Po obou stranách trůnu šplhaly vzhůru až ke slunečnímu kotouči dva světelné paprsky. Náhle se za trůnem otevřely dveře a odhalily další, menší místnost.

Odtud vyšel na pódium zástup dětí ve věku od zhruba sedmi let až po téměř dospělé. Byly oblečené velmi spoře, jak bylo zvykem u dvořanů starověkého Egypta. Byly bosé, kolem boků měly krátké

suknice a na krku náhrdelníky osázené kameny. Jako ochrana se seskupily kolem čehosi mezi sebou.

Když se pak děti rozestoupily, uviděli zajatci hrůzu nahánějící sochu boha slunce.

Bylo to skutečně úžasné dílo, celé ze zlata, vykládané drahými kameny. Každý detail - dlouhé spletené vousy, dva hadi svíjející se v účesu, nalíčené oči - byl proveden s nesmírným mistrovstvím. Dokonale modelované ruce zkříženy na hrudníku s tradičními symboly vlády, berlou a důtkami. Pastýřská berla symbolizovala práci a důtky nadvládu, zvlášť nad otroky. Děsivá, bezvýrazná tvář vzdáleně připomínala obličej slavné Tutanchamónovy posmrtné masky. Ale po jediném pohledu na tuto hrozivou, jakoby živou sochu se Tutanchamónova maska jevila jako málem amatérská.

Daniel právě dumal, jestli mu stráže poskytnou příležitost prozkoumat tu zářící modlu zblízka, když se náhle pohnula. Opatrně a rozvážně udělal první krok. Daniel sebou trhl a div nevykřikl.

Postava graciézně kráčela k trůnu. Byla oblečená ve stylu starověkých faraónů. Hruď a ramena jí zakrýval bohatý náhrdelník vykládaný jaspisem a onyxem. Kolem pasu měla ovinutou suknici z tuhého brokátu sahající ke kolenům.

„Faraón, král Ra," zašeptal Daniel plukovníkovi. Hlas se mu chvěl hrůzou i nadšením.

Oba fascinovaně sledovali, jak se ten bizarní tvor důstojně a pomalu blíží k trůnu. Jeho kůže, podobně jako Anubisova přilba, jako by mírně žhnula a vydávala přízračnou zář. Daniela napadlo, že je možná z téhož neidentifikovatelného materiálu jako Hvězdná brána.

Když postava došla ke svému krásnému křeslu, posadila se a předklonila, aby si mohla prohlédnout zajatce. Uplynula si minuta, než Ra apaticky zvedl ruku a pokynul Anubisovi. Ten uposlechl rozkaz, sáhl si na krk a stiskl nějaký knoflík. Jeho velká šakalí hlava se ihned začala stahovat od čenichu dozadu. Děsivá helma byla vyrobená z jakéhosi technicky velmi pokročilého materiálu schopného zapamatovat si tvar a reagovat na příkazy. Zvířecí hlava se postupně svinula a odhalila lidský obličej pod sebou.

Byla to hezká, vážná tvář velmi mladého člověka. Maska pokračovala ve stahování, až se svinula do tenkého kovového chomoutu kolem mladíkova krku.

Američané nemohli uvěřit vlastním očím, něco podobného samozřejmě dosud nikdy neviděli. Náhle se faraón pohnul - líně pokynul směrem k dětem. Jeho gesto mělo za následek horečný, naléhavý šepot, vzápětí dvě děti asi tak desetileté přinesly velký podnos. Na něm, rozebráno na součástky, leželo zařízení, které O'Neil marně hledal v tajné schránce vozíku.

Chlapci nervózně položili podnos tak blízko návštěvníků odsouzených k záhubě, jak se odvážili, a rychle se stáhli do bezpečí mezi své druhy. Daniel zkoumal pohledem elektronické součástky a naprosto nechápal, co to má být. Koutkem úst promluvil k O'Neilovi:

„Co je to za věc? A hele, je tam něco napsané!" Naklonil se, aby si ta slova přečetl. „Vypadá to jako návod," zamumlal a zarazil se. Zjistil totiž, že jde o útržek varovného štítku s mezinárodním symbolem pro jaderné nebezpečí. Netrvalo mu dlouho, než si spočítal, co ty součástky na podnosu znamenají. „To je přece bomba!"

Jako první reakcí byl vztek. Bomba? Jak mohl O'Neil plánovat něco tak krutého a bezcitného? Tento pocit však rychle přehlušil mrazivý záchvěv strachu, který mu sevřel hrdlo. Náhle pochopil, že on i O'Neil jsou odsouzeni k smrti.

Zoufale se snažil najít východisko. Rozhodl se, že pokud bude mít příležitost, vysvětlí, že s tou náloží nemá nic společného. Uvědomil si také, že ať se stane cokoli, získal všechno, kvůli čemu sem přišel. Rozluštil dávnou záhadu pyramid a dokázal, přinejmenším sám sobě, že jeho teorie o starověkém Egyptě jsou zcela podložené. Splnil se mu největší životní sen. Doufal jen, že z toho pekla vyvázne, aby se mohl o svůj objev s někým podělit.

Zlatá postava si náhle poposedla dopředu a celá se začala měnit. Kůže ztratila svou zlatou povrchovou vrstvu a maska se svinovala, jako to předtím viděl u Anubise. Když ta podivuhodná proměna skončila, stál před nimi krásný mladý muž, téměř ještě chlapec, s dlouhými spletenými vlasy a dokonalým tělem. Mohlo mu být kolem dvaceti let. Jeho tvář byla nevinnost sama.

Vojáci, kteří mladíka považovali za svého boha, padli obličejem k zemi. V tu chvíli rozpoznal plukovník svou šanci a okamžitě zaútočil. Skočil k Anubisovi a zmocnil se jeho zbraně. Než se mohl napadený vzpamatovat, udeřil ho O'Neil pažbou do krku a omráčil ho. Svižným pohybem zopakoval, co viděl u Anubise: přejel dlaní po spodní části pušky, stiskl spoušť a zahájil palbu na Hora, který stál vedle Daniela. Střela zasáhla rameno a odhodila strážce na podlahu.

Při prvním náznaku potíží nařídil Ra dětem, aby ho obklopily, a ony rychle utvořily kolem svého vůdce živý štít. Když se k němu O'Neil otočil, mířila jeho zbraň na hlouček vystrašeným dětí. Plukovník se zrazil. Věděl, že by měl pokračovat ve střelbě, aby zlikvidoval faraóna, ale nemohl se přinutit zabíjet děti. Ta chvíle zaváhání ho připravila o výhodu překvapení. Nepřátelští vojáci začali jednat.

Daniel byl vyděšený, chtěl masakr nějak zastavit. Vykročil kupředu a zoufale volal ve zdejší řeči, ať přestanou střílet. Vtom vypálil druhý Horus. Kulka zasáhla Daniela do prsou a on padl mrtev k zemi.

V tu chvíli udělal O'Neil druhou osudovou chybu - instinktivně pokročil ke svému druhovi, i když bylo zcela jasné, že mu už nemůže pomoci. To kratičké zaváhání stačilo, aby se k němu zezadu přiblížil Anubis. Když se pak O'Neil otočil, dostalo se mu kosti drtícího úderu do hrudníku, který jím prudce hodil dozadu. Plukovník se snažil zvednout a pokračovat v boji, blížil se však k němu Anubis s reaktivovanou helmou. Za ním postupoval s namířenou zbraní jeden ze sokolů. O'Neil to vzdal a bezmocně se opět zhroutil na zem. Zůstal ležet bez pohybu, se zavřenýma očima.

Ra vyšel z úkrytu za dětmi a pokynul Anubisovi, ten okamžitě přistoupil k O'Neilovi a prohlížel si ho. Pro případ, že by bezvědomí jen předstíral, ho udeřil pažbou do hlavy. Potom ho převrátil na záda a přiklekl k němu. Sevřel mu nos a zakryl ústa, aby O'Neil nemohl dýchat. Pak čekal.

Plukovník nevěděl, co dělat. I po té hrozné ráně do hlavy skutečně bezvědomí pouze hrál. Teď mu Anubis bránil v dýchání a O'Neil soustředil veškerou svou vůli na to,aby nechňapl po jeho zbrani. Asi minutu vydržel uvolněný, dokud se jeho tělo v touze po kyslíku nezačalo neovladatelně svíjet.

Jakmile Anubis zjistil, že O'Neil stále ještě dýchá, ruku zase oddálil. Popadl ho za límec a táhl ho po podlaze přes místnost. Pro jistotu šel několik kroků za ním jeden ze sokolů s odjištěnou puškou. Ačkoliv byl teď plukovník zcela bezmocný, nedůvěřovali mu a báli se ho.

Ra, stále obklopen svým mladým doprovodem, přešel k Danielovu tělu. Střela, která způsobila okamžitou smrt, prorazila velikou díru do hrudníku. Jak se nad něj Ra naklonil, povšiml si něčeho, co ho zcela vyvedlo z míry. Podřepl nad mrtvolu a upřeně hleděl na medailonek, který jí visel na krku.

Kapitola šestnáctá

Trest

Feretti ničil svou kovovou přezku. Už půl hodiny se snažil udělat rýhu, alespoň malou, do tvrdé kamenné stěny. Chtěl ji tam zanechat jako znamení pro kohokoli, kdo bude mít tu smůlu a dostane se sem po něm.

Náhle se otevřela těžká tyčová mříž ve stropě, jediný vstup do velké kobky. Ti, kteří se ještě udrželi na nohou, povstali a rezignovaně čekali, co se bude dít. Otvor se zatměl postavami, jež cosi shodily dolů. Bylo to lidské tělo. Potom mříž opět zapadla.

Vojáci poznali v bezvědomé postavě O'Neila. Dopadl do vody, bylo jí v kobce právě tolik, aby nebylo možné si lehnout. Zajatci byli nuceni v ní sedět nebo stát, nemohl si dopřát spánek.

Studená voda plukovníka okamžitě probrala. Vzápětí ho uchopil pár silných paží a zvedl ho na nohy.

„Pane! To jsem já, Kawalsky! Nejste raněný?"

O'Neil se potácel slabostí. Když se jeho oči přizpůsobily tmě, rozhlédl se kolem. Brown ležel obličejem ve vodě. Porro byl také mrtev, vznášel se ve vodě nedaleko.

„Co Jackson?" vhrkli Freeman a Feretti současně.

O'Neil se sesul do sedu, zahleděl se ke stropu a dlouho mlčel.

„Jackson je mrtvý," řekl konečně.

„Kousek", mastadge, který si oblíbil Daniela, stál v poledním jasu sám na vrcholu duny a řval. Pasáčkové se polekaně rozhlíželi všemi směry, jestli se odněkud neblíží nebezpečí. Když žádné neviděli, křikl Skaara na povykující zvíře, aby bylo zticha; pak se vrátil ke své honbě za pokladem. Všichni čtyři škobrtali opuštěnou základnou a horečně vyhrabávali z písku rozličné předměty. Našli už bednu se střelnými zbraněmi, věděli, co to je, protože něco podobného viděl

li u O'Neila v akci. Další nálezy však pro ně byly hádankou - například krabice konzerv.

Nabeh, jenž moc chytrosti nepobral, objevil podivnou zelenou misku s koženým proužkem. Nechápavě ji obracel v rukou, dokud mu ji Skaara neposadil na jeho velkou hlavu. Nabeh zakřičel blahem a vycenil své křivé koňské zuby do zářivého úsměvu.

Náhle jejich pozornost upoutal hlasitý zvuk, přicházející od pyramidy. Všechny hlavy s otočily tím směrem. Chlapci sledovali, jak se velká část stěny odsunuje a odhaluje vnitřní prostor. Z otvoru vystřelily dva jednomístné kluzáky, vznášely se na místě a čekaly, až vypluje velký koráb a připojí se k nim. Skaara víc vidět nepotřeboval.

„Ubadží! Aba na Wali, jala!" rozkázal. Rabi a Aksah neváhali. Rozběhli se s větrem o závod přes okraj strmého srázu a řítili se po témže prudkém náspu jako Daniel předešlého dne. Skaara chtěl právě také utéct, když si všiml, že Nabeh stále ještě stojí nahoře na duně a jako v transu zírá do reflektorů. Skaara k němu přiskočil a odtáhl ho přes okraj náspu. Neměli už dostatek času, aby se ukryli v písku, než se letadla dostanou nad ně. Piloti si naštěstí nevšimli postav, ležících nehnutě na zemi. Strach, jaký chlapci projevili, byl pochopitelný - trestem za vstup do zakázaného území kolem pyramidy byla totiž veřejná poprava. Teprve když se letadla přehnala nad nimi, odvážili se zvednout hlavy. Zjistili, že stroje míří přímo k Nagadě. Vycítili, že nastanou potíže.

Trvalo jim přes hodinu, než mastadgea naložili vším, co ukořistili, a mohli se vrátit do města. Dlouho před tím, než vstoupili do hlavní brány, viděli, že Raovi poslové přinesli do města katastrofu. Na bezvětrnou oblohu stoupalo dvanáct sloupů černého kouře, které se vysoko nad městem spojovali v tmavý mrak. Když už byli nedaleko brány, zvedl se jeden z kluzáků nad pás opevnění a pomalu vyplul nad poušť, druhý kluzák a koráb se k němu připojily. Chlapci se drželi boků mastadgea a zírali na Hora v pilotní kabině. Byl stejný jako mytičtí tvorové, o nichž slýchali. Horus nyní letěl nad nimi. Jejich upřené pohledy netečně opětoval, spokojil se se zjištěním, že se děti vracejí z dolu, a pokračoval v letu.

Skaara seskočil ze zvířete a vedl ho za otěže hlavní branou, otevřenou dokořán. Bylo to ještě horší, než se obával. V ulicích vedou-

cích na centrální náměstí vládla panika. Několik požárů bylo zlikvidováno, ale další nebyly stále ještě zvládnuty a neorganizovaná snaha o jejich uhašení působila snad ještě víc problémů, než kolik jich vyřešila. Bylo slyšet křik a vidět slzy. Všude byli ranění a pošlapaní lidé.

Rabi a Aksah vedli zvíře oklikou kolem města k ohradě a Nabeh se Skaarou se vrhli do chaosu. Drželi se při zdech, aby je nesrazili lidé, kteří se chaoticky snažili uhasit ohně, a pomalu postupovali po hlavní tepně města do jeho středu.

Nabehův dům byl jedním z těch, jež stále ještě hořely. Chlapci se schovali do vchodu přímo naproti a sledovali boj s ohněm. Skaara měl pocit vlhka. Podíval se dolů a zjistil, že stojí v krvi. Za ním, zhroucený u stěny, ležel chlapec asi o dva tři roky starší než on. Byl zasažen do boku, nohu měl těžce popálenou a byl v bezvědomí. Nabeh jím zatřásl, aby ho probral k životu, ale bezvýsledně. Rozhodli se, že ho donesou někam, kde se mu dostane pomoci. Nabeh ho zvedl ze země a se Skaarovou pomocí si ho hodil na záda. Vyhýbali se mužům, uhánějícím s vodou k požárům, překračovali padlé a razili si cestu ke hlavnímu náměstí.

Tam byla situace ještě horší. Oba chlapci viděli mrtvá těla už dřív, při důlních neštěstích, ale ne takovou spoušť.

Raovi vojáci zřejmě běsnili nad městem a rozsévali smrt, nehledíce napravo nalevo, a zde řádili nejhůř. Zhroucená těla obětí ležela v nepřirozených polohách. Jeden osamocený stařec mrtvé sbíral, tahal je přes náměstí a ukládal ke zdi.

Když chlapci dorazili k dětské nemocnici, zjistili, že zcela shořela. Skaara se rozhlížel a hledal pomoc. Připadalo mu, že snad nastal konec světa. Všude pobíhaly křičící, plačící ženy a hledaly své blízké - děti, rodiče, milé, přesvědčeny, že o ně při tom nesmyslném útoku přišly.

Konečně si jich někdo všiml. Byla to Sari, Skaarova nevlastní sestra. Přiběhla k chlapcům, držíc se za tvář zalitou krví.

„Sari, har an dona?“ zeptal se Skaara. Mávla jen rukou a věnovala se raněnému na Nabehových zádech. Když ho prohlížela, díval se Skaara na krev, vytékající z rány nad jejím pravým okem. Zůstane po ní ošklivá jizva, usoudil.

Po chvíli Sari odvedla Nabeha ke stěně, kde ležela hranice mrtvých těl. Když Skaara zjistil, kam míří, zmocnila se ho hysterie. Našli ho s Nabehem a zachrání ho, ať to stojí, co to stojí! Popadl ji za ruku, aby ji zastavil.

„Je už mrtvý, nedá se nic dělat. Dejte ho k ostatním a pojďte se mnou," řekla v jejich jazyce. Skaara nemohl uvěřit tomu, co kolem sebe viděl. Jedinou útěchu nacházel v tom, jak si zdejší lidé pomáhali. Jak Sari dokázala posbírat síly a organizovat záchranné akce. Ať už to věděla, nebo ne, byla přirozený vůdčí typ. Náhle však její navenek tvrdá skořápka maličko popraskala, když se třesoucím se hlasem obrátila na Skaaru: „Kde je Dan-jel? Řekni mi, co se s ním stalo?"

Nevěděl, co jí má odpovědět. Už tak bylo všude plno smutku, nechtěl ho ještě prohlubovat. Roztržitě se od ní odvrátil a předstíral, že otázku neslyšel, protože ho upoutalo něco jiného.

Jeho předstírání se však stalo hrůznou skutečností, když pohlédl na protější stranu náměstí k velkému kotouči, zavěšenému mezi budovami. Na jeho přední straně visel za zápěstí Kasuf. Skaarovi se sevřel žaludek. Ještě než Nabeh zjistil, co se děje, běžel už Skaara, jak nejrychleji uměl, po nerovném terénu. Před Kasufem se shromáždil dav a dohadoval se, jak zkrvaveného starce dostat šetrně dolů.

Lidé z Nagady se pyšnili svou houževnatostí a vytrvalostí. Snažili se být jako písek: vyrovnaní, těžko uchopitelní a schopní absorbovat všechen déšť v podobě slzí, který na ně mohou bohové seslat. Skaarovi bylo patnáct let a myslel si, že už pokročil směrem k dospělosti; když však viděl svého otce tak zbitého a pokořeného, propukl v pláč, bolestný pláč malého dítěte.

A čím déle plakal, tím víc v něm rostl hněv. Věděl, že se lidé z města nedopustili ničeho špatného.

„Proč? Proč nás to postihlo?" vzlykal.

Jeden ze starších města, který stál poblíž, řekl: „Kvůli návštěvníkům. To přivolali oni, falešní bohové. Svedli nás a rozhněvali všemohoucího Raa."

„Ne, to není pravda!" odporoval Skaara.

„Je to pravda. Ra se k nám vrátil. Rozzlobili jsme ho uctíváním falešných bohů. Musíme se teď kát a pokorně mu sloužit."

Skaara byl rozčilený a zmatený. Odmítal věřit, že by na tom návštěvníci mohli mít vinu, dokonce ani bezděčně. Chtěl si o tom promluvit s otcem, ten mu to snad všechno vysvětlí.

Proč jim ta dlouho trvá, než ho sundají? Všechny balkóny a okna kolem byly plné lidí, kteří se snažili pomáhat, ale ve skutečnosti nikdo nedělal nic užitečného. Skaara se rozhodl podniknout něco sám. Rozběhl se k ohradě se zvířaty, věděl, že tam najde, co potřebuje.

Kamenný kotouč o váze téměř jedné tuny držel systém silných lan. Dva muži se je pokusili rozkmitat, každý z jedné strany. Pod jejich vahou však začala lana, spředená z popínavých rostlin a zvířecích šlach, dramaticky povolovat. Ostatní na ně z oken, balkonů, lávek i zezdola volali, že jsou příliš těžcí a že se zabijí i s Kasufem. Jeden ze starších přišel s návrhem postavit ležení z dlouhých prken, další tento plán halasně zavrhovali. Bylo to srocení davu, jenž se snažil zachránit svého vůdce.

Než se Skaara vrátil, přinesl někdo dva zcela nepoužitelné žebříky a řada lidí roztáhla kus plachtoviny. Jinými slovy, k žádnému pokroku nedošlo.

Skaara, obtěžkán zvířecím postrojem, vběhl do nejbližší budovy a svižným tempem vystoupal po schodišti na střechu. Vykročil na svažující se plochu se cvičným sedlem a dlouhým lanem a opatrně se sehnul k místu, kde byla k okapům uvázaná lana nesoucí medailon. Několik posledních kroků už klouzal, naštěstí se zastavil nohou o provaz. Kdosi tam ztratil botu a Skaaru napadlo, jestli se snad ten člověk nezřítil. Rozhodl se, že botu vezme s sebou. Se sedlem v jedné ruce, lanem a botou ve druhé našel rovnováhu, postavil se a vykročil bosou nohou na lano. Druhým krokem nechal budovu za sebou. Sebral všechny síly, aby se připravil na to, co bude následovat.

Když shromáždění zachránci uviděli, že se Skaara vydal po laně, dali se do hrozného křiku. On však byl poslušen pravidla nedívat se dolů. Věděl, že je to nebezpečné, ale byl rozzlobený jako dosud nikdy a hněv zcela zatlačil do pozadí strach. V této chvíli se neobával o vlastní bezpečnost, měl na mysli pouze otce. Křik davu neměl na jeho soustředění žádný vliv. Naopak, čím víc se na svůj úkol soustředil, tím klidnější se cítil. Jedna noha, a pak druhá. Mnohem obtížnější než po tomhle širokém laně bylo chodit po plotu ohrady a on se už

ani nepamatoval, kdy naposledy se mu nepodařilo obejít ji celou. Zůstaň klidný, udrž rovnováhu a jsi skoro u cíle. Zůstaň klidný, udrž rovnováhu a jsi skoro u cíle, povzbuzoval se v duchu.

Na zemi zatím Sari běžela pomoci ledem, kteří drželi plachtu. Skaara měl za sebou dvě třetiny cesty k medailonu, kde se sbíhala řada lan a vytvářela síť, jíž musel projít.

Zakotvil si nohu mezi lano a kotouč. Když si byl jist, že bude moci pokračovat, přehoupl se dolů, až dosáhl hlavou ke hlavě svého otce.

„Vydržíš ještě chvilku?“ zeptal se.

Starý muž na něj nedokázal pohlédnout, s odvráceným zrakem jen zamumlal: „Pokoření je horší než smrt!“

Skaara ho nikdy neslyšel takhle mluvit. A dosud nikdy také neviděl v jeho očích slzy. Byl ohromen, že vidí muže, jehož tak obdivoval, ve chvíli slabosti, soustředil se však na svůj další úkol. Musel upevnit postroj kolem Kasufova pasu.

„Prohni se v zádech,“ vybídl ho a Kasuf se mu ze všech sil snažil pomáhat. I když ještě nikdy nepracoval hlavou dolů, uměl Skaara s postrojem mistrovsky zacházet a za minutku už ho utahoval kolem otcova těla. Lano pak uvázal ke střevíci a hodil je lidem na jedné z lávek.

„Odříznu ho, připravte se!“

Všechny ruce se okamžitě chopily lana. Skaara vytáhl dlouhý nůž a ukázal ho lidem na lávce. Když jejich předák přikývl, naklonil se Skaara ke Kasufovi a varoval ho:

„Budeš se teď asi chvíli otáčet, než se dostanu ke druhému lanu.“

Přeřízl první lano a Kasuf se zhoupl za jedno zápěstí do strany. Za okamžik přeřízl Skaara i druhé lano a Kasuf opsal vzduchem velký oblouk. Potom ho lidé na lávce přitáhli do bezpečí a pospíchali s ním k nejbližšímu obydlí, aby mu tam ošetřili rány.

Přestože se všem ulevilo, když viděli, že je jejich vůdce v bezpečí, vyhýbali se pohledu na něj, aby ho ušetřili rozpaků. Předák osádky z lávky vytáhl lano zpátky nahoru a po několika nezdařených pokusech ho Skaara konečně zachytil. Uvázal si smyčku kolem pasu a křikl, aby ho spustili dolů.

Když byl asi třicet stop nad zemí, znovu všechny překvapil.

„Chyťte mě,“ zavolal. Pak, bez předchozího varování, rozvázal smyčku a řítil se dolů. Byl si jist, že Sari, Nabeh a ostatní ho chytí do záchranné plachty.

Kapitola sedmnáctá

„Ra může být jen jeden!“

Tiše a klidně čněl sarkofág vzadu v místnosti. Potom se stěny staré leštěné schránky začaly pomalu odklápět a klesat k zemi. Když se boční strana stáhla dozadu, úzká plošina uprostřed se zdvihla. Na ní ležela nehybná lidská postava přikrytá mokrým kusem látky. Za okamžik sebou tělo na desce křečovitě škublo a zalapalo po dechu. Posadilo se a strhlo ze sebe látku.

Byl to znovuzrozený Daniel. Trvalo mu několik minut, než zase dokázal normálně dýchat. Měl přitom pocit, jako by jeho bránice a plíce po krátkém výpadku zapomněly, co mají dělat. Zatočila se mu hlava a upadl zpátky na plošinu. Rozhlédl se kolem sebe, aby zjistil, kde je. Pohledem zkoumal tajemnou prázdnou místnost. Polekal se, když spatřil malého, asi sedmiletého chlapce, jak trpělivě čeká, až se vzbudí.

Daniel se s námahou posadil. Pomalu se mu vracel smysl pro rovnováhu. A kašlem a mžouráním se postavil a podíval se na chlapce. Ten mu pokynul, aby ho následoval, otočil se a vyšel z místnosti. Vedl Daniela do trůnní síně, místa onoho nešťastného konfliktu. Daniel si pomyslel, že musel spát velice dlouho. Cítil se neobyčejně svěží a plný síly, mnohem silnější než předtím. I když světlo bylo ztlumené a on neměl brýle, zjistil, že dokáže zaostřit na všechno kolem. Jako ostatní děti, byl chlapec před ním téměř nahý. Měl na sobě jen krátkou suknici a na krku těžký zlatý řetěz.

Kousek před nimi se líně procházela kočka. Za okamžik spatřil Daniel další kočku, stočenou do klubíčka a na schodišti vedoucím k trůnu. Zastavil se, aby si ji prohlédl. Nezdály se mu nikterak odlišné od domácích mazlíčků, s nimiž vyrůstal. Ospale na něj zamžourala. Když se pak znovu otočil k chlapci, zjistil, že je pryč. Daniel pokračoval dál chodbou, až došel k širokému vchodu.

Nakoukl dovnitř a objevil další nádherné překvapení. Rozměrné závěsy z čistě bílého hedvábí tam visely z nízkého stropu a dosahovaly téměř k podlaze. Mezerami mezi nimi se linuly mraky páry. Vzduch byl horký a vlhký jako v sauně.

Daniel byl tak zvědavý, že zapomněl na strach. Vešel do té mlhy, rozhrnul pruhy látky a pokračoval dál, dokud nenašel zdroj páry: mělký okrouhlý bazén. Pára se rozptýlila, takže uviděl důvod oné okázalé nádhery.

V oblacích páry se mu zjevoval a zase mizel nehybně ležící Ra, po ramena ponořený do kouřící vody, obklopen svými mladými služebníky. Třebaže na příchod svého oživlého návštěvníka nijak nereagoval, Daniel intuitivně vycítil, že o jeho přítomnosti ví. Mlčky šel blíž, dokud nestanul na samém okraji bazénu.

Ra otevřel oči a zahleděl se přímo na něj. Hodnou chvíli pozorovali jeden druhého, až se z vody vynořila ruka. Ra si uvolněným gestem vyžádal oděv. Dvě z dětí ho položily nedaleko místa, kde stál Daniel.

Ra se zvolna zvedl a brodil se vodou, která mu teď sahala do výše stehen. Kůži už neměl zlatou, vrátila se nějak ke své přirozené barvě, odstínu obvyklému u obyvatel severní Afriky.

Pokud byl příběh napsaný na stěnách katakomb pravdivý, pak by nahý mladík, kráčející k Danielovi, musel být starý asi deset tisíc let. Před pouhými osmačtyřiceti hodinami by Daniel, proslulý neukázněností svého abstraktního myšlení, tuto představu rozhodně zavrhl. Ale teď, přestože viděl Raovo pružné tělo, byl ochoten mu uvěřit. Fascinovaně hleděl, jak se k němu tato nevyzpytatelná bytost blíží mlhou.

„Zemřel jsem," vyslovil Daniel jazykem, který ho naučila Sari.

Ra přistoupil ke svému oděvu a dovolil dětem, aby ho zahalily. Když uslyšel Danielovu nesprávnou výslovnost, na jeho rtech se mihlo něco jako úsměv. Dál však svého hosta ignoroval a pomalým krokem vyšel z místnosti.

S Danielem a dětmi v patách vedl Ra tento podivný průvod dolů do trůnního sálu, potom nahoru po schodech a kolem trůnu samého do své soukromé komnaty.

Byla bez ladu a skladu přecpaná fantastickými uměleckými díly, krásným nábytkem a doplňky všeho druhu. Když Ra procházel kolem dlouhého mramorového stolu, nenuceně na něj upozornil Daniela tak, že po desce přejel prsty.

Na stole ležely jako někde na výstavě věci, které původně patřily skupině Američanů. Pušky, pistole, polní vysílačky, munice, Danielovy knihy. Jedna z nich byla otevřená, jako by v ní někdo studoval. Nejstrašidelnější z vystavených artefaktů byla jedna z maskovacích vojenských uniforem, kompletní od podbradního řemínku helmy po tkaničky do bot. Na konci stolu, stále na onom velkém podnosu, spočívala rozebraná bomba. Když Daniel vzhlédl, střetl se s Raovým pobaveným pohledem.

Faraón mluvil měkkým, sametovým, a zároveň trochu skřehotavým hlasem:

„Vaši lidé od dob, co jsem odešel, hodně pokročili," poznamenal. „Váš svět se stal nebezpečným," zdůraznil poslední slovo. Jeho dialekt byl poněkud jiný než jazyk Sari, možná to byla řeč, jíž užívaly vysoké palácové vrstvy. Daniel neporozuměl všemu, ale rámcově pochopil, o čem Ra mluví.

„Co s námi chcete udělat?" zeptal se, když mu došel hrozivý význam Raových slov.

„Neměli jste obnovovat cestu," zamračil se faraón. „Zítra posílám svým vládcům křemen. Přidám všechno, co jsem se o vás dozvěděl."

V Danielovi by se krve nedořezal. Jeho neskrývané obavy, jak se zdálo, Raa potěšily. Usmál se ještě jednou a zmizel v šatně obklopené vysokými zrcadly. Daniel šel za ním a snažil se rychle vymyslet nějaký přesvědčivý důkaz toho, že přišli v míru. Podnos plný součástek k bombě mu to ovšem nikterak neusnadňoval.

„Proč jste mi vrátil život?" zajímal se, aby zjistil, jestli ještě existuje nějaké východisko.

„Potřebuju vás. Spolu musíme znovu nastolit víru, víru těchto lidí v moc jejich boha."

„Víru?" Daniel neměl tušení, co má Ra za lubem.

„První lekce, kterou jsem dostal," zašeptal Ra téměř tajuplně. „Mýty, víra, zvyky. Pokud je ovládáte, máte větší moc, než by vám poskytla jakákoli zbraň." Zdvihl ruce, aby mu děti mohly přes hlavu navléknout tuniku. „Mýty, víra, zvyk," opakoval. „Pisálek jako vy by si měl tahle slova zapamatovat."

Usedl na nádhernou sklápěcí stoličku, bohatě zdobenou mystickými a heraldickými symboly, a děti mu obuly a zašněrovaly sandály.

„Budete před mým lidem poslušen mých příkazů. Budou svědky vaší prohry, když zabijete své společníky."

Daniel se pokusil této myšlence zasmát, ale z hrdla mu vyšel jen jakýsi přiškrcený skřek. Podíval se na toho arogantního člověka, jako by to byl nebezpečný blázen, a zeptal se: „A co když odmítnu?"

Ra ho vzrušeně seznámil s druhou možností: „Pak vás zničím a s vámi všechny, kdo vás třeba jen spatřili."

Děti stále ještě pilně zdobily Raa šprky, ten však přerušil jejich práci a sešel po schodech k Danielovi. Zastavil se nebezpečně blízko u něj, tak blízko, že navzájem cítili svůj dech. Daniel se instinktivně přikrčil, když Ra pozvedl mezi jejich tváře ruku, potom se vzmužil a zařekl se, že na sobě už nedá nic znát. A opravdu se ani nepohnul, když se Ra dotkl prstem jeho rtů a sjel dolů po bradě a hrdle na hrudník. Ruka se zastavila na medailonu, bradě a hrdle na hrudník. Ruka se zastavila na medailonu, který měl Daniel ještě pořád na krku.

Uchopil kotouč, nesoucí jeho znamení, a zabodl své jantarově žluté oči do Daniela:

„Ra může být jen jeden!“ zavrčel a trhl rukou, až přerval řetízek a vysvobodil symbol své osoby z krku nenáviděného samozvance.

I když jí Skaara neprozradil, co s kamarády viděl odpoledne u pyramidy, Sari vycítila, že se Danielovi muselo něco stát. vrátil by se k ní, kdyby mohl. Třebaže ji té noci, kdy ji přivedli k němu do pokoje, odmítl, věděla, že mezi nimi existuje pouto, svazek, který vznikl zcela spontánně a nikdo z nich ho nemohl ovládnout nebo mu odolat. Našli spolu tajné muzeum, zapomenutou starodávnou historii jejího národa. Ta zmatená směsice zápisů událostí, jež se odehrály před mnoha tisíci let, naráz změnila celou přítomnost. Náhle bylo třeba všechno přehodnotit. A nic z toho by nebylo možné bez něj. Jeho příchod sem ji měnil. Věděla, že toho nikdy nebude litovat.

Vzala si s sebou svíci, a když se ocitla sama v katakombách, rozžehla ji. V představách si vybavovala, jak jí Daniel vysvětloval hieroglyfy, a četla si znovu a znovu zapomenutou historii svého lidu. Teď věděla, proč písmo zakázali - je to opravdu mocná síla. Ra pochopitelně chtěl utajit pravdu o svém původu, který nebyl božský. Nenarodil se ze slunce a nedobyl Taut. Byl to původně pouhý smrtelník.

Kapitola osmnáctá

Na počátku...

Raovo dětství se ukázalo jako vynikající průprava pro život, který měl vést. Byl připraven kráčet přímo proti oslepujícímu světlu a dravému vichru, ženoucímu se neočekávaně krajinou oné noci před deseti tisíci lety. I když oba jeho rodiče byli naživu, vyrůstal prakticky jako sirotek. Jeho matka byla pomatená a stěží se dokázala postarat sama o sebe. S otcem to bylo ještě hroší - byl krutý, agresívním násilník, celé týdny trávil o samotě toulkami pustinou. Od útlého věku vychovával chlapce celý kmen - patřil částečně všem, ale nikomu speciálně. Protože nebyl nijak zvlášť roztomilé dítě, nikdo se nestaral o jeho výchovu a nesnažil se mu porozumět. Zatímco ostatní děti spávaly schoulené mezi svými rodiči, Ra měl jako jediný v tom věku vlastní stan. Za těchto podmínek se z něj stal divoký, pyšný, chladný, nedůvěřivý a útočný hoch. Situace se ještě zhoršila, když povyrostl a začal rozvíjet své mimořádné schopnosti pod nevítaným poručnictvím starého vůdce kmene. Nenáviděl, když byl oddělován od party lovců a nucen trávit celé dny prováděním magie v jeskyni. Cítil se zcela osamělý a vybudoval si sžíravou zášť vůči všem kolem sebe. Když se potom na půlnoční obloze objevila ta hrůzu nahánějící světla, neměl ani zdání, co ho může potkat při setkání s nimi, ale byl připraven ochotně přijmout jakýkoli jiný osud, než jaký zatím poznal.

Tyto životní zkušenosti využili jeho noví páni během let, jež strávil na palubě jejich létající pyramidy. Všechno mu dovolili, zahrnovali ho pozornostmi a dary, položili mu k nohám snad celý vesmír. Probouzeli v něm chtivost, touhu uspokojit všechny rozmary, hromadit majetek a ovládat druhé. Zpočátku žádal pouze skromné suvenýry z míst, která loď navštívila. Později se zvolna osměloval a jeho požadavky byly stále troufalejší, až začal shromažďovat živé tvory, a nakonec lidi. Vládci obratně rozvíjeli jeho přirozenou pýchu a přetvářeli ji v úskočnou chladnokrevnou schopnost nadvlády.

Naučili ho číst i psát a používat své technologie. Ovládl jejich hry, umění a vědy, válečnické metody. Byl neuvěřitelně vnímavý a trpělivý student a vstřebával informace rychleji než kdokoliv jiný. Přesto nikdy zcela nepřekonal svůj původ necivilizovaného nomáda. I když si o sobě myslel, že je chytrý, bystrý myslitel, pravdou bylo, že úrovně svých pánů nikdy nedosáhl. Jeho intelekt nemohl překročit hranice lidských možností.

Později začala druhá fáze jeho výchovy. Všechny různorodé předměty, jimž o jeho vládcové vyučovali, byly zaměřeny k jedinému cíli: vycvičit ho, aby dokázal panovat velkým skupinám dělníků. Musel získat schopnost ovládat je nesmlouvavou krutostí, zničit každého protivníka. Přidělili mu silný vojenský oddíl, jehož příslušníci ho poslouchali na slovo. Kdyby jim rozkázal, aby si podřízli své vlastní krky, bez váhání by to provedli, ale tohle Ra nikdy nezkoušel. Byl jejich generálem a považoval ty vzdělané, zcestovalé vojáky, kterému vybrali jeho vládcové, víceméně za sobě rovné. Časem doplňoval svou suitu - vybíral si příslušníky jednotky nebo své společníky při četných cestách po koloniích svých pánů.

V bezpečně organizovaných a kontrolovaných šarvátkách s otroky na vzdálených planetách se Ra učil vést válku a oplácet úder zničující a nemilosrdnou silou. V tom se stal neobyčejně zdatný.

Druhá stránka vlády, kterou mu jeho páni vštěpovali, byla těžko definovatelná a pro chlapce hůř pochopitelná. Spočívala v psychologii moci. Když ho napřed naučili vládnout železnou pěstí, ukázali mu, jak ji schovat do sametové rukavice.

Vedli s ním nekonečné rozhovory o síle mýtů, o využití přesně cílených příběhů k ovládnutí myšlení a vůle národa. Mohli do rukou jeho i vojáků po jeho boku vložit zbraně, ale jak mu znovu a znovu ukazovali, pokud porobené obyvatelstvo věří kosmologickým a politickým mýtům, prohlašovaným za fakta, hlídá se samo. Ukázali mu bezpočet příkladů dělníků, kteří žili ve víceméně stejných podmínkách. Tam, kde věřili v mýty, naříkali na tvrdý, ale nevyhnutelný životní úděl. Ovšem tam, kde byly mýty považovány za propagandu a úskok, dívali se lidé na své vládce jako na tyrany a sebe hněvivě nazývali otroky. V takových koloniích byl zapotřebí neustálý dozor, aby

nedocházelo k povstáním a divokým vzpourám. Politické revolty a slušné výnosy z dolů nikdy nešly ruku v ruce. A těžba byla to hlavní.

Vzali ho na neobydlenou planetu se třemi slunci a rozsáhlými zásobami surového křemene. Zavedli ho do pouště na místo, kde z horkého písku čněla řada ohromných rozeklaných skal - zásobárna čistého křemene. Na této nehostinné půdě nabídli Raovi, který už téměř dospěl v muže, obchod.

Dali mu vybrat. Mohl se vrátit na Zem a žít tak jako dřív, aniž by jeho planetě hrozily další návštěvy z vesmíru. Nebo se tam mohl přesunout jen dočasně a vytvořit království, které bude vychovávat kolonii dělníků. Až nadejde čas, přepraví své lidské podřízené na tuto nehostinnou poušť, kde se z nich stane zdroj levné pracovní síly. Bude dohlížet na početnou populaci dělníků na této a několika dalších planetách v sousedních slunečních soustavách. Výměnou za to získá nesmrtelnost.

Zlo neexistuje v podobě autonomní síly, ale vždycky jako důsledek rozhodnutí. Ra pochopil volbu, před kterou ho postavili. Plně si uvědomoval, že mu nabízejí pohodlí, mobilnost, moc a nesmrtelnost pouze za cenu strádání bezpočtu ostatních. Stál v písku toho neobydleného světa a přemýšlel.

Náhle měl vidění. Netušil, že je to výsledek telepatického působení, a nikdy později o tom nehloubal. Spatřil rozlehlou podzemní místnost s bohatě pomalovanými zdmi. Neviditelní hudebníci hráli opojně krásnou píseň. Uprostřed sálu stály veliké váhy. Viděl sám sebe, jak sedí na jedné z jejich misek. Vtom se tam objevily tisíce lidí, kteří se stavěli do řady, aby zkusili svou váhu proti jeho. Mlčky se rozumělo, že váhy nepoměřují hmotnost fyzického těla, ale cenu duše, čili „ka“. Ti lidé vstupovali jeden po druhém na misku vah. Ra zjistil, že dokáže zařízení podle libosti zmanipulovat, naklonit výsledek ve svůj pospěch. Lidé v chodbě na to přišli také a nahrnuli se na druhou stranu vah všichni najednou. Ale ať jich tam naskočilo, kolik chtělo, stupnice ukazovala, že štíhlý Ra je těžší. V bezmocné zuřivosti se na něj vrhli a zabili ho.

Mladík s jantarově žlutýma očima vidinu zaplašil a položil si otázku: má jeho bolest větší cenu než bolest jiného člověka? Celého města? Obrátil se ke svým pánům a pokývl na souhlas.

Po celé měsíce před jeho návratem pronásledovaly pouštní národy sugestivní a znepokojivé sny. Slunce v nich puklo, rozevřelo se a vyslalo na Zem živého boha. Noc co noc se tato děsivá událost opakovala na kamenité plošině poblíž břehu velké řeky. To místo později vešlo ve známost jako Heliopolis.

Horský národ Nubiů z jihu a súdánští pastýři, všichni inspirovaní ohromující krásou své společné vidiny, zamířili k severu podél břehů Nilu a hledali krajinu svých snů. Jiní přišli ze západu, ze Sahary. Lidé na severu v Sýrii a Palestině posbírali svůj majetek a také se vydali na cestu. Přijížděli na hřbetech velbloudů nebo přicházeli pěšky, za stády svých koz, a nesli oštěpy a vlastní děti. Nemluvili společným jazykem, mířili však k jednomu místu. Nespojovalo je nic jiného než spalující sen a touha, kterou nechával v jejich srdcích. Své příběhy o tom, jak dlouhou pouť urazili a jakým nebezpečím museli čelit, si sdělovali obrázky čmáranými do prachu a posunky. Vlna za vlnou přicházela na plošinu, a nikdo z nich přesně nevěděl, co ho tam přivedlo. Každá nová skupina, jež dorazila, jen potvrzovala ten zázrak.

Vytvořili hemžící se tábor, v němž panovala anarchie a zanedbanost. Rozkládal se na míle daleko podél břehů řeky. Tato bědná, avšak radující se chátra se shromažďovala, aby vytvořila první metropoli na světě, nebo spíš teopoli, protože to bylo boží město.

Jakkoli působivé byly jejich sny, nepřipravily je na omračující velkolepost toho, co se potom ve skutečnosti stalo. Když město usnulo, bohatí i chudobní složení vedle sebe na zemi, zastřel měsíc stín. Brzy se zdvihl vítr a záplava ostrého světla zalila provizorní sídliště. Všichni se hnali za světlem, běželi, seč jim síly stačily, a bojovali mezi sebou o místo, aby mohli dojatě přivítat svého boha na Zemi.

Běželi vstříc světlu, zakrývali si oči. Pak, uprostřed záře, našli Jeho, stojícího ve světle tak intenzívním, že přehlušilo všechny barvy. Bůh slunce Ra, celé tělo z nezničitelného zlata, zářící jako samotný zdroj nebeského světla. Byl obklopen družinou klečících služebníků. Když ony postavy povstaly, hluboko do lidských srdcí se zaryly šípy strachu. Bytosti měly těla lidí, avšak obrovské zvířecí hlavy. Ty hrozivé zvířecí démony měli zdejší obyvatelé brzy poznat až příliš dobře: beran Chnum, krokodýl Sutech, sokol Horus, býk

Apis, šakal Anubis, kráva Hathór a Ammit, podivné zvíře známé jako „požírač“. Tvořili působivou a skličující družinu. Lidé se spontánně položili tvářemi do písku či mokré trávy a kvíleli hrůzou, přemoženi silou zázraku. Moc tohoto okamžiku se vtiskla do jejich obrazotvornosti tak hluboce a nesmazatelně, že o stovky generací později, dlouho poté, co bude tento výjev záměrně vymazán z paměti, budou lidské bytosti neustále toužit po opakování oné scény, po příchodu vysněného spasitele.

A nebylo to jediné dědictví, jež Ra odkázal další historii Země.

Jeho věřící ho okamžitě nazvali Ra-hotep-kan, bůh slunce, protože vystoupil ze světla tak jasného, že to nemohlo být nic jiného. On se tomu nebránil, protože to bylo v souladu s mýtem, který měl připravený. Oznámil jim, že byl na místě zvaném Tuat, v zemi mrtvých. Když ji dobyl a přemohl zvířecí bohy, kteří tam žili, udělal z nich své sluhy. Vyzval všechny shromážděné, aby zasvětili svou lásku a práci jemu a jeho dílu. Když zemřou, sliboval, doprovodí je jako služebník Anubis do Tuatu, kde jejich duše, jejich ka, budou pečlivě zváženy. Pokud zemřelá osoba žila ve zbožné službě Raovi, bude navěky prodlévat v blaženosti země mrtvých. Když ne, Ammit, požírač, bude připraven splnit svůj úkol.

Stavba velké pyramidy začala téměř ihned. Ra to udělal ochotně pro své pány a lidé to dělali ochotně a vděčně pro něj. Učili se, studovali a pracovali pod dohledem bohů se zvířecími hlavami, zvlášť Thota, ibise, boha snů a kouzel. Pyramida byla zdaleka největší a nejsložitější stavba, do jaké se kdy lidé na Zemi pustili, a byla pro ty, kdo na sebe onen úkol vzali, zkušeností, jež je změnila.

Ra viděl, že jeho vládci měli pravdu. Tato nevzdělaná, minimálně civilizovaná pracovní síla, motivovaná směsicí lásky a strachu, se naučila spolupráci, společnému přemýšlení, lámání a řezání kamene, vláčení těžkých kvádrů po písku a vlastním stavebním pracím za dobu o více než polovinu kratší, než jakou by to vyžadovalo před jeho příchodem a bez jeho „božského“ působení.

Když byla pyramida téměř dokončená, vrátili se jeho vládci naposledy v jehlancovité lodi. Přivezli s sebou obrovský prstenec z křemene. Hvězdná brána byla instalována uvnitř pyramidy,

v místnosti určené výlučně pro tento účel. V té době tvořila většinu Raových dělníků druhá generace, synové a dcery těch, kdo sem přišli jako zbožní poutníci, narození v primitivním městě. Ti už stavbu tolik nepociťovali jako posvátnou práci, spíš jako úmornou lopotu. Nebyli zcela slepí ve své podřízenosti Raovi a raději by navštívili místa, jež jejich rodiče před lety tak náhle opustili, a hovořili s těmi, kteří se rozhodli nejít za svými sny. Nemohli při práci zářit radostí, když stále napůl hladoví trávili noci v mizerných podmínkách města, neustále se rozrůstajícího o další a další chatrče. Denně byli svědky pohádkového přepychu, jaký obklopoval jejich krále, a začali chtít víc i pro sebe. A jaká byla jejich odměna za dokončení onoho gigantického, mistrovského díla?

Jedné noci byla pyramida prohlášena za dokončenou. Ra se svou suitou procházel jásajícím a oslavujícím městem a vybíral stovky lidí pro „zvláštní vyznamenání“. Vzali je do pyramidy a poslali branou ke hvězdám, aby o nich už nikdo nikdy neslyšel.

Ty hromadné zátahy trvaly celé měsíce. Zpočátku lemovali ulice horlivci, kteří žadonili, aby byli také vybráni. Mnozí z oněch dobrovolníků byli starší lidé. O ně neměli zájem, dávali přednost silnějším, mladým tělům. Ti, kdo pracovali uvnitř pyramidy, předávali dál, čeho tam byli svědky - že vybraní lidé byli donuceni projít obrovským prstencem a byli posláni do vzdálených pouští, aby tam stavěli další pyramidy. Ra se chtěl zavděčit svým pánům, proto jednal s přílišným spěchem. V následujících týdnech a měsících se jeho obvyklé cesty městem staly předmětem obav. Mladí lidé potají utíkali a skrývali se. Přes oddanost lidu vůči Raovi začala stále se opakující scéna, v níž byly děti odtrhávané od rodin, probouzet vůči němu zášť. Pak začaly branou prosakovat a po městě se šířit zvěsti o povstání na jiné planetě. Říkalo se, že kočka Hathor povraždila celou kolonii, kde zůstalo jen moře krve.

Ra nyní trávil týdny mimo město a pilně zakládal nové osady. Stále palčivější problém s udržením disciplíny přenechal svým strážím. Kdykoli se vrátil, byly vybrány další stovky z jeho nejzdravějších poddaných, aby ho doprovázely do pyramidy, kde zmizely navždy. Nespokojenost rostla, začala se organizovat hnutí odporu.

Jednoho konkrétního spiknutí se zúčastnilo několik set lidí, dost na to,a by se o tom dozvěděl Ra prostřednictvím sítě špehů. Despota se však rozhodl hrozbu ignorovat. Přesvědčen o své neporanitelnosti, procházel se sám bahnem a zápachem města a vybíral další kandidáty pro cestu bez návratu. Když obyvatelé hledali útočiště ve svých příbytcích, nařizoval strážím, aby vtrhly dovnitř a vyvlekly je. Za zdmi jednoho malého domku z nepálených cihel právě spřádali své plány spiklenci. Raovi nohsledi však nevěnovali pozornost plánku vnitřku pyramidy, načmáraného v hlíně podlahy. Vyvlekli tucet hlavních spiklenců ven a postavili muže do řady. Několik z nich bylo vybráno, aby prošli branou do místa, kde byla založena Nagada.

Když palácoví služebníci vyslali signál, že také Ra odcestoval Hvězdnou branou, vtrhli spiklenci do pyramidy, zabili zvířecí stráže a strhli prstenec. Hodiny a hodiny se ho snažili rozbít kladivy, ale nedokázali na něm zanechat třeba jen šrám. Odtáhli ho tedy do pouště a pohřbili pod první těžké kameny, které našli. O několik měsíců později byl vytesán krycí kámen a zasazen na místo, které mělo bránu jednou provždy pohřbít. Tehdy už pod ní spočívalo Anubisovo rozdrcené tělo.

Od té doby nikdo Raa na Zemi neviděl. Dříve soudržná společnost, která se spontánně shromáždila v poušti, se roztříštila v řadě šarvátek. Ti, kdo pohřbili Hvězdnou bránu, vedli boj na život a na smrt s těmi, kteří zůstali věrni Raovi, až všude zavládl zmatek.

Děti, jak se říká, jen málokdy poslouchají své rodiče, zato je vždycky napodobují. Totéž platilo o panovnících, kteří přišli po Raovi. I když byl zuřivě nenáviděn a vlastně poražen, jeho následovníci napodobovali jeho metody téměř ve všech ohledech a příštím generacím předali krutý a úmorný vzor politické nadvlády.

Kapitola devatenáctá

V poznání je síla

Sari byla pryč už několik hodin, když se ji Skaara Nabeh a Aksah vydali hledat do katakomb. Seděla v malé pomalované komůrce, tajném muzeu, a truchlila pro Daniela.

Slyšela, jak přicházejí, a původně jim chtěla přikázat, aby ji nechali samotnou, ale jakmile vkročili do vnitř, pochopila, co musí udělat. Vyzvala je, aby se shromáždili kolem ní. Chlapci, stále ještě v obavách, že budou přistiženi na tomto zakázaném místě, k ní zdráhavě přistoupili. Jakmile je měla pohromadě, začala jim vyprávět po věky zapomenutou historii jejich národa. Snažila se vzpomenout na všechno, co se od Daniela dozvěděla.

Jak jim četla slova a vysvětlovala obrázky, získával její hlas na sebedůvěře. A během této jediné hodiny dozráli chlapci v muže. Ve

znalostech je síla, a tím, jak se před nimi onen příběh rozvíjel, stávali se silnějšími.

Pro Skaaru bylo to vyprávění potvrzením něčeho, co jaksi instinktivně celou dobu věděl. Potvrdilo všechna jeho podezření, odpovědělo na otázky, jež si kladl od dětství, odstranilo pochybnosti, které ho trápily. A vyvolalo v něm hněv. Hněv kvůli zbytečné smrti všech těch lidí, zavražděných Raovými vojáky. Hněv vyvolaný podlostí lží, kterými je krmili. Celé generace tedy nežily v duchovní službě bohu, nýbrž jako hlupáci a otroci! Přísahal si, že i kdyby mu to mělo trvat celý zbytek života, něco s tím udělá.

Přípravy probíhaly celou noc. Ti, kdo odpovídali za organizaci, přijeli brzy po úsvitu, což byla nejranější možná hodina. Kasuf byl mezi prvními, kteří podnikli cestu k pyramidě na hřbetu mastadgea; dohlížel na přípravy na ceremoniál ze své židle umístěné poblíž sboru bubeníků.

Jakmile na obloze vzplanulo třetí slunce a ohlásilo nástup dne, bylo několik tisíc obyvatel Nagady u pyramidy, obávaného a zřídkakdy vídaného obydlí jejich živoucího boha. Shromáždili se do lidského moře okolo dlouhé stoupající rampy, po níž byl do pyramidy dopravován křemen. Počet přítomných se neustále zvyšoval neutuchajícím přívalem opozdilců; blížili se přes duny v neuspořádaném průvodu, táhnoucím se, kam až oko dohlédlo.

Vstupní dvorana byla ověšena hedvábnou vlajkoslávou a širokými stuhami, jež v celých kaskádách spadaly z výše čtyřicet stop na podlahu pódia a účinně bránily pohledu do nitra stavby.

Dav se náhle utišil, když kdosi rozhrnul ty třepotající se fábory. V příštím okamžiku všichni uviděli, jak dva Raovi nohsledi s přílbami Horů vyvádějí na denní světlo zbylé návštěvníky. Oba bojovníci nesli dlouhé zbraně. Hnali zajatce dolů po svažující se rampě, k obeliskům.

Ze skupiny přežili pouze čtyři: O'Neil, Kawalsky, Feretti a Freeman. Za běžných okolností by vojáci využili toho, že je vedou ven. Podnikli by protiútok a pokusili se v nastalém zmatku uniknout. Ale bití a dlouhé hodiny stání ve vodní šachtě v nich udusily téměř všechnu bojovnost. Kromě toho nebylo kam utéct, nenašla by se ani

skulinka. Ze všech stran je obklopovaly zástupy lidí z Nagady. Američané stáli na rampě a vypadali jako sbírka oživlých mrtvol. Jenom O'Neil si zachoval poslední zbytky energie a byl schopen soustředit se. Jenomže kromě toho, že za ním stáli dva ozbrojení strážní, vystoupili na světlo čtyři další a zaujali pozice na horní části rampy. Plukovník vypadal, jako by přes noc zhublo patnáct liber a vyměnil je za patnáct let, o něž zestárl.

Jeden z Horů došel k vyčerpané skupince, těžkou pažbou své zbraně podsekl Freemanovi již tak vratké nohy a srazil ho k zemi.

„Na kolena," zavelel O'Neil a sám šel příkladem. Zdálo se, že Hora téměř zklamalo, když všichni splnili O'Neilův rozkaz. Přistoupil k plukovníkovi a mrazivě se na něj zadíval. Uměl zastrašovat pohledem líp než kterýkoli seržant na pozemském cvičišti, ale na O'Neila to neplatilo.

Stejně jako většina přítomných měla na sobě Sari bezbarvý šat s kapucí staženou nízko do čela. Nenápadně se proplétala davem, až navázala očima kontakt se Skaarou a Nabehem, stojícími na protější straně rampy.

Skaara předstíral nezájem. Vzhlédl k oběma Horům, stojícím na stráži u vojáků. Když se ujistil, že se na něj bohové nedívají, zahrál pantomimicky tiché kýchnutí. Chtěl se tak zeptat, kde je Daniel. Výraz v Sariině tváři ho měl uklidnit, ona sama však cítila paniku - bála se, že Danielova nepřítomnost nevěstí nic dobrého.

Pozornost všech se náhle přesunula k dění u vchodu. Jedna z Raových pomocnic, dívka asi devítiletá, s bosýma nohama, se vynořila ze závojů látek. Nagadaňané ještě neviděli někoho takového, jako byla ona. Vedle nich, oblečených do hrubých oděvů, které je halily od hlavy k patám, vypadala jako prakticky nahá. Jediné dva kousíčky jejího oděvu tvořily pestrobarevná krátká sukénka z jemné látky a široký náhrdelník, blyštící se drahokamy. Dlouhé rovné vlasy měla stažené dozadu do pevného, hladkého copu.

Dívenka mířila po rampě dolů se sklopenýma očima. Plně se soustředila na své poslání: měla za úkol říct nagadským bubeníkům, aby začali. Protože přišla do paláce v útlém věku, nevzpomínala si, že by kdy viděla lidi, kteří nežijí v jeho zdech, a ani je vidět nechtěla. Vtloukali jí do hlavy, že horníci jsou špinaví otroci, roznášející ne-

moci, a že jsou v každém směru méněcennější než jedinci jako ona, kteří přebývají u Raa. Do očí bijící kontrast mezi její vlastní krásou a strhaným vzhledem lidí v davu jen posílili předsudky, které jí byly vštípeny.

Našla vedoucího souboru bubeníků a vyřídila mu rozkaz, aby zahájil produkci. V poslední minutě se mu podívala do očí a údivem zalapala po dechu. Nejenže byl ten muž podle palácových měřítek zvířecky ošklivý, ale byl i úžasně starý. Muselo mu být už dobře přes čtyřicet!

Ačkoli ona i její společníci věděli, že stárnutí je nedílnou součástí života, nikdo z nich se nikdy nesetkal s nikým starším, než byl Ra, jemuž bylo neustále dvacet let. Když palácové děti dosáhly téhož věku, bylo z nich několik vybráno pro stráže a nejlepší bojovníci z nich měli šanci stát se Raovým oblíbencem, Anubisem. Byl jen jeden, nesmírně obtížný způsobem, jak získat toto výsadní postavení: zabít současného Anubise. Děti, které se nestaly strážemi, byly odvedeny pryč, ale nikdo z těch, kdo zůstali, nevěděl kam.

Dívka se odvrátila od toho starého muže s pletí osmahlou sluncem. Už dvakrát viděla karavany s nákladem křemene, ale vždycky jen z velké výšky z vesmírného korábu. Z toho pohledu byli horníci jen pouhé tmavé tečky plazící se v písku, anonymní mravenčí dělníci. V jediném záblesku poznání teď zjistila, co to znamená zestárnout. Otočila se a pospíchala na vrcholek rampy, kde právě vyšlo na denní světlo a mhouřilo přitom oči dalších deset palácových dětí.

Bubny spustily, přehlušily šum zástupu a přilákaly obecnou pozornost ke vchodu. Následovala patetická scéna, až zoufale průhledný sebezbožňující posvátný obřad a cílem politické manipulace. Ra oslovující sám sebe, ba co hůř: Ra nutící ostatní, aby ho oslovovali v okázalém rituálu. Američanům připadalo tohle nadmíru dramatické divadýlko nechutné. Dlouhé hedvábné závěsy se rozhrnuly a odhalily honosný trůn, připevněný na dvou dlouhých tyčích. Čtyři Horové trůn zvedli a vynesli ho ven.

Poté prošel vchodem válečník s hrozivou šakalí hlavou Anubis, svíral Danielovo rameno a postrkoval ho kupředu. Američtí vojáci, stálena kolenou padesát yardů odtud, na sebe zmateně pohlédli. O'Neil vypadal, jako by spatřil strašidlo. A to vlastně také viděl.

„Vykládal jste nám, že je mrtvý,“ zavrčel Kawalsky na svého nadřízeného. Jeho důvěra k němu ještě poklesla.

O’Neil nevěděl, co na to říct. Něco tady nebylo v pořádku. Na vlastní oči přece viděl, jak Daniel dostal přímý zásah do hrudi! Žádné lidské tělo nemohlo utrpět takové zpustošení a vyjít z něj živé. Rozhodně ne. Zaráželo ho však ještě něco jiného. Daniel teď vypadal mnohem líp, byl jaksi silnější, živější. Neměl brýle, ale netápal kolem sebe jako obvykle v takovém případě. O’Neilovi bleskla hlavou myšlenka, že doktor Jackson, který teď stojí vedle Anubise a vypadá báječně odpočatě, může být docela dobře podvrh. Nebo možná nějaká iluze, kterou Ra bůhvíjak vykouzlil. Jeho podezření jen posílilo, že se s ním ten člověk nesnažil navázat očima kontakt.

Když Daniel vyšel na volné prostranství, musela Sari potlačit náhlý popud zavolat na něj do víření bubnů. Místo toho se podívala ještě jednou nedočkavě přes rampu na svého bratra a kývla na něj. Skaara i Nabeh si razili cestu davem a přesouvali se na určená místa. Sari už byla tam, kde měla stát.

Anubis vykročil do středu pódia na vrcholu rampy, vztáhl paže do vzduchu a utišil bubny i zástup. To byl pokyn pro Kasufa.

Následován dvěma staršími Nagaďany vystoupil na rampu nedaleko místa, kde klečeli vojáci jako obětní beránci. Starý kněz očividně trpěl bolestmi, jeho zhmožděná tvář byla jen jedním z mnoha zranění, která utrpěl. Bál se toho dne přijít, protože věděl, že další mučení by ho zabilo. Ale ještě víc se obával, že podobný trest by mohl za něj stihnout jeho národ.

Dav čekal v naprosté tichosti, až Kasuf začne. Náhle, z plných plic, vykřikl: „Ra!“ Když tisíce lidí uslyšely jméno svého strašlivého krále, padly na kolena tváří do písku. Daniel, obvykle tak zvídavý a aktivní, se utápěl v myšlenkách. Stál tam a hleděl nad hlavy davu do pouště, až mu Anubisův náhlý kopanec podrazil nohu. Všichni se musí klanět před všemohoucím Raem.

Kasuf zpíval krátký liturgický hymnus k oslavě jejich boha a krále. Na konci písně se na chvíli odmlčel a pak vykřikl k pokorně schouleným tisícům otázku. Jako odpověď zaznělo ohlušující zaburácení:

„Ra, sa’adam jemalah net!“

Kasuf vykřikl jinou otázku a snažil se, aby se jeho hlas nesl horkým vzduchem co nejdál. Opět přišla odpověď:

„Ra, sa'adam jemalah net!"

Jeho volání se ještě několikrát setkalo s toutéž odpovědí. Jako by se spontánně podvolila přání lidu, zvolna se z hlubokého šera uvnitř pyramidy vynořila zářící postava. Byl to Ra, skrytý pod svou zlatou maskou. Pohyboval se ve svitu slunce pomalu, plynule se vznášel nad zemí jako postava procházející snem. Nakonec, když dospěl ke svému trůnu, obklopily ho jeho služebníci a on důstojně usedl. Dav jako jeden muž povstal. Věděli, co se bude dít, a třebaže to budilo všeobecný hněv, nikdo se neodvážil vyjádřit své pocity.

Anubis upustil Daniela a přešel k Raovu trůnu. Poklekl na jedno koleno a v obřadném gestu napřáhl obě ruce se zbraní ke svému pánovi, hlavu hluboce skloněnou. Ra zřetelně pokývl, a když z okamžiku vytěžil co nejvíc dramatičnosti, teatrálně ukázal na Daniela. Anubis se ještě jednou poklonil a vrátil se na své původní místo.

Zatímco probíhala tato němohra, snažil se Skaara všemožně upoutat Danielovu pozornost. Nemohl prostě zavolat, Anubis stál příliš blízko a další strážní Horové bedlivě sledovali zástup. Skaara kašlal, drbal se na hlavě, předstíral kýchání, všechno marně. Nic nezabíralo a času už bylo namále.

Daniel hleděl celou dobu k zemi, ztracen ve zmatené spleti myšlenek. Mezi ním a dalšími členy expedice rozhodně nevznikly nějaké bouřlivé sympatie, nedokázal si však představit, že by je měl *zabít*. A přece se zdálo, že to je za těchto okolností jediné východisko. Ať udělá cokoli, vojáci klečící opodál stejně zahynou - i s ním. Mohl samozřejmě odmítnout zmáčknout spoušť, obával se však, že v tom případě Ra splní svou pohrůžku a dá zabít „všechny, kdo je viděli".

Danielovo dilema bylo tím bolestnější, že si ho na sebe přivolal sám. Neřekl celu pravdu, když se ho generál West ptal, jestli dokáže přivést výpravu zpátky. Digitální snímky druhé Hvězdné brány, které zaslala na Zem pokusná sonda, byly dost jasné: v místnosti nebyla žádná kartuše, žádné spolehlivé vodítko ke zjištění nových souřadnic pro cestu domů. Byl přesvědčen, že West hodlá jednotku vyslat, ať se k ní Daniel přidá, nebo ne. Byl ochoten sám riskovat, aby ukojil svou

zvědavost, a - jako už mnohokrát v životě - neuvážil důsledky svého jednání *pro jiné lidi*. Teď bude muset za jeho egoismus a nezkrotnou zvědavost někdo draze zaplatit...

Pozvedl zrak a podíval se na vojáky, kteří se na něj upřeně zírali. O'Neil usoudil, že je Daniel zradil, že se rozhodl přijmout Raovy podmínky, ačkoli jsou jeho sliby nepochybně falešné.

Skaara, stále nervóznější, si zase vyložil Danielovo chování jako zoufalství. Právě teď, když se mu snažil poskytnout trochu naděje! Daniel se však ve skutečnosti pokoušel sebrat síly k tomu hroznému činu, který představoval menší ze dvou zel.

Teatrálním gestem, dost rozmáchlým, aby ho bylo vidět i daleko v davu, vrazil Anubis Danielovi do rukou pušku a hrubě ho postrčil dolů po rampě směrem k vojákům. Daniel si připadal jako omámený, když kráčel kolem zkamenělého davu. Cítil Anubisovu ruku na svém rameni, jak ho pevným stiskem vede ke hrůze, jež se zdála neodvratná. Tři zdejší slunce ho oslňovala ze všech stran. Horečně přemýšlel, opakoval si, že musí existovat nějaké východisko, nějaký kompromis, nějaká jiná možnost, kterou by mohl navrhnout tomu sadistickému tyranovi, aby zachránil životy svých druhů, ubohých otroků v písku kolem sebe i lidem na Zemi. Ti budou určitě na řadě jako další, jakmile se Raovi vládci dozvědí o té bombě.

Vtom ho Anubis zastavil. Daniel se teď ocitl tváří v tvář vojákům. Viděl, jak se jim pohybují rty, jak vyslovují naléhavá slova, hrozby, nebo prosby, ale neslyšel je. Vnímal jen Anubisovy ruce na svých, cítil, jak mu je srovnává na zbrani, míří na vojáky a pak sahá dolů, klouže rukou po pažbě a odjišťuje ji, aby byla připravená ke střelbě. Ostrá záře tří sluncí mu působila nesnesitelná muka, paprsky se mu jako nehty zarývaly do očí.

Povšiml si, že něco odráží sluneční světlo zespodu, snad šperk nebo lesklý knoflík. Hrozně ho to rozptylovalo. Jaká ironie, že taková nicotná nepříjemnost dokáže spoutat jeho pozornost, když životy tisíců lidí visí na vlásku, pomyslel si. Vyburcoval se ze své otupělosti,a by se vypořádal s tímto nepříjemným detailem. Když Anubis ustoupil a nechal Daniela pod dohledem dvou Horů střežících zajatce, pohlédl Daniel do davu a konečně uviděl Skaaru, jak mu O'Neilovým zapalovačem odráží sluneční paprsek do očí.

Když chlapec upoutal jeho pozornost, trochu poodhalil svůj dlouhý plášť, jen natolik, aby Danielovi ukázal, že pod ním skrývá jednu z pušek ze základního tábora. Pak mírným pokývnutím nasměroval jeho pohled na druhou stranu rampy. Daniel tam spatřil Sari. Povzbudivě se na něj usmála a chlapci kolem ní mu ukazovali, že i oni jsou ozbrojeni.

Daniel pokývnutím naznačil, že pochopil, a náhle z něj jeho ochromení spadlo. Zhluboka se nadechla dal se vést instinktem. Lámanou, ale procítěnou egyptštinou zvolal do davu:

„Existuje pouze jeden Ra. Říká mi, abych zabil tyto muže, své přátele, své bratry. Budu ho poslouchat až do smrti.“

Vžil se do své role, prstem ukazoval na vojáky a hřímal, jaké špatnosti se dopustili, když se protivili bohovi slunce. Pomalu pozvedl pušku k rameni a zamířil na ně.

Náhle se bleskurychle otočil ke vchodu do pyramidy. Zavřel oči a zmáčkl spoušť. Z pušky k Raovu trůnu vyrazila s hrůzostrašným svištěním smrtelná dávka energie. Ještě než zasáhla cíl, byl už O’Neil na nohou a odzbrojoval nejbližšího Hora. Střela vybuchal na rampě necelých pět stop od Raa a jeho družiny a vyslala do vzduchu velké kusy dlažebního kamene s oblakem prachu.

V témže okamžiku vytáhl Skaara svou pušku, obrátil ji k nebi a podržel spoušť připravenou k palbě. Ostatní spiklenci udělali totéž. Výsledek se dal předpovídat: vypukla vřava. Vyděšený dav se rozprchával všemi směry, lidé do sebe vráželi a strkali se.

O’Neil odjistil pušku, kterou právě vzal jednomu Horovi, zabil druhého, dosud ozbrojeného. Freeman si hodil Ferettiho na rameno a vlekl ho k okraji rampy. Hodil ho dolů a skočil za ním, nedopadl však už živý. Byl ještě ve vzduchu, když Anubis vypálil z vrcholu rampy. Střela si našla svůj cíl, rozbila Freemanovi hlavu napadrť.

Daniel a O’Neil opouštěli rampu jako poslední a byli svědky Freemanovy smrti. Rozběhli se k protějšímu náspu a opustili ho riskantním seskokem. Slyšeli, jak kolem nich hvízdají střely, ale téměř si neuvědomovali, jak jsou blízko. Ještě než se dostali na zem, rozběhl se k nim Anubis, rád že právě on zabije O’Neila. Když se však dostal k místu, kde se vrhli dolů, byli muži pryč. Pokračoval v pronásledování, byl si jist, že je zahlédne někde na útěku. Vytasil

hrozivý dlouhý nůž a seskočil do písku. Několik vteřin projížděl zrakem okolí, než pochopil, co se asi stalo.

Jakmile se ti dva ocitli na zemi, zahalil je někdo do tlustých hávů s kápěmi, takže byli k nerozeznání od tisíců ostatních, kteří se teď předháněli v úniku do dun.

Anubis se podíval k obloze a dal znamení kluzákům, aby slétly níž. Zatímco se ta dvě malá letadla střemhlav spouštěla k zemi, bůh se šakalí hlavou se natáhl a popadl jednoho z vyděšených Nagaďanů. Vrazil mu dlouhou čepel přímo do srdce a pak ze své oběti rychle strhl její dlouhý plášť. Tělo odstrčil a plášť s kapucí si přehodil přes sebe, aby pilotům ukázal, co mají hledat.

Pochopili. Klouzali nízko nad tlačenicí a pátrali po uprchlících. Byli tam však tisíce lidí a pobíhaly bez rozmyslu všemi směry.

Kawalsky měl na nohou stále ještě své vodou nasáklé boty, mohl tedy být snadným terčem. Kromě toho byl mnohem vyšší než kdokoli z obyvatel Nagady a ještě nesl na zádech raněného Ferettiho. Nabeh, Rabi a Aksah se ho snažili všemožně krýt, když ho vedli doprostřed stáda mastadgeů. Daniel a O'Neil už tam byli a čekali. Zvířat tam bylo dvanáct, dvě, aby odnesla pozemšťany do bezpečí, a deset jako vějičky, kdyby je stíhaly kluzáky.

Rabi a Aksah pomohli naložit Ferettiho do závěsného sedla visícího na boku zvířete, na něž nasel Kawalsky. Daniel a O'Neil se vydrápali na hřbet „Kouska" - oné obludy, co tak milovala čokoládu. Když byli všichni nahoře, pobídl Skaara obě zvířata a rychle uskočil stranou. Celé stádo se vzápětí rozprchlo na všechny strany.

Chvíli to vypadalo, že se jim podařilo utéct bez povšimnutí. Ale piloti kluzáků si zvířat všimli a po krátkém zaváhání si vybrali dvě z nich a začali je pronásledovat.

Kapitola dvacátá

Není úniku

Ra seděl ve svém pokoji a vřelo v něm jako v kotli. Netrpělivě očekával návrat pilotů s tou prohnanou sebrankou, která přitáhla Hvězdnou branou. Přestavoval si právě, jak je trestá za zločiny, jichž se vůči němu dopustili, když ucítil, jak ho někdo tahá za rukáv. Jeden z jeho sloužících, asi desetiletý chlapec, ho přišel upozornit, že se piloti kluzáků vrátili. Ra ho bezdůvodně srazil k zemi úderem do tváře. Vybil si tak vztek a uklidnil se. Pak ten věčně mladý král vyšel ze své komnaty, vystoupil na trůn a chystal se k audienci.

Piloti, dvojice strážných Horů, vpochodovali dovnitř a deaktivovali své helmy. Došli k úpatí schodiště vedoucího k Raovu trůnu a poklekli. Anubis, pancíř stále ještě potřísněný krví, vešel rovněž a postavil se po Raově boku. Pohrdavě shlížel na oba válečníky, kteří se vrátili s prázdnýma rukama.

Ra upřel na vojáky oči a mrazivě zasyčel:

„Kde jsou?“

„Zmizeli.“

Anubis v návalu zlosti sešel dolů a strčil do vojáka, jenž prve odpověděl. „Co tím myslíš, zmizeli?“ vyštěkl.

Promluvil druhý z pilotů: „Jsou pořád ještě v poušti. Písečná bouře je určitě zahubí.“ Horové hledali tak dlouho, jak se odvážili, ale ve větru ztráceli kontrolu nad svými malými stroji. Váhat s návratem o chvíli déle by znamenalo jistou smrt, rozhodli se proto zamířit zpátky a pokusit se před králem ospravedlnit.

Ra, rozhněvaný jako dosud nikdy, povstal a zamířil ke své pokladnici. Skříňka se při jeho příchodu automaticky otevřela a odhalila svůj obsah: velký krystal spojený se smyčkami ozdobně kroucených černých drátků. Celá konstrukce padla králi přesně na ruku, vypadala jako elegantní rukavice skrývající krystal v dlani. Ra se chladně oto-

čil a vrátil se k rozrušeným pilotům. Pokynul muži, který promluvil jako první, aby povstal.

Voják nervózně uposlechl. Chtěl vysvětlit, proč přestali s pronásledováním, ale Ra mu gestem naznačil, že je všechno v pořádku a že se má uklidnit. Popošel k němu a obdařil ho uklidňujícím úsměvem.

„Pokoušeli jste se," řekl a pomalu vztáhl ruku, aby pohladil muže po tváři. „Vím, že jste se pokoušeli." Dlouze téměř láskyplně na něj hleděl. Potom se jeho ruka náhle rozevřela jen několik centimetrů před pilotovým obličejem. Když nešťastník uviděl krystal v Raově dlani, ve zlomku vteřiny si uvědomil, že je s ním konec. Tmavý klenot z rukavice se probudil k životu a mrštil jím dozadu o sloup. Ra se dal pomalu do pohybu, aby dokončil dílo a zabil ho. Natáhl ruku k lebce omámeného muže. Horus věděl, že jestli se ho klenot dotkne, zemře, byl však napůl v mrákotách, neschopen udělat cokoli jiného než pozorovat, jak se k němu blíží smrt.

Raova ruka jemně spočinula na jeho hlavě. Nohy oběti se okamžitě napjaly a ztuhly a celé tělo s začalo divoce třást. Hlava nepřirozenou rychlostí vibrovala a pak náhle přestala. Během několika příštích vteřin se válečníkovy rysy naprosto zdeformovaly. Lebka ztratila tvar, nabobtnala a pak se zúžila.

Drahokam pracoval na stejném principu jak Hvězdná brána, tady však byl křemen použit ke zkázonosným účelům. Když Ra držel kámen a na temeni hlavy toho člověka, ve skutečnosti přeskupoval jeho částice a proměňoval ho zevnitř v kapalinu.

Klidně a vyrovnaně, jako by obdivoval květiny na zahradě, stál Ra nad týraným tělem. On sám nepamatoval, co je to bolest, byl jenom plně zaujat tou hypnotickou demonstrací strašlivého kouzla. Když byla jeho oběť mrtvá, sevřel ruku kolem smrtonosného šperku a vzdychl.

Nyní už klidněji přešel k druhému vyděšenému vojákovi, zamyšleně si přejel prstem po nose, otočil se a odebral se zpátky do své komnaty.

Prudké poryvy větru o síle hurikánu bičovaly poušť takovou silou, že si hrály s dunami jako děti s hradem z písku. O'Neil a Daniel

se pevně drželi boků Kouska a probojovávali si cestu oblaky prachu. Kápě měli stažené až po bradu. Ve vzduchu létalo tolik písku, že jim oči stejně nebyly nic platné.

Daniel únavou klopýtl a upadl. Mastadge se zastavil, ohlédl se po něm a zařval, až přehlušil i vichr. O'Neil si odtáhl kápi z očí a namáhavě se prodíral dunou, dokud nenašel Daniela, už zcela pohřbeného v závějích.

Mastadge nepřestával řičet, když se k němu O'Neil s Danielem vraceli, potom se však náhle dal do klusu a zmizel. O'Neil rychle vybídl Daniela, aby ho zavolal, dřív než se dostanou z doslechu, ale nepomohlo to. Nemohli pochopit, proč zvíře tak náhle opustilo svého oblíbence a nechalo ho trčet v bouři. Ať volali, jak chtěli, bylo pryč.

O'Neil vlekl Daniela na vrcholek duny, kde se schoulili v kryt svých plášťů. Teď byli opravdu v úzkých a jejich jediná spása právě odklusala do pouště. Cítili, jak se kolem nich hromadí písek a pomalu je zaživa pohřbívá.

O půl hodiny později se Kousek s řevem přivalil zpět. Když byl už dost blízko, uviděli oba trosečníci, že se spolu s ním blíží několik postav s přilbami. Ta nejvíc vpředu se vyškrábala na vrcholek duny, stáhla si helmu a široce se zakřenila. Byl to Nabeh, onen mírně zaostalý pasáček.

Za ním vyšňořen v uniformě námořnictva Spojených států, stál Skaara. Mhouřil oči na ochranu před vířícím pískem, zamával na O'Neila a ukázal mu vztyčený palec.

Podpírán chlapci, opuchlá víčka zavřená, Daniel jenom vnímal, že stoupá kamenitým svahem ke vchodu do jeskyně. Když Kawalsky zjistil, kdo to přichází, sklonil pušku a přiskočil na pomoc. O'Neil se dostal do úkrytu vlastními silami a přelétl očima obraz, jenž se mu tam naskytl.

Asi tak deset chlapců, žádný z nich dost starý, aby mohl podle jeho názoru nosit uniformu, bylo oblečeno do nadměrně velkých maskáčů, které zachránili ze základního tábora. O stěnu bylo opřeno dvacet pušek a několik beden s municí. Hlouběji v jeskyni zřejmě vznikl provizorní lazaret. Kawalsky, ruku na pásce, ošetřoval Ferettiho.

„Dokázali jste to!" přivítal je halasně.

Teď se zde shromáždili všichni, kdo přežili. O'Neil poplácal Kawalského po rameni a pokračoval v prohlídce zadní části jeskyně. Skaara a Nabeh šli o krok za ním, jako by teď byli jeho osobní stráž. O'Neil se zastavil a skepticky si je změřil.

„Se vší pravděpodobností, pane plukovníku," prohodil Kawalsky, „nesplňují tak docela kritéria pro službu ve zvláštní jednotce, ale určitě by rádi narukovali!" Kawalsky byl očividně stejně pyšný na práci, kterou chlapci toho dne odvedli, jako oni sami.

„Vezměte jim ty zbraně, poručíku, než si něco udělají," nařídil O'Neil.

„Co že to mám udělat, pane?"

„Slyšel jste mě. Seberte jim zbraně a pošlete je domů."

Moc nechybělo, aby Kawalsky vybuchl. Už měl po krk toho, jak se O'Neil vždycky připlete do situací, kterým nerozumí, a třebaže je on má plně pod kontrolou,plukovník napáchá jen zmatek.

„Nemají kam jít," informoval ho násilím, ovládaným hlasem. „Jestli se ukážou ve městě, popraví je za to, že nám pomáhali. Kromě toho můžeme jejich pomoc potřebovat, pane." Jeho tón nenechával nikoho na pochybách, za kým bude stát, když se bude muset rozhodovat.

„K čemu?" vmetl mu O'Neil do tváře, náhle zuřivý. „Potřebovat pomoc k čemu, poručíku?"

Kawalskému byla odpověď jasná. Skupina potřebuje pomoc, aby se znovu dostala ke Hvězdné bráně, a pak bezpečně domů. Ohromilo ho, že jeho nadřízený, jak se zdálo, zapomněl na cíl jejich výpravy.

Daniel znal pramen nedorozumění. Podepřel se na loktech a křikl na O'Neila: „Proč jim prostě neřeknete pravdu? Jen jim povězte, jak jste uložil tu bombu u Hvězdné brány!"

Kawalsky zíral na O'Neila, jako by ho viděl poprvé, a zmohl se jen na otázku: „O čem to mluví, plukovníku?"

„Mé rozkazy byly jednoduché, pánové. Poslat vás všechny domů a pak zjistit, jestli odtud obyvatelstvu Země nehrozí nebezpečí. Kdybych usoudil, že ano," luskl O'Neil prsty, „měl jsem Hvězdnou bránu zničit."

Kawalsky a Feretti hněvivě spustili oba najednou. Daniel vstoupil mezi ně a soustředil pozornost na sebe.

„Podívejte, plukovníku, copak jste ještě nepochopil, že skutečné nebezpečí není vůbec na *téhle* planetě? Někdo dává Raovi úkoly. Když jsme byli v pyramidě, mluvil o *svých vládcích*. On je jen cosi jako správce nebo dozorce. Jestli nás má něco znepokojovat, pak jsou to jeho vládci. Mluvíme o rozvinuté a lidem nepřátelské kultuře.“

To všechno byly pro mužstvo i velitele novinky. O’Neil byl přítomen, když se o tom hovořilo, ale tehdy pochopitelně nerozuměl.

„A jak si myslíte, že tihle lidé, nebo co to vůbec je, budou reagovat, až zjistí, jak naše technika pokročila?“ pokračoval Daniel.

„Kam tím míříte, Jacksone?“ chtěl vědět plukovník.

„Ra má vaši bombu. Má ji rozloženou na podnosu nahoře ve své komnatě. Zítra odešle Hvězdnou branou náklad křemene svým vládcům, ať je to, kdo chce. A zároveň s ním pošle i tu bombu.“

„Tohle všechno vám řekl?“ zatvářil se O’Neil skepticky.

„Ano.“

„Dobře, pak nemáme na vybranou,“ opanoval O’Neil znovu situaci. „Musíme bombu získat, dřív než ji bude moci odeslat.“ Rozhlédl se kolem v očekávání souhlasu.

„Zatraceně, proč se mi o tom neřeklo?“ zuřil Kawalsky. Pomalu ztrácel nervy.

„Bylo to přísně tajné,“ opáčil O’Neil věcně.

„Tajné? Nemyslíte, že bych o tom měl taky něco vědět?“ Kawalsky se naklonil jako býk, když se chystá zaútočit, a z očí mu šlehaly blesky.

Všichni, kdo byli poblíž, dospělí i chlapci, skočili mezi ně a snažili se zabránit rvačce, která byla na spadnutí. Oba muži, do krajnosti napjatí, po sobě vrhali vražedné pohledy, i když je ostatní od sebe odtrhli.

„Plukovníku, poslouchejte mě,“ snažil se Daniel upoutat jeho pozornost, „hrozbu představuje druhá brána, ta, co je na Zemi. Uvažujte trochu! Tady jsme jen na jedné z jejich kolonií, podobná zařízení mají určitě všude a všechna zlikvidovat nemůžete. Pro nás je důležitá *vstupní brána* na Zemi, tou by mohli lidstvo přepadnout. Musíme se dostat zpátky na základnu a zničit ji.“

O’Neil zasyčel: „To máte absolutní pravdu, ale i díky vám tu možnost ve skutečnosti nemáme. Nebo snad ano?“ Setřásl ze sebe

ruce, které ho dosud držely, a odešel k ústí jeskyně. Tam se posadil zády k ostatním.

„Já jsem to věděl," prolomil nastalé ticho Feretti, „tohle byla od začátku pitomá sebevražda!"

Trvalo pěkně dlouho, než se všichni uklidnili a připomněli si, že jsou na jedné lodi. Daniel jim vysvětlil, co se dozvěděl v pyramidě, a současně to překládal Sari a novým posilám.

Když emoce opadly, šel Daniel za O'Neilem, který stále ještě seděl u ústí jeskyně a nepřítomně pozoroval bouři.

„Takže vy jste se smířil s faktem, že se nikdy nedostanete domů?" oslovil ho.

O'Neil si připadal stejně prázdný jako toho dne, kdy ho doma navštívili vyslanci generála Westa. Mlčky zíral před sebe. Daniel to zkusil znovu:

„Vy nemáte nikoho, kdo by o vás stál? Copak nemáte rodinu?"

„Měl jsem rodinu," pronesl O'Neil tichým, monotónním hlasem. „Nikdo by nikdy neměl přežít své vlastní dítě!"

Daniel neměl, co by na to řekl. I když sám už zažil hodně bolesti, stále nevěděl, jak reagovat na bolest druhých. Znal z vlastní zkušenosti, že slova nepomáhají. Když mu zahynuli rodiče, musel vyslechnout řadu hloupých frází typu „Už je nic nebolí" a „Jsou na tom líp než my". Nehodlal O'Neila chlácholit nějakými sladce zabalenými banalitami.

Musel však něco udělat. O'Neil se rychle nořil někam hluboko do beznaděje, a to si právě teď nemohli dovolit.

„Poslyšte, plukovníku," promluvil naléhavě, „nechce se mi umřít." To upoutalo O'Neilovu pozornost. „Vaši vojáci taky nechtějí zemřít. Ani tyhle děti, co nám pomáhají. Škoda že vy na to tak pospícháte!"

Jeho slova O'Neila zasáhla. Chystal se mu nějak pádně odpovědět, aby od něj měl pokoj, ale když vzhlédl, byl už Daniel pryč a blížil se k němu Skaara. Nesl mu mísu plnou jídla.

Plukovník pozoroval, jak chlapec přelil pár kapek omáčky přes okraj nádoby, třebaže si pomáhal k rovnováze špičkou jazyka, vystrčenou mezi zuby.

„Anasár?“ zeptal se Skaara a nabídl mu mísu.

O’Neil myslel stále ještě na to, co mu řekl Daniel. Odvrátil se a soustředil se na bouři. Skaara byl zmatený. Přičichl k dušenému masu a usoudil, že na to, že ho připravovali v jeskyni, je docela slušné. Přistoupil k O’Neilovi a postavil mísu před něj.

Když ho muž v černém baretu i nadále ignoroval, Skaara mu rozpustile přistrčil nádobu málem pod nos. A znovu, pak ještě jednou. Zval tímto způsobem plukovníka k jídlu. Ten jenom mávl ruku, aby ho chlapec nechal na pokoji. Skaara ovšem viděl, že bitvu vyhrává, a nechtěl se vzdát.

Když k němu O’Neil otočil zachmuřený obličej, aby ukázal, že to myslí vážně, že po něm chce, aby ho prostě nechal na pokoji, zakvokal Skaara jako kuře a zamával křídly, jak ho to nedávno naučil Feretti.

O’Neil kapituloval. Bylo to příliš komické, musel se usmát. „Kuře, je to tak?“

„Kuše!“ opakoval chlapec s takovým patosem, až se O’Neil rozesmál. Natáhl ruku a pocuchal Skaarovi vlasy ve spontánním gestu náklonnosti. Pak si od něj přece jen vzal mísu.

Zanedlouho byla prázdná a plukovník opět zíral do bouře, v myšlenkách na opačném konci vesmíru. Myslel na jedno odpoledně v Yumě. Jasný den na sklonku jara před dvěma lety, kdy přijel před dům, zatroubil, aby oznámil, že je doma, vzal z garáže vak s výbavou a hodil ho dozadu do stejšnu. Vrátil se zpátky do auta a opřel se o klakson, nebylo to však nic platné. Nevěděl, co může Jackovi trvat tak dlouho, jenže ať to bylo cokoli, nemohlo to stát za to, aby dorazili pozdě na zápas zahajující sezónu. Zabouchl dvířka aut a zamířil k přednímu vchodu. Bylo zamčeno. Klíče nechal ve voze. Než se vrátil a odemkl si, zmocnil se ho pocit, že se něco stalo. V okamžiku, kdy dveře otvíral, to už věděl najisto.

Nahlédl do obývacího pokoje. Byl tam nepořádek, ale vypadal normálně.

„Synku, jsi tu? Juniore?“

Do pokoje ještě normálně vešel, po chodbě však už běžel. Vtrhl k Jackovi. Nikde nikdo, jen na židli visel svetr. Doběhl do ložnice.

Zásuvka nočního stolku na Sářině straně postele byla otevřená. Měla být stále zamčená. Vtom uslyšel sirénu a srdce se mu zastavilo.

Asi minutu tam stál jako socha a zíral do otevřené zásuvky, kde měla Sára pistoli. Věděl, že byla nabitá, a věděl také, že kdyby sáhl pro klíč přichycený lepící páskou zespodu k posteli, nenašel by ho tam. Doufal, že se mýlí, že zvuk sirény odezní někde v jiné části jejich čtvrti. Neúprosně se však blížil.

Nahlédl do Sářiny koupelny. Nic, prázdná. Vrátil se do chodby a zamířil ke kuchyni, pak se otočil a utíkal k zadní verandě. Siréna už houkala téměř u jejich dveří, když vyhlédl ven a spatřil dvě děti ze sousedství, jak stojí na dvoře a sklánějí se nad jeho synem. Po stěně garáže se táhl velký cákanec krve. Zbraň ležela nedaleko v trávě.

Téměř si nedokázal vybavit, jak otevřel dveře a vyšel ven, ani jak se mu ti dva malí chlapci snažili vysvětlit, co se stalo. Pamatoval si jen obraz synova zhrouceného zkrvaveného těla v trávě. Než se dostavil lékař, aby mu řekl, co už věděl, svezl se na zem, vzal syna do náruče a hýčkal ho, jako by ho uspával.

Jedna kulka přímo do hlavy. Kvůli tomu se nechtěl Jack O'Neil senior ani hýbat, ani mluvit, měl v hlavě jako vymeteno. Jediné, co chtěl, bylo lehnout si vedle svého dítěte a zemřít. Tak ho také našli lidé od záchranky, když se o několik minut později dostavili. V tom stavu ho musela Sára opatrovat, když se sama snažila vyrovnat s tou strašnou ztrátou. V témže stavu averze vůči vlastní sobě a hluboké sklíčenosti se nacházel i o dva roky později, když k němu přišli na návštěvu muži generála Westa.

Přál si jen, aby to už měl za sebou.

Když konečně procitl do přítomnosti, seděl u něj Skaara, kreslil do písku na podlaze jeskyně a pozoroval ho. Nikdy předtím se nesetkal s člověkem jako on, ale vycítil, že O'Neil je dobrý voják. Už se rozhodl, že jednou bude jako on, že se stane někým, kdo je odhodlán a schopen bránit svůj lid.

Daniel se vydal do vzdálené části jeskyně, kde Sari pod přirozenou větrací šachtou vytvořila polní kuchyni. Byl svědkem něčeho, co se mu pranic nelíbilo. Feretti a Kawalsky dali hlavy dohromady a

tajně se o něčem radili. Když k nim Daniel došel, zmlkli a nepromluvili, dokud nebyl z doslechu.

Se zrakem stále obráceným ke spiklencům Daniel dorazil do provizorní kuchyně. Kolem ohniště seděli pasáčkové a drželi své misky připraveni k jídlu.

„Je to hotové?“ zeptal se Sari, která právě přikládala pod malý kotlík. Naznačila mu, že ano, a tak si Daniel vzal jednu z misek a posloužil si šťávou i masem. Naběračku pak vrátil ohromenému dítěti. Všichni chlapci na něj zírali, jako by právě provedl cosi ohromujícího.

„Co je?“ zeptal se mimoděk anglicky.

Jeden z chlapců něco řekla všichni včetně Sari propukli v hurónský smích.

„Co je?“ zopakoval Daniel otázku v jejich jazyce.

Chlapci pokračovali ve vtipkování, příliš rychle a příliš hovorově, aby je dokázal sledovat, a chechtali se čím dál víc. Sari vzala dvě porce jídla a odnesla je vojákům. Daniel si k sobě nakvašeně přitáhl Nabeha.

„Čemu se smějete?“ vyzvídal ve starověké egyptštině.

V tu chvíli už bylo zřejmě k smíchu všechno. Danielova otázka vyvolala pravou bouři. Chlapci se váleli po zemi a div se nezalkli. Nabeh konečně popadl dech a vysvětloval:

„Bani ne-ateru ani, hí na’a ani-ben.“ Což přeloženo znamená: Ti, co jsou ženatí, tohle nedělají.

„Ženatí?“ podivil se Daniel. Pustil Nabeha právě v okamžiku, kdy s dívka vracela. „Sari,“ ukázal na něj, „tenhle bláznivý kluk mě právě nazval tvým manželem!“

Prohodil to bezstarostně, i když chtěl znát odpověď. Chlapci se znovu mohli potrhat smíchy, opakovali slova „bláznivý kluk“ a dobírali si Nabeha. Ten vtip pochopil a šťouchl Daniela do ramene ale k údivu všech dívka utekla a zmizela v potemnělé části sluje. Podívali se na sebe po způsobu mužů ze všech galaxií. Pochopili, že udělali něco špatně, aniž přesně věděli co.

Daniel se zvedl a po přiměřené pauze odešel za Sari. Naše ji, jak sedí sama v nejvzdálenějším koutě jeskyně.

„Co to má znamenat?“ chtěl vědět. Všiml si, že se dívka nehněvá, spíš stydí.

Několik chlapců se vydalo na výzvědy a ochomýtali se nablízku. Sari zaslechla, jak je její bratr žene pryč. Teprve když zmizeli, promluvila:

„Je mi to hrozně líto. Prosím, nezlob se na mě, ale já jsem jim to neřekla.“

„Neřekla co?“ nerozuměl Daniel.

„Že jsi mě nechtěl.“

Daniel byl zmatený. Pak si uvědomil, že tím myslí onu noc, kdy přišla do jeho pokoje v Nagadě, noc, kdy mu ji lidé z města nabídli. Teď se od něj odvrátila, ta křehká bytost, jíž tak málo rozuměl, a cítila se zahanbená a odmrštěná. Vztáhl k ní ruce a vzal ji nemotorně za ramena. Tep se mu zrychlil a v ústech měl náhle sucho, když tam tak seděl s dívkou, po níž celou bytostí toužil, a snažil se ji uklidnit. Netoužil po ničem víc, než aby ji směl políbit, ale byl si bolestně vědom, co všechno je dělí, jak málo seznají, a také měl na paměti, že bude brzy muset tohle místo opustit, nebo při pokusu o to zemřít. Přes to přese všechno si ji přitáhl blíž, a když k němu obrátila tvář, začal ji konečky prstů hladit. Hleděl na ni a zažíval známý pocit už někdy viděného, jak ho přepadl, když ji viděl poprvé, ale tentokrát věděl, odkud se bere. Její vzhůru natočená tvář, kterou držel ve svých dlaních, byla tatáž, jakou obdivoval na Zemi a vzal si ji s sebou do Colorada. Sari by klidně mohla stát modelem pro onu sošku, jež byla na Zemi jeho největší poklad. Daniel měl pocit, že by jí to měl říct, vysvětlit jí celou tu podivnou schodu okolností. V té chvíli však byly jejich rty příliš blízko pro slova, příliš blízko, aby mohly dělat něco jiného než líbat.

První, co Daniel uviděl, když se následujícího rána probudil, byl Sariin obličej. Stále ještě mírumilovně spala jen kousíček od něj. Myslel na všechno, co se minulé noci událo, a nemohl si pomoci - musel se usmívat. Překulil se na záda, založil si ruce za hlavu a zubil se do stropu. Pak si všiml, že jen pár kroků za ním oddechuje Nabeh. Měl na hlavě pořád ještě svou helmu. Daniel se okamžitě posadil. Zjistil, že se všichni chlapci stulili do propleteného kruhu kolem něj a

Sari. Zdejší lidé mají zřejmě poněkud odlišné představy o soukromí, pomyslel si.

Zahlédl Skaaru, jak se s čímsi lopotí u ústí jeskyně. Opatrně překročil několik spáčů a po špičkách se kradl jeskyní, aby se podíval, na čem to Skaara pracuje. Chlapec se dal inspirovat zobrazením historie, které viděl v katakombách, a rozhodl se namalovat svůj vlastní příběh. Seděl na velkém kameni a zuřivě črtal na stěnu nějaký výjev.

Kawalsky, který se probudil jako první, byl na stráži hned u vchodu do jeskyně. Kývnutím pozdravil Daniela, jenž se postavil poblíž mladého umělce, aby ho mohl pozorovat při tvorbě.

Skaara rozhodně nebyl žádný Rembrandt. Měkkým červeným kamenem zaznamenával průběh dobrodružství, kterého se aktivně zúčastnil. Vratká pyramida, na kresbě malá, byla obklopena obrovskými panáčky střílejícími do vzduchu tečky. Nad ní se vznášela tři slunce, a ještě nad nimi dvojice kluzáků, lstivě sledujících celou scénu. Řada zmatených klikyháků představovala zajatce klečící na rampě. Tváří k nim seděl Ra s hrozivým výrazem v naivně nakreslené tváři. Daniel s vlasy jako hřebíky a třemi dlouhými prsty na každé noze, byl vyobrazen, jak střílí k pyramidě. Nabeha zde bylo možno spatřit s hlavou jako n, jak se směje od ucha k uchu.

Když se Daniel usadil, pracoval Skaara právě na svém vlastním portrétu. Ze svého pohledu se stal největší postavou na obraze. Jednou rukou držel dlouhé těže, táhnoucí se pouští k trojici mastadgeů, druhou střílel z pušky na jedno ze sluncí. Způsob, jakým pojednal svou tvář, změnil smysl celé kresby. Ústa měl otevřená v hrozném válečném pokřiku. Daniel fascinovaně sledoval, jak chlapec opakovaně stahuje obličej do zlověstné masky a snaží se pak přenést tu grimasu na skálu.

Pak to byla Danielova tvář, jež se táhla. Náhle si uvědomil, čeho je svědkem a jak důležité to je. Skaara zaznamenával první pokračování historie svého národa po mnoha staletích. Daniel, nadšený vědec, to nemohl než obdivovat. Pokud šlo o něj, tam, kde existovalo písmo, vědomí souvislostí a vážné pokusy o pochopení lekcí, které udílejí dějiny, tam viděl i naději. Jeho tvář ozářil úsměv. Shodou náhod seděl tady, v jeskyni na jiné planetě, a pozoroval úsvit nové kultury.

Byl to nádherný okamžik, nesl však s sebou značnou odpovědnost. Otázka, zda bude Skaara moci rozvíjet svůj talent a nakazit touhou po vědění i ostatní, byla stál ještě otevřená. Napřed je třeba postavit se Raovi.

Jak tam tak Daniel seděl v paprscích vycházejících sluncí, náhle jako by se mu v hlavě složil dosud neúplný rébus. Několik minut zíral na Skaarův výtvor a pak mu vyklouzlo ze rtů:

„Výchozí bod!“ Jeho první slova toho rána mu uvízla v hrdle. Kawalsky se ohlédl a nechápavě sledoval, jak Daniel prohrabává ohniště a vytahuje odtud ohořelý klacek.

„Co to děláte, Jacksone?“ zajímal se.

„Výchozí bod!“ Tentokrát Danielův hlas zazvonil jeskyní jasně jako budíček. Zuhelnatělým koncem klacku archeolog obtáhl vrchol pyramidy. Dalšími tahy nakreslil čáry, spojující všechna tři slunce. Všechny úhly souhlasily se symbolem, který si Daniel pamatoval z Hvězdné brány. Tohle musel být sedmý symbol, výchozí bod, ten potřeboval, aby mohl splnit svůj slib, že je všechny dostane zpátky domů. Kawalsky ani Skaara nechápali, proč Daniel hyzdí chlapcovo umělecké dílo.

„Našel jsem to! To je ono, tři slunce nad pyramidou!“ volal vzrušeně.

Všichni teď byli vzhůru a hleděli na Daniela.

„Tady to je, sedmý znak. Jedeme domů!“

Kapitola dvacátá prvá

Trojský kůň

Běžný postup při expedičních dnech vyžadoval, aby do dolu přišli z Nagady všichni, kdo měli ruce a nohy. Usilovně pracovali, a jakmile byly vozy plné, nepočetná skupina dopravila rudu do pyramidy a odesílala ji Hvězdnou branou. Když se k večeru vrátili, město už bylo připraveno na oslavu svátku Tekfallit, jenž znamenal završení čtyřdenního pracovního cyklu.

Po modlitbách a písních, děkujících Raovi za všechno, čím je obdařil, následovaly veselé radovánky v ulicích. Oslavující chodili od domu k domu a nabízeli i dostávali jídlo a nápoje. Byl to jediný den, kdy se pil lahodný *tabaa*, sladký opojný likér, připravovaný z fermentovaných plodů pouštních keřů. Nagaďané si dávali záležet, aby ho požili dostatečné množství. K půlnoci už byla polovina města silně podroušená, zábava v ulicích však trvala až do rána.

Tentokrát to ovšem nebyl obyčejný Tekfallit. Ra už tisíce let předvídal, že jednou se jeho poddaní pokusí vzbouřit. I když byl možná někdy zbrklý, uměl být také obezřetný. Vstup do dolu byl tedy povolen pouze necelé tisícovce dělníků. Raův nejkrutější dráb je horlivě prohánět po žebřících nahoru a dolů. Nebyl to však fyzický strach ze stráže, co nutilo porobené poslouchat, byla to víra v mýty, jež slýchali už od dětství. Proto také Raovi stačil jeden válečník k ovládnutí celých zástupů. Přes záda měl na řemeni přehozenou dlouhou zbraň, ale za pomocníka si zvolil kožený bič. Téměř bez přestání jím feláhy mrskal, chtěl dovézt náklad svému pánovi co nejdřív. Několik starších dělníků se už námahou málem zhroutilo, ale dovolili si trochu zvolnit až daleko z dosahu pronikavého zraku strážce s jestřábí hlavou.

Vysoko nad útesy stáli čtyři mastadgeové zapřažení do čtyř nákladních vozů, připravení odtáhnout je k pyramidě. Všechna zvířata byla pečlivě umytá a vyhřebelcovaná, ozdobená stuhami, zvonky a

dlouhými spletenými girlandami ze sušených pouštních květů. Rozviklané dřevěné vozy byly naložené každý asi tunou křemene, a protože je už dělníci naplnili rudou téměř po okraj, mohlo se vyjet. Podle dávné tradice přepravoval první vůz pouze největší nugety, velké asi jako vlašský ořech. Poslední povoz, nejtěžší, byl naložen křemenným pískem.

Na prašném podloží šachty se tyčil půltucet plátěných stanů. Byly to pracovní stanice, surový křemen se zde proséval, třídil podle velikosti i čirosti a čistil. Všechno se schraňovalo, i nejmenší zrníčka, z nichž ve spojení s jinými materiály vznikaly cenné slitiny.

Feláhové nosili pytle, vrchovatě naložené minerálem, k mohutným žebříkům, táhnoucím se jako jizvy po úbočí srázu. Šplhat po nich nebylo nic lehkého ani bez nákladu, s pětačtyřiceti kilogramy na zádech ve čtyřicetistupňovém vedru to však bylo nejen únavné, ale i nebezpečné. Protože většinu Nagaďanů dnes poslali domů, ti, kdo zůstali, museli cestu nahoru mnohokrát zopakovat.

Nakonec jeden z dělníků ochabl a zhroutil se poblíž místa, kde stál na stráži Horus. Feláh čekal až na něj přijde řada u žebříku, a náhle podlehl vyčerpání. Jeho nejbližší sousedé se mu snažili pomoci na nohy, ale než se to podařilo, přibíhal už k nim Horus a křičel na toho nešťastníka, aby se zvedl a pokračoval v práci.

Když se strážce dostal dostatečně blízko, aby mohl použít bič, švihl unaveného dělníka přes záda, až mu prosekl silnou látku oděvu. Napadený zkoušel stát, svalil se však znovu do písku, což přivedlo Hora k zuřivosti. Jestřábí bůh vytasil dýku a chystal se udělat ostatním exemplární lekci.

V příští vteřině se však horník mrštně převrátil na záda a ukázal Horovi hlaveň pušky, téže zbraně, kterou dal Ra Danielovi. Horus zkameněl a zíral na plukovníka námořních sil Spojených států Jacka O'Neila. Ten jeho pohled opětoval, metodicky zbraň odjistil a pružně vyskočil. Současně několik okolních „horníků" vytáhlo ze svých oděvů pušku a namířilo na Hora.

Strážce pomalu volnil sevření biče a pustil ho na zem. Kawalsky k němu přiskočil zezadu a odzbrojil ho.

Z vrcholu srázu nad nimi zazněl Kasufův hlas. Starý muž vystrašeně sledoval, co se dole děje. Když pochopil, oč jde, propadl napros-

té panice, šermoval rukama a křičel. Stovky překvapených horníků obklopily přepadové komando i jeho zajatce a očividně nevěděly, co dělat.

Ať Kasuf říkal, co chtěl, působilo to. Sari, Skaara i ostatní členové skupiny vzbouřenců k němu vzhlédli a naslouchali. O'Neil pochopil, že se stařec snaží všechny zastrašováním dohnat k poslušnosti. Bylo třeba rychle něco podniknout.

„Jacksone," zařval, „co to vykládá?"

Daniel chvíli poslouchal a pak se pokusil Kasufův projev přeložit: „Tvrdí, že přivoláme na jeho národ neštěstí... hm, masakr..., že Ra zabije každého, kdo ho neposlechne. A... teď jim říká, aby s námi nespolupracovali, aby nerozhněvali bohy."

„Nerozhněvali bohy, co?" O'Neil s opovržením pohlédl na Hora. Nedbale překoval nepatrnou vzdálenost, která ho od něj dělila, a zblízka studoval záměrně hrozivou jestřábí masku. Stál tváří v tvář obávanému, údajně neporazitelnému božstvu, a neudělalo to na něj žádný zvláštní dojem. Pozornost všech se nyní znovu obrátila k němu.

Pak, stejně nedbale, jak ke strážci přišel, se k němu plukovník opět obrátil zády a zůstal v jeho dosahu. Věděl, že kdyby se jestřáb o něco nekalého pokusil, jeho muž zasáhnout. Zavrtěl nechápavě hlavou.

„To přece není žádný bůh!"

Otočil se, namířil a zmáčkl spoušť. Střela zasáhla válečníka přímo do jeho opancéřovaného hrudníku a mrštila jím dozadu. Zhroucený přistál na zemi o několik top dál.

„Nghaaaaah!"

Kasuf vykřikl, jako by to byl on, kdo inkasoval zásah. Výkřik pomalu přecházel do dlouhého, naříkavého lkaní a jeho zvěna se valila rozlehlým údolím. Kawalsky, O'Neil a Feretti nevěděli, co mohou čekat, proto raději drželi dav na mušce. Lidé kolem nich jako by nemohli uvěřit vlastním očím. Před pouhými několika dny pocítili důsledky Raova hněvu a bezmocně se krčili, když jejich město stihl trest za přestupek mnohem mírnější. A teď se před jejich očima odehrál tento neskutečný, nepředstavitelný a ničím neomluvitelný zločin! Někteří ihned padli na kolena a začali se horlivě modlit. Většinou

však byli příliš ohromení, příliš zmatení tím, čeho byli svědky, aby mohli vůbec nějak reagovat.

O'Neil byl na válečné stezce. Obrátil se ke své jednotce a vyštěkl rozkaz: „Tak, jdeme k vozíkům. Teď!" Vzápětí se už hnal kupředu a razil si cestu davem k úpatí srázu.

Daniel věděl, že něco není v pořádku. Opožďoval se za ostatními a díval se do tváří užaslých obyvatel. Byli ustrašení a naprosto zmatení, vyhýbali se jeho pohledu. Bylo mu jasné, že nechápou, co se vlastně stalo. Neměl čas na rozebírání svých pohnutek, věděl jen, že je svrchovaně důležité jim vysvětlit, že tento čin odstranil tyrana, nikoli boha.

„Počkejte chvíli!" zavolal na své druhy. Doběhl k ochablému tělu s helmou a uvolnil pojistku na jejím dolním okraji. Umně tepané kovové pláty se odtáhly a svinuly do zlatého límce na vrcholu náprsního krunýře.

Pod maskou se skrýval ničím pozoruhodný obličej Raova válečníka tmavé pleti, holohlavého mladíka, který se mimo jiné zúčastni i krveprolití v Nagadě. Kdyby neměl brnění a na rameni vytetovaný symbol Raova oka, vypadal by jako příslušník kterékoli rodiny města.

Daniel ho zdvihl do sedu a ukázal ho shromážděným horníkům.

„Dobře se podívejte na své bohy!" křikl v jejich řeči tak sině, aby přehlušil Kasufův zpět. „Je to člověk jako kdokoli z vás!"

Poslední slova zanikla ve vzrušeném brebentění, šířícím se řadami dělníků jako stepní požár. Byl to úžasný okamžik. Daniel byl svědkem, jak z očí těchto porobených lidí padají šupiny iluzí. Dramaticky pustil bezvládné tělo do prachu, sebral pušku, kterou mu dal Kawalsky, a vyrazil, aby dohonil svou jednotku.

Většina Nagaďanů teď byla na jeho straně. Když kolem nich procházel, vyjadřovali mu blahopřání nebo podporu. Daniel cítil, že situaci perfektně zvládl.

Zahlédl svou krásnou Sari, zářila pýchou. Její výraz však rychle přešel v hrůzu, když se podívala k Horovi. Náhlé výkřiky ze zástupu Daniela varovaly před nebezpečím.

O'Neilova střela totiž zasáhla pouze brnění. Přivedla strážce do bezvědomí, ale teď se vzpamatoval a popadl nejbližší nástroj, který

měl po ruce - krumpáč. Zvedl ho připraven rozpoltit svému protivníkovi lebku.

Daniel neměl čas na rozmyšlenou. Zamířil a vypálil. Udělal to teprve podruhé v životě, nicméně se zcela náhodu trefil přesně tam, kam měl - pod pancéřový náprsní krunýř. Střela se zaryla do nepřítelova nechráněného břicha. Náraz ho vymrštil do vzduchu, jeho let skončil tupým úderem hlavy o roh opěrné zdi. Jestli byl zástup před chvílí ohromený, teď byl přímo omráčený. Nikdo však nemohl být strnulejší než Daniel, jenž tam stál se zbraní v roztřesených rukou.

„Není to tak snadné, co?“ poznamenal O’Neil, když slezl ze žebříku a vyprošťoval zbraň z chvějících se rukou učence.

Byl to Nabehův nápad, zaměnit tahouna v čele dodávkového vozatajstva za špinavého ošklivého Kouska, který ho poslouchal na slovo. Dělali, co mohli, aby vylepšili vzhled svého čtyřnohého kamaráda, než ho zapřáhnout do předního vozu.

Jakmile O’Neil zdolal jako poslední žebřík, dal karavaně povel k odjezdu. Skaara předal rozkaz ostatním honákům. Výskáním a pokřikem pobídli mastadge k pohybu. I když byly vozy vysoko naložené rudou, mohutná zvířata je táhla s překvapivou lehkostí. O’Neil očekával pomalé plahočení pískem, zjistil však, že musí za posledním vozem poklusávat, aby mu stačil.

Ve stínu obelisků zahlédl Daniel rozhněvaného Kasufa, jak drží Sari za rukáv jejích šedých šatů. Očividně jí bránil v účasti na tom, co považoval za sebevražedné šílenství.

Daniel otálela sledoval tu scénu se smíšenými pocity. Sari byla nedílnou součástí plánu, který pomáhala vymyslet, tým ji potřeboval. Na druhé straně to zas bylo strašně nebezpečné. Existovala vysoká pravděpodobnost, že se jim to povede, že je všechny pobijí, což si chlapci, jak se zdálo, neuvědomovali. Daniel musel to riziko podstoupit, neměl na vybranou. Musel ochránit Zemi před Raem a jeho vládci. Jenže proč by měla riskovat život Sari?

Kasuf stále křičel a dívka byla viditelně rozpolcená. Učili ji slepé poslušnosti, zvlášť vůči tomuto člověku, který nebyl jen jejím otcem, ale i vůdcem a patriarchou jejího národa. Ta poslušnost ji teď paralyzovala, přimrazovala ji na místě. Když vzhlédla a její oči se

setkaly s Danielovýma, osmělil a se a snažila se otci vysvětlit, proč musí jít do pyramidy, to ho však jen ještě víc popudilo.

Už v dobách, než se Sari narodila, kázal Kasuf o bezpodmínečné poslušnosti Raovi a odrazoval své ovečky od předem ztracených konfliktů. Byl jedním z mála, kdo znali celou tajnou historii dřívějších nagadských povstání, a věděl, jak krvavě každé z nich skončilo. Jeho lidé si mysleli, že okusili plnou sílu Raovy pomsty, když přišli Horové, aby město potrestali, ale tenhle starý muž věděl svoje o tom, jak nenáviděný a nelítostný umí bůh slunce být. Kasufovi připadalo, že nastal konec světa,obloha se otřese a zřítí se dolů. V té chvíli byla Sari to jediné, co mohl ovládat. Nehodlal dovolit své nevědomé dceři, aby ho poučovala, jak se má chovat ke svému nesmiřitelnému bohu.

„Sari!“ zaznělo náhle.

Když dívka uslyšela, jak Daniel volá její jméno, rozhodla se najednou a provždy. Pomalu a rozhodně vykroutila paži z otcova sevření. Kasuf o krok ustoupil, konsternován takovou vzpurností.

Sari mu beze zloby řekla, že je lepší zemřít vstoje než žít na kolenou - a nebylo lehké povědět to tomu starému člověku, jehož tolik milovala. Pak se dala do běhu, aby dohonila Daniela.

Když se k němu přiblížila, Daniel si náhle vzpomněl na recept moci, kterému Ra lehkovážně prozradil: mýtus, víra, zvyk.

Lidé v dole,svědkové konfliktu a pak i Horovy smrti, viděli, jak byla rozhodující součást Raova falešného mýtu - nesmrtelnost bohů - odhalena jako podvod. Tento důkaz silně podkopal jejich víru. Ale když se Daniel podíval na Kasufa, uvědomil si, že zvyk, když jednou zakoření, bude poslední z těch tří, co zhasne.

Ra seděl na židli a nepřítomně hleděl velkým oknem své kosmické lodi na nekonečnou poušť. Líně hladil černou kočku, která mu ležela na klíně. Nazval ji Hathor na počest bohyně, jež kdysi zachránila jeho nadvládu, když utopila povstání v krvi. Několik let předtím, než byla Hvězdná brána „zapečetěna a pohřbena navěky“, pronikly na Zem rozporné verze tohoto příběhu. Daniel ho době znal, písaři ho zaznamenali na papyry a kameníci vytesali na skály, ale vždycky ho považoval pouze za jednu z epizod egyptské mytologie.

Mladá král teď zahlédl karavanu, plazící se pustým mořem písku. Vstala chvíli ji pozoroval. Ničím se nelišila od bezpočtu jiných, které kdy sledoval. Přesto něco vyloudilo na jeho rtech nepatrný úsměv. Uvědomil si, že je vlastně rád, že ten člověk se světlou pletí a brýlemi unikl. Takhle bylo všechno zajímavější. Existovala dokonce možnost, že je v expediční skupině, bezpochyby přestrojený za jednoho z feláhů.

Ra se pohupoval na patách a zasnil se s otevřenýma očima. V duchu si maloval, jak toho opovážlivce dopadne a ztrestá. Ty představy ho naplňovaly sadistickým uspokojením. Když se ze svého snu o několik minut později vytrhl, křikl nějaký rozkaz a za chvíli už před ním klečeli dva téměř totožní Horové a se skloněnými hlavami očekávali příkazy.

Řekl jim, aby dřív než vyjdou dodávce naproti, přemístili podnos s věcmi, které uzmuli vetřelcům, do místnosti s Hvězdnou branou. Až budou dodávku odesílat, podnos pošlou s ní. Horové se zvedli a jako pár číšníků na nudném banketu prošli trůnním sálem s velkým podnosem, naloženým zbraněmi, dvěma z Danielových knih, komunikačním zařízením, a samozřejmě předmětem nejdůležitějším: rozebranou jadernou náloží.

Na druhém konci sálu vstoupili na medailon, obkroužený černými pažemi Chnuma. Ra pohlédl na Anubise a pozvedl mírně obočí - očividně na něco čekal. Tuhle zvrhlou hru hrával Ra se svými služebníky, když měl zlost, nebo když se nudil - nutil je hádat, co si přeje. Když neuhodli, mohlo to mít, a také často mělo za následek brutální, bolestivý trest. Teď však měl Anubis informací dostatek.

Stiskl krystal zasazený ve skarabovi na hřbetu své manžety z kovu a křemene a aktivoval medailon. Když okrouhlá stěna mlhavě modrého světla zahalila oba Hory i s jejich nákladem, byli přepraveni na dolní medailon.

Celou operaci teď řídil Skaara. Během dlouhého pochodu vyprahlou pouští se s O'Neilem vezl na hromadě křemen, byli zabráni do intenzívního projednávání strategie, která přesahovala schopnosti jejich tlumočníka Daniela. Když je naučil základní slova, mohl jen přihlížet a naslouchat, jak ti dva chrlí jeden nápad za druhým. Pomo-

cí gest, pantomimy a pětadvaceti běžných výrazů se pohroužili do podrobností plánu a občas se ze své porady vytrhli, aby vysvětlili nový návrh ostatním.

Dlouho předtím, než dorazili na vstupní rampu do pyramidy, usoudili, že jsou pozorováni. Bylo třeba dodržovat přísný protokol, než bylo možno dodávku předat. Pobožní lidé z Nagady samozřejmě ten rituál svědomitě dodržovali, i když byla pyramida prázdná. Skaara se účastnil mnoha dodávek a jako Kasufův syn už dokonce ceremoniál jednou vedl. Tentokrát to musí dělat pod Raovým dohledem, doprovázen čtyřmi nezasvěcenými návštěvníky. Cokoli nesprávně provedeného nebo neobvyklého by vzbudilo podezření.

Když se shromáždili u úpatí dlouhé rampy, poklekl Skaara mezi obelisky a silným, jasným hlasem zazpíval:

„Atema en-Re. Hallan a'ana t'jon šaknom, assar Atem Re." (Ra, který přicházíš ze Slunce, předkládáme ti vděčně výsledky své práce, svatý synu slunce Ra.)

Když skončil, povstal a podíval se na Nabeha, co on na to. Jeho výstřední kamarád na oplátku pokrčil rameny, jako by naznačoval, že ta píseň nebyla nejhorší.

„Co to je?" povšiml si Skaara něčeho pod jeho kápí.

„Co je co?" pokusil se Nabeh hrát nevinného.

„Co máš na hlavě. To je ten zelený klobouk, že jo?"

Nabeh nevěděl, co říct, proto se jen nervózně zakřenil. Všichni mu opakovali, že si helmu s sebou vzít nemůže, ale v jeskyni ji nechtěl nechat. Teď poznal, že zřejmě udělal velkou chybu.

V příštím okamžiku se jeho oči naplnily děsem, když se podíval Skaarovi přes rameno ke vchodu do pyramidy. Na pódium na vrcholu rampy vystoupili tři Horové a každý z nich třímal jednu z těch smrtonosných zbraní.

Skaara si chvíli ochromeně představoval, co by se jim mohlo stát, kdyby stráže objevily Nabehovu milovanou relikvii. Protože nevěděl, co udělat, nařídil celé posádce, která měla své kápě stažené nízko do obličejů, aby v úctě k bohům poklekla.

Když se Skaarovi zdálo, že klečeli už dost dlouho, povstal a odstrojil Danielova mastadgea, Kouska, odtáhl ho stranou a podal otěže Nabehovi. Přitom mu vztekle zašeptal:

„Jestli ten klobouk najdou, zabijou nás!“

Prosťáček Nabeh si neuvědomil, že helma by mohla zmařit všechny jejich plány. Teď mu to došlo a rozklepal se strachy.

Po obou stranách vozu visely pevné provazové popruhy. Na Skaarovo znamení přistoupili dělníci k prvnímu vozu, popadli provazy a pomalu táhli těžké břemeno po svahu.

Při cestě nahoru vyvstal neočekávaný problém. Danielův mastadge začal žárlivě bučet. Nabeh k němu promlouval a zoufale se ho snažil utišit. Ale ať mu hrozil, jak chtěl, zvíře odmítalo zmlknout. V hrůze, že budou odhaleni, se nikdo z dělník neodvážil ohlédnout. Strážcům jejich chování připadalo podivné.

„Fa’al!“ vykřikl jeden Horus a bedlivě si prohlížel dělníky u čelního vozu. „Hassim ni kha’an suf!“

Všichni bez váhání zvedli ruce a ukázali mu,že v nich drží pouze popruhy.

Jestřáb popošel o několik kroků níž. Hleděl na Nabeha, který byl zaměstnaný důvěrnou rozmluvou s neposlušným mastadgem. Konečně se mu povedlo uklidnit ho a Nabeh zamířil z rampy, stále ještě však poutal pozornost. Skaara tušil, že Horus se chystá nařídit jeho kamarádovi, aby se otočil. Pak bude všechno ztraceno.

Strážce se stále tváři podezřívavě, pokračoval v cestě dolů po rampě, potom však naštěstí obrátil pozornost k prvnímu z vozů, kde stálo šest ztuhlých dělníků se skloněnými hlavami. Chvíli vůz prohlížel a pak mávl, že může pokračovat.

Když se opancéřovaný Horus otočil a pochodoval zase nahoru, všichni si zhluboka oddechli. Skaara vrhl rychlý kradmý pohled na Kawalského a Ferettiho, kteří stáli s bosýma nohama u posledního vozu. Vykoukli zpod kápí a neznatelně přikývli.

Když první vůz zmizel ve stínu vstupní haly, mastadge udělal poslední pokus o komunikaci s Danielem. Vydal ze sebe ohlušující zaržání.

Horus střelil opět pohledem po zvířeti a na chvíli se zamyslel. Pak sykl nějaký příkaz ostatním strážím. Ty se ihned otočily a vběhly dovnitř, zatímco jejich vůdce pozoroval ty, kdo stáli u obelisků. Žádné reakce se však od nich nedočkal. V příští chvíli i on následoval vůz do tmy pyramidy.

„Věděl jsem, že tenhle plán s trojským koněm není k ničemu," zašeptal Feretti Kawalskému, rozčilený a nervózní jako vždy. „Máme tam vlézt?"

„Ještě pořád máme šanci," sykl Kawalsky.

Uvnitř všichni tři Horové obstoupili vůz. Jejich velitel vyštěkl rozkaz, ale nikdo se nepohnul. Přistoupil k jednomu z dělníků a strhl z něj kápi. Objevil se vyděšený obličej mladého ryšavého pasáčka. Srazil chlapce na zem a přistoupil k další osobě, jež byla na řadě. Popadl její kápi a strhl ji dozadu. Sari vykřikla, protože jí při tom vytrhl chomáč vlasů. Stráže, překvapené tím, že vidí ženu, si vyměnily významné pohledy.

Toto překvapení však nebylo nic ve srovnání s tím, co přišlo v další vteřině. Z hromady křemene vyrazili Daniel a O'Neil, pozvedli zbraně, zalícili a zahájili palbu. V témže okamžiku se zablesklo z konvenčních zbraní, které měli pod hábity pasáčkové, a rozlehlou halu pokropila sprška kulek. Daniel i O'Neil naneštěstí zvolili stejný cíl - vzali si na mušku vedoucího Hora. Jejich soustředěná palba doslova roztrhala nechráněné části jeho těla, ale poskytla čas druhým dvěma, aby se stáhli do šera.

Ryšavý chlapec vyrazil ke vchodu. Zářící projektil z jedné z impulsních pušek se zableskl místností a zasáhl ho přímo do hlavy. Byl na místě mrtev. Daniel zaznamenal hrozící nebezpečí. Postupoval v krytu mezi sloupy a podařilo se mu odtáhnout další dva chlapce za těžký vůz s křemeny.

„Jdeme, všichni dovnitř!" Kawalsky vedl zteč na vchod, když se shora začala spouštět obrovská kamenná deska padací brány. Kawalsky byl rychlý, ne však natolik, aby se dostal dovnitř dřív, než monolit vhod uzavřel. Když zjistil, že to nemůže stihnout, zpomalil běh a vrhl pohled přes rameno dozadu. Nabeh, s jednou rukou na helmě, aby mu nespadla, se hnal překvapivou rychlostí vpřed. Kawalsky váhal dost dlouho, takže ho chlapec doběhl. Natáhl ruku, strhl mu helmu z hlavy a mrští jí jako diskem těsně nad rampou. Dopadla právě ve chvíli, kdy se dveře zavíraly.

Trefa!

Helma se v pravou chvíli zastavila pod těžkým kamenným kvádrem. I když byla hodně pomačkaná, udržela dveře otevřené pár centimetrů nad zemí.

„Odtrhněte z vozů nějaké dřevo. Zvedneme to pákou!“ Kawalsky se snad musel zbláznit. Deska jistě vážila přinejmenším tři čtyři tuny, ale Feretti neváhal, seběhl dolů, odtrhl z voz silné fošny a připojil se k němu.

O’Neil byl pryč. V jednu chvíli, než vypálil na Hory, tam ještě byl, ale když se po něm Daniel ohlédl, zmizel. Hala potemněla rozhostilo se zde strašidelné ticho. Skomíravé světlo probleskovalo mezi sloupy a měnilo místnost v hrůznou šachovnici. Daniel, nezkušený ve vedení boje, se cítil momentálně bezpečně. Nelétaly žádné kulky a Sari měl po svém boku. Domníval se, že Raovi vojáci, kteří je převyšují alespoň počtem, když ne schopnostmi, scénu opustili.

Konečně mu došlo, že stráže možná využívají tohoto ticha v bouři k přesunu na výhodnější pozice. Náhle si uvědomil, jak zranitelní jsou tady uprostřed široké haly. Tiše upoutal pozornost svého žalostného praporu a dal znamení k ústupu ke sloupům za nimi. Přesně na tuto chybu Raovi vojáci čekali.

Povstalci se shromáždili v nejtemnějším místě, jaké mezi sloupy našli. S bezpečím stěn v zádech však přišlo nebezpečí světla z oken. Už nebyli neviditelní. Sari šeptem rozeslala chlapce mezi sloupy a každému svěřila odpovědnost za krytí jiného úhlu přístupu. Když byli na místech, zadrželi všichni dech a čekali.

Přesně jak se Daniel obával, byli vojáci ve zvířecích helmách na postupu. Mezerou, kterou měla na svědomí Nabehova helma, se dovnitř linul jasný pruh slunečního světla. Jeden z Horů nepozorovaně obsadil římsu na dolní části velkých dveří. Posunoval se opatrně po tom úzkém výčnělku a postupoval ke středu místnosti jen několik centimetrů nad pruhem světla. I když přepadová skupina pozorovala oblast kolem vchodu pečlivě, nepřítel měl výhodu domácího prostředí a správně si spočítal, že ho proud oslňujícího světla dělá neviditelným pro každého, kdo se dívá jeho směrem.

Došel na konec římsy a sestoupil z ní. Tiše se proplížil inkoustově černou tmou k prvnímu sloupu a pokračoval dál do chodby.

Naklonil se do prostoru mezi sloupy a vnější zdí a zahlédl skupinu protivníků. Jeden z mladíků zíral přímo na něj, ale tma pracovala pro Hora. Jako na dlani měl Danielova záda, široký cíl vzdálený sotva dvacet yardů.

Rozvážně pozvedl pušku a zamířil. Sari něco vycítila a ohlédla se. Nepatrný záblesk se odrazil od broušeného krystalu, zasazeného do pušky. Její výkřik polekal všechny včetně Hora. Bezděčně trhl rukou, takže poslal střelu patnáct centimetrů nad Danielovu hlavu. Vypálil ještě jednou, tentokrát jen proto, aby si vyčistil cestu. Postupoval ke sloupům, za nimiž se skupina ukrývala.

Daniel se pomyslel, že teď se blíží jeho konec. Sari už zatáhla posledního z chlapců za nejbližší sloup. Daniel, zády přitisknutý ke kamennému pilíři, oči vytřeštěné, každý nerv v těle ve střehu, hlídal každý náznak pohybu.

Horus věděl, že ho jeho brnění chrání i před mocnou impulsní zbraní v rukou světlovlasého muže, a vysunul nejdřív hlavu. Než obešel roh, zazněl výstřel, zasáhl ho dozadu do helmy a odhodil ho na podlahu jako prázdnou popelnici do stínů.

V té chvíli byl Daniel tak napjatý, že měl potíže s dýcháním. Věděl, že ve tmě číhá ještě přinejmenším jeden obrněný zabiják. Možná jich tam je mnohem víc. Třeba sjíždějí dolů medailonem z kosmické lodi nahoře.

„Tak, až řeknu tři," zavelel Kawalsky. „Jedna, dva, tři, teď!"

Feretti a Kawalsky se opřeli do své fošny a honáci, kteří také pracovali po dvou, udělali totéž. Všech osm jich zapáčilo najednou a pomalu, centimetr po centimetru, vrata zvedali. Když byla patnáct centimetrů nad helmou, pocítil náhle Kawalsky, že jeho rameno ztěžklo. Skaara opustil páku, na níž s Nabehem pracoval, a pokoušel se proklouznout pode dveřmi.

„Ne! Ještě ne!" obr Kawalsky, žíly na čele vystouplé námahou, spatřil Skaarovu hlavu a ramena, jak mizí ve škvíře. „Vytáhněte ho odtamtud, sakra!" vyštěkl.

Jako by rozuměl rozkazu, padl Nabeh na kolena, sáhl pode dveře a vytáhl svůj pošramocený poklad, helmu. O dobrou zprávu se ihned

podělil s Kawalskym, radostně mu ji ukázal. Skaara zatím proklouzl dovnitř.

„Dej to zpátky! Potřebujeme to tam!“ gestikuloval Kawalsky. „Dej to zpátky!“

Nabeh buď nerozuměl, co po něm Kawalsky chce, nebo to alespoň úspěšně předstíral. Posadil si helmu zpátky na hlavu, zvedl své páčidlo a zapojil se znovu do všeobecného úsilí.

Skaara mhouřil oči do tmy a hledal své druhy. Ve stínech uviděl pohybující se postavu. Vydal ostré duté zapísknutí, soukromý signál, který užívali od dětství. Sari se rychle otočila a zahlédla bratra. Chopila se příležitosti a nařídila zbylým chlapcům, aby utekli ven. Když chtěli zjistit, o čem to Sari vlastně mluví, spatřili Skaaru, jak na ně horečně mává.

Nervózně se po sobě podívali a váhali, kdo půjde první. Nakonec jeden z nich ztěžka polkl, skočil do otevřeného prostoru a běžel, jak nerychleji mohl, ke dveřím. Jakmile vyrazil, přidali se k němu všichni ostatní a přískoky mířili k východu jako poplašení zajíci. Dřív než mohlo Sari vůbec napadnout, že se k nim přidá, ucítila, jak jí Daniel naléhavě cloumá ramenem. Zpozoroval totiž jednu ze zlověstných postav, jak spěchá ke dveřím. Než k nim však doběhla, i poslední z dětí bylo pryč. Když Horus zamířil zpátky do haly, s brněním měkce, sotva slyšitelně šustícím, přitiskli se Daniel a Sari těsně k pilíři.

Obrovské dveře jako by přibývaly na váze - Kawalsky a Feretti začali umdlévat. I když se je spolu s chlapci s neutuchajícím odhodláním stále pokoušeli zvednout, začaly zvolna klesat a centimetr pod centimetru sjížděly dolů. Skaara pomohl poslednímu z kamarádů proklouznout pode dveřmi, právě když lidem venku docházely síly. Kawalsky se chystal vydat pokyn, aby dveře nechali padnout, když se pod nimi Skaara znovu protáhl.

„Vrať se!“ zavrčel Kawalsky, ale Skaara už byl bůhví kde.

„Já to neudržím,“ supěl Feretti.

„Drž!“

„Nemůžu, je to zatracená tíha.“

„Drž,“ opakoval Kawalsky rozhodně. Hrál o čas.

Daniel a Sari zadrželi dech, když kolem nich procházel Horus a pokračoval dál do tmy. Daniel, pro tu chvíli v bezpečí, si oddechl a objal Sari kolem ramen.

Druhý Horus se nepozorovaně plížil za nimi. Na rozdíl od ostatních útočníků se pohyboval velmi opatrně a dával si pozor, aby byl úplně zticha. Byl už dost blízko, aby mohl najisto zasáhnout svůj cíl, ale chtěl se dostat přímo za ně.

Opatrně pozvedl svou zbraň a zamířil na Danielovy rozcuchané světlé vlasy. Svižným pohybem ruky uvolnil pojistku. Daniel se při tom zvuku otočil, ale než mohl zareagovat, ozvala se hromová rána. Naneštěstí pro strážce to nebyla jeho zbraň, co střílelo. Výstřel ho zasáhl zezadu a vymrštil ho, zhrouceného, do tmy.

Když se kouř rozptýlil, objevil se O'Neil s impulsní puškou v ruce. Bylo to snad vůbec poprvé, co ho Daniel rád viděl. O'Neil si položil prst na rty a blížil se k nim, aby se s nimi poradil, když vtom se ode dveří ozval výkřik. Byl to Skaara a řval z plných plic.

O'Neil padl k zemi, dřív než mu přesně zacílený projektil vyšlehlý ze tmy mohl utrhnout hlavu. Skaara zahlédl Hora ležícího ve střelecké poloze u vozu právě včas. Horus správně odhadl, že O'Neil, ten nejnebezpečnější z vetřelců, přijde ostatním na pomoc.

Daniel a Sari plukovníka napodobili a O'Neil se zatím odkutálel na druhou stranu. Když ho střely minuly, zaryly se do velkých kamenných dveří nad Skaarou. V příští vteřině dveře s ohlušujícím třeskem zapadly.

O'Neil byl přesvědčen, že Skaara zahynul, a projela jím vlna zuřivosti i všechna ta bolest, kterou nikdy nedokázal ventilovat, když tak žalostně, zbytečně zemřel jeho vlastní syn. Teď bude tenhle Horus pykat za smrt obou chlapců! Přešel do protiútoku a začal zuřivě pálit - buďto zabije, nebo bude zabit.

Ať už zapůsobila intuice, nebo Štěstěna, O'Neil vytušil, kdy přijde výstřel, a vrhl se střemhlav k zemi, ještě než k němu vyletěl svištící bílý náboj. Střela ho neohrozila. Ukázala ovšem, kde se jeho nepřítel skrývá, a když se plukovník znovu překulil, získal příležitost udeřit jestřába přímo mezi oči. Bizarní helma se zvrátila dozadu a vzala tělo s sebou v dlouhém, řinčivém skluzu.

„Plukovníku, jdeme!“ vběhl Daniel do světla. Sari s pistolí, kterou Feretti kopl pode dveře, byla krok za ním.

Pohled na ně O’Neilovi okamžitě připomněl, kde jsou. Pomstít Skaaru nebylo součásti jeho poslání. Snažil se překonat své pocity a zamířil ke Hvězdné bráně, ale daleko se nedostal. Vrhl se do stínů za padlým Horem. Když ho našel, poklekl, vytáhl pistoli, kterou měl za pasem, a vypálil do nechráněného středu jeho těla pět ran.

„Tak,“ řekl a vracel se do světla, „teď můžeme jít.“

Venku zatím Kawalsky vypadal jako ten nejzpocenější, nerozzlobenější pediatr v historii. Právě držel znovuzrozeného Skaaru za jeden kotník a zvedal toho čtrnáctiletého čahouna co nejvýš, až měli obličeje obráceně proti sobě.

„*Tohle už nikdy nedělej!*“ Každé slovo prásklo jako rána bičem.

Výbuch střely roztříštil dřevěnou fošnu, kterou Kawalsky používal jako páku. Bez jeho přispění běžely dveře rychle dolů. Stačil však ještě popadnout Skaaru a v poslední tisícině vteřiny ho vyrvat ven.

Chlapec dosud visel nohama vzhůru, když ukázal k obloze a zakřičel: „Udadžít.“ Kluzáky.

Jako pár kondorů, ale neskonale hbitějších, vyletěla dvojice strojů z horní části pyramidy a snášela se ke zranitelně rozmístěné jednotce.

„Rozdělte se! Rozdělte se!“ Kawalsky věděl, že jsou snadným cílem. Zatímco se jednotka rozprchla a hledala úkryt, postavil se zády ke dveřím a mával rukama, aby na sebe upozornil. Doufal, že k sobě přitáhne dostatečnou palebnou sílu, která prolomí do pyramidy otvor. Tichá bojová letadla vyslala spršku střel řítících se na plošinu. Explodovaly dost blízko, aby Kawalského zasypaly sprškou kamení, šrapnely, dveřím, a tím i jemu, se však vyhýbaly. Piloti postřehli, co má v úmyslu.

Když kluzáky přelétly a před dalším útokem dělaly obrátku, Kawalsky zoufalým tryskem vystartoval k obeliskům.

„Další dva! Kryj se!“ křikl Feretti varování z kanálu, který našel podél rampy.

Kawalsky se v běhu podíval přes rameno. Třetí a čtvrtý kluzák si to svištěly dolů. Když ho zaměřily, vypálili oba letci najednou. Dvě mocné koule svištěly oblohou. Kawalsky změnil směr a předvedl

šipku do dun v plné rychlosti, vteřinku před tím, než se obrovský kus rampy rozprskl na drobné kousíčky.

Kapitola dvacátá druhá

„Počkej na mě!“

Když ho to bavilo, byl Ra mistrovský hráč. Však také hry byly nedílnou součástí jeho učednických let. Často se mu dostávalo uznání jeho pánů nejen díky jeho schopnostem, ale i kvůli něčemu, co bylo pro ně ještě důležitější: pro jeho houževnatou vůli po ovládání a převaze. Učili ho nesnášet prohry.

Zatímco se dole konal útok na pyramidu, věčně mladý Ra se bavil dvěma hrami současně. Byl si jist, že zvítězí v obou. Se svou dětskou suitou se rozptyloval staroegyptskou deskovou hrou senet, a současně řídil zkázu pozemšťanů.

Seděl rovně jako svíce na tvrdé dřevěné židli zdobené řezbou lovecké scény a vypadal plně pohroužený do senetu, kdysi zvaného šachy faraónů. Dodnes se hraje v povodí Nilu a vyžaduje intenzívní soustředění. Jeho soupeřem byl asi třináctiletý chlapec, kterého si stejně jako všechny ostatní děti v družině vybral sám Ra pro jeho výjimečnou fyzickou krásu.

Faraón, mimořádně dobrý hráč, si přidělil handicap: díval se na figurky, pyramidy a obelisky pouze při každém druhém tahu. To dodávalo hře psychologické napětí, jaké miloval - musel proniknout do myšlenek svého protivníka, aby mohl předvídat, co udělá v dalším tahu. Mnohem víc ho však vzrušoval promyšlený handicap, který si udělil ve svém soupeření s Američany. Záměrně si vybral plachou, zakoktávající se dívenku a poručil jí, aby si sedla na okenní římsu a podávala mu průběžné zprávy o tom, co se děje u úpatí pyramidy. Pohrozil jí, že pokud vynechá cokoli důležitého, vystrčí ji ven. Vyděšené děvče začalo zadrhávat ještě víc než obvykle. Bojovalo se slovy i svým strachem a drmolilo své hlášení způsobem poněkud nesrozumitelným, takže si Ra mohl udělat jen rámcovou představu. To pro něj měnilo běžnou špinavou záležitost v rafinovanou intelektuální šarádu. Nespokojil se pouhým zabitím nepřátel, chtěl dirigovat jejich

porážku jako hudební dílo. A chystal se to udělat se zavřenýma očima a jednou rukou za zády.

Když útočníci oznámili svůj příchod přestřelkou ve vstupní hale, nečekal, až dívka vychrlí kostrbatý popis, a začal jednat. Zavolal Anubise, aby uzavřel vchod do pyramidy.

Pak svolal své zbylé stráže, poslední čtyři Hory, nařídil jim vzlétnout na kluzácích. Měli rozdrtit tu neomalenou luzu, shromážděnou u obelisků, a zničit ji pomocí veškeré palebné síly, jíž letouny disponovaly. Dva by zřejmě stačily, ale Ra se jako vždycky snažil udeřit s největší možnou silou. Vojáci se beze slova otočili a spěchali splnit rozkaz. Cestou aktivovali své helmy a změnili se v letku hrozivých sokolů.

Navýsost spokojen sám se sebou, naklonil se Ra znovu nad stůl, aby vzal chlapcovu pyramidu obeliskem. Tímto tahem se mu hra dostane pod kontrolu. K jeho krajní mrzutosti však ani protihráč, ani žádné z ostatních dětí nesledovali vladařovo vítězství. Celá družina se shlukla u okna, aby na vlastní oči viděla, co se děje dole.

„Takhle mi sloužíte?“ rozčilil se Ra a prudce smetl figurky z desky. Zvedl se a napřáhl ruku, aby udeřil chlapce, který mu stál nejblíž, ale pak si to rozmyslel a obrátil se k Anubisovi:

„Běž a zab je. Pobij je všechny!“

O’Neil, se svou poslední světlicí v ruce, vedl postup ke Hvězdné bráně. Když dorazil do chodby s párem medailonů zasazených do podlahy a stropu, na chvíli se znepokojeně zastavil. Louče zasazené do držáků na zdech svítily. Blízko Hvězdné brány, na stole, který tam předtím nebyl, ležela rozmontovaná bomba, všechny součástky úhledně vyrovnané na stříbrném podnosu.

Daniel nedočkavě vykročil ke vchodu do místnosti, ale plukovník ho okamžitě chytil za ruku a zastavil. Po všech těch překážkách, jimž museli čelit na cestě sem, nevěřil, že by Ra nechal cílové místo nestřežené.

S prskající světlicí sám proklouzl ke dveřím. Hodil ji dovnitř a vřítil se tam za ní, připraven čelit ostřelovačům.

Místnost byla prázdná.

„Jacksone, spusťte to!“ nařídil O’Neil.

Daniel netoužil po ničem jiném, než aby se dostal z toho pekla tady. Neotálel. Pustil Sariinu ruku, odložil svou pušku a dal se do práce.

Sari slýchala o Hvězdné bráně celý život a teď poprvé ji viděla. Její krása ji překvapila. Cítila se provinile, jako by znesvětila posvátnou půdu. Připomínala si všechno, co se v katakombách dozvěděla o Raovi a tomhle místu, ale nedokázala v sobě úplně potlačit pocit viny, budovaný celou její dosavadní výchovou. Uvědomovala si ovšem, že až bude prstenec uvedený do činnosti, bude se muset rozhodnout. Buď podnikne nebezpečnou cestu do jiného neznámého světa, nebo bude muset čelit osudu, jaký jí připraví Raovi vojáci.

Daniel vytáhl z kapsy notes se šesti symboly, které si obkreslil z kartuše v katakombách. Vytrhl příslušnou stránku a položil na vnitřní kruh zařízení a ten se bez jakéhokoli odporu pootočil. Daniel nasměroval první symbol na příslušné místo. Kruh vydal ostré cvaknutí a vzápětí se otevřel horní svorka a odhalila ve svém středu krystal křemene. Když Daniel otáčel k vrcholu druhé souhvězdí, ucítil, jak ho Sari tahá za rukáv.

„Nani?“ zeptal se.

„Koner onio,“ řekla. Protože jí rozuměl, ukázala na stůl, kde plukovník sestavoval bombu. Daniel tomu nemohl uvěřit. Mají úspěch na dosah, a O’Neil je chce všechny vyhodit do vzduchu?

„Hej, co to děláte?“ houkl na něj. „Přece jsme se dohodli, že je třeba zavřít Hvězdnou bránu na Zemi!“

O’Neil vzhlédl, pracovat však nepřestal. V závodu s časem si setřel pot z čela a pokračoval v sestavování hrozného vynálezu. „Jacksone, to je přesně to, na co spoléhám: dostanete se zpátky na základnu a bránu zničíte.“

„Ale já jsem si myslel, že jsme se dohodli, že se vrátíme společně...“

„Změna plánu, Jacksone!“ Plukovníkův tón dával jasně najevo, že nehodlá smlouvat. „Já zůstávám.“

„Zůstáváte? Proč? O čem to proboha mluvíte?“

„Musím se ujistit, že tahle věc správně bouchne. Prostě plním své poslání.“ S těmi slovy zastrčil O’Neil oranžový klíč do příslušné zdířky. Pak naťukal na miniaturní klávesnici sadu instrukcí. Když zmáčkl tlačítko, na displeji naskočily červené číslice a začaly blikat.

12:00. 12:00. 12:00.

„A co Kawalsky a Feretti? A co ona?“ naléhal Daniel a ukázal na Sari.

„Vemte ji s sebou, jestli chcete, ale pohněte sebou!“ štěkl plukovník. Stiskl klávesu ještě jednou a odpočítávání začalo. *11:59, 11:58, 11:57*. Daniel byl ohromený. Stál tam a nechápal, proč to O’Neil dělá.

„Běží vám čas, Jacksone,“ připomněl mu plukovník.

Daniel se bezradně podíval na Sari. Chtěl právě něco říct, když ostré cvaknutí z vedlejší místnosti všechny přimrazilo k podlaze. V příští vteřině přisvištěl do místnosti bílý projektil a zasáhl Sari doprostřed hrudi.

Daniel popadl pušku, otočil se a se slepou zuřivostí vypálil. Tři střely si našly cíl ve vojákově nechráněném břiše, málem ho přerazily vejpůl.

Daniel se rozběhl k Sari a vzal ji do náruče. Silně krvácela a byla v bezvědomí. Přitiskl rty na její čelo a prosil ji, aby vydržela, aby sebrala sílu přežít, než ji dostane Hvězdnou branou na Zem a k lékařské pomoci.

O’Neil k nim přistoupil, aby se podíval, jak to s ní vypadá. Snažil se nahmatat její puls, ale bezvýsledně. Byla už mrtvá.

10:45, 10:44, 10:43.

„Dostali nás, jsme nahraný! Hrajou si s náma jako kočka s myší, a teď jsme v hajzlu!“ běsnil Feretti.

„Jen se nepodělej,“ zamručel Kawalsky.

Skočili do prostoru mezi dunou a okrajem rampy, příliš mělkého, aby jim mohl poskytnout dostatečnou ochranu před kluzáky. Poručík zvedl hlavu a přehlédl situaci. Vypadalo to, že Feretti má pravdu.

Letecký útok je překvapil zcela nepřipravené. Jednotka, zpočátku ucelená, teď byla roztroušená po obou stranách rampy a všichni se

snažili krýt, jak nejlépe mohli. Neměli vysílačky, společný jazyk, a co bylo nejhorší ze všeho: ani dohodnutý postup.

Kluzáky kroužily nad jejich hlavami a kropily oblast explozívními střelami, živým cílům se však vyhýbaly. Prozatím to spíš vypadalo, že jim chtějí znemožnit pohyb a udržet je přitisknuté k zemi, nikoli je vyhladit. Jenže třeba taky ne. Najednou se jeden z kluzáků spustil střemhlav dolů a vyslal k nim bzučící střelu. Zasáhla rampu necelých deset stop od nich a vytvořila v ní hlubokou jámu.

„Jsme tady přímo na ráně a tihle hoši to vědí," mračil se Feretti.

„Neboj se, mám plán," zamumlal Kawalsky nepřítomně.

„Plán?" Ferettimu to připadalo směšné. „Jsme úplně nechránění, pod těžkou palbou, naše formace je rozhozená, mají nad námi navrch úplně ve všem a nejbližší dostupná opora je v nedohlednu. Ať máš na mysli, co chceš, dvakrát bych si rozmyslel, než bych tomu začal říkat plán!"

Kawalsky se pokusil tu tirádu ignorovat. Vykoukl přes okraj rampy a podíval se mezi obelisky k řadě vozů s rudou.

„Fajn. Chceš vidět plán? Tak sleduj!" Vyskočil z příkopu a kličkoval pískem směrem k vozům.

„Jacksone, brána!" O'Neil položil Danielovi ruku na rameno a přátelsky jím zatřásl. „Nemáme čas. Musíme se dostat zpátky na základnu. No tak, Jacksone!" Neuspěl.

Minutu tam stál a pozoroval Daniela, který držel v náruči Sariino tělo. Věděl, jak mu je. Člověk si to odmítá připustit, nevzdává se naděje, ačkoli mu rozum napovídá, že je po všem. Sám to zažíval déle než dva roky. Danielovi však tento luxus povolit nemohl. Šetrně mu odtáhl ruce, vzal mu tělo z náruče a položil je na zem. Pak ho přinutil vstát.

„Je konec, Jacksone! Je mrtvá. Nemyslete na to a pokračujte. Potřebujeme, abyste se dostal na druhou stranu!"

Daniel se nemusel snažit nemyslet, šok ze Sariiny smrti to udělal za něj. Stál nehybně u Hvězdné brány, neschopen vzpomenout si, kdo je a co tu dělá.

„Vypadá to, že máme společnost," vytrhl ho ze strnulosti O'Neilův hlas.

Jiskřivé modré světlo vystřelilo v místnosti s medailony od podlahy ke stropu a začalo se šířit do stran. Když se Daniel otočil a uviděl ho, myslel na jedinou věc - na sarkofág. Když dokázal vrátit k životu jeho, může udělat totéž se Sari.

Plukovník zamířil k okraji schodiště u úpatí velkého prstence, aby se zmocnil své zbraně, ale nedošel tam. Daniel ho odstrčil, až muž s rachotem padl na stůl s bombou a spolu s ní se sesypal na zem.

Než O'Neil vyskočil a dostal se k medailonu, stál už Daniel za třpytivou záclonou modrého světla se Sari opět v náruči. Neodhadl správně nebezpečí, a proto nechal její nohy viset nebezpečně blízko paprsku. Když je světlo uzavíralo do průsvitného válce, dostal se za obvod paprsku jeden záhyb její šatů. Paprsek prošel látkou a čistě ji odstřihl. O'Neil to vytřeštěně sledoval.

„Jacksone, co to, proboha děláte?" Nezapomínejte na bombu!"

Daniel se začínal ztrácet. Když promluvil, nepronikl bariérou modrého světla žádný zvuk,ale plukovník si byl jist, že jeho rty vyslovily: Počkejte na mě!

Pak Daniel zmizel v sílící světelné záři.

O'Neil zkontroloval hodiny: 11:08.

Prásk! Dostal úder přímo na bradu a přistál na zadku. Když vzhlédl, zježily se mu všechny chloupky na krku. Stalo se, co předpokládal. Nad ním se tyčila postava, o které přemítal na odpalovací rampě, mohutný opancéřovaný bojovník s hlavou šakala, Raův vyvolený válečník Anubis, připraven zabíjet.

Kawalsky napjal všechny síly, nedokázal sám pohnout vozem. Když mu přiběhli z dun na pomoc dva chlapci, skrčil se za postranici a za pomoci vydatné gestikulace jim rychle vysvětloval svou strategii:

„Nejdřív ten vůz převrátíme. Pak převrhneme tamhleten, odtáhneme ho sem a uděláme si malou pevnost, jo?"

„Jo," souhlasili nadšeně.

Kawalsky si je zamyšleně změřil. „Nerozuměli jste mi ani slovo, co?"

Skutečně, nikdo z nich nepochytil jemné nuance plánu, pochopili však hlavní myšlenku: něco se bude dít a oni budou pomáhat.

Když byla nad nimi obloha čistá, Kawalsky vyskočil a rozmístil chlapce po stranách. Společně převrhli vůz a vysypali z něj rudu. Pak ho kousek poodtáhli, obrátili ho dnem vzhůru a spěchali ke druhému.

Skaara a Feretti přiběhli právě včas. Společnými silami snadno vyklopili náklad křemene, překotili vůz a schoulili se pod něj.

Kawalsky se v pokleku opřel o ruce a zkoušel váhu vozu. Pak se jako Atlas postavil a nadzdvihl ho na své straně do vzduchu. Ostatní následovali jeho příkladu a zvedli vůz nad hlavu. Pochodovali zpátky mezi obelisky jako gigantická saharská stonožka.

Když bylo jejich dočasné velitelské stanoviště zbudováno, zavolal Skaara na ostatní chlapce, aby se k nim přidali. Kawalsky a Feretti je kryli, takže se většině z nich podařilo uniknout kluzákům a doběhnout do skrýše.

„Nabeh! Anda ni, anda ni!“ volal Skaara.

Nabeh byl stále ještě na vrcholu rampy, téměř sto yardů od nich. Po další povzbuzování se na svých křivých nohou plnou parou rozběhl. Kluzáky právě letěly na opačnou stranu. Když už byl Nabeh v půli cesty, zahlédl ho jeden z pilotů a stočil stroj tím směrem.

Skaara chtěl kamaráda varovat.

„Khem eem, khem eem!“ (Seskoč, seskoč!) Ale Nabeh jako by neviděl neslyšel, běžel stále dál. Dřív než ho mohl někdo zastavit, vyškrábal se Skaara a nechráněné prostranství, utíkal k Nabehovi a ukazoval mu, že má seskočit z nekryté rampy.

Z letadla vyšlehly dva výstřely. Půda pod Nabehem vybuchla a do vzduchu se vzneslo roztříštěné kamení a prach. Když se potom vzduch pročistil, nebylo po Nabehovi ani památky. Jediná stopa, která po něm zůstala, byla jeho nešťastná zelená helma.

Skaara svého přítele zoufale volal, nemohl se hnout z místa. Kawalsky se rozhodl zasáhnout. Bez ohledu na nebezpečí se vyšvihl na rampu, několika mohutnými skoky chlapce dostihl, popadl ho za ruku a násilím ho odtáhl zpátky k barikádě. Strčil ho pod vůz a tiskl ho k zemi, dokud se hoch nepřestal zmítat.

Potom se s Ferettim pokusili zhodnotit, jaké mají šance. Shodli se, že nulové.

„Tak aspoň soustředíme všechnu palebnou sílu na stejný cíl," rozhodl Kawalsky a zvedl granátomet - jednu ze zbraní, jež chlapci zachránili. „Tahle věcička dokáže zlikvidovat ty zatracený tryskáče!"

Feretti vytáhl ze svého hábitu tři šrapnely a granátomet od něj převzal.

„Za normálních podmínek bych ti vysvětil, proč tohle, technicky vzato, není plán. Uvedl bych řadu důvodů, proč je to ve skutečnosti žalostná náhražka plánu. Jenže teď stejně nemáme na vybranou, takže do toho!"

V tu chvíli k nim zamířil jeden kluzák a střílel po nich dobře cílené rány. Vojáci na něj ukázali a chlapci pochopili.

„Teď!" štěkl Kawalsky rozkaz. Deset chlapců a poručík s konvenčními puškami, Feretti prst na spoušti granátometu, náhle vyskočili z bunkru, zamířili a spustili palbu.

Letoun dostal zásah do ocasu a na chvíli se stal neovladatelný. Vypadalo to, že se zřítí přímo na ně, pilot však vzápětí vyrovnal a přesvištěl jim několik stop nad hlavami. Následoval mohutný třesk, když letadlo křídlem přerazilo jeden z obelisků, roztočilo se jako káča, spadlo do dun a změnilo se v ohnivou kouli.

Daniel se i se Sari v náruči zhmotnil v paláci mezi pažemi naleštěné sochy boha-berana Khnuma. Byl připraven čelit komukoli, místnost však byla prázdná.

Zvedl dívčino tělo a rozběhl se přímo do velkolepého trůnního sálu. Klapot jeho okovaných bot se ozvěnou odrážel od stěn. V plném trysku odbočil do krátké spojovací chodby vedoucí k sarkofágu, kterýho nějakým záhadným způsobem oživil.

Sarkofág byl otevřený.

Položil Sari na plošinu uprostřed a ustoupil, když stroj začal pracovat. Pozoroval, jak Sari klesá do hojivé hloubi náhrobku a silné stěny se kolem ní zavírají. Když zmizela, Daniel si uvědomil, ja pošetile se zachoval. Neměl ani ponětí, jak dlouho to může trvat, navíc nevěděl, jestli je třeba to zařízení nějak spustit. Teď byl polapen v Raově pevnosti bez možnosti úniku. Když nesl Sari k medailonu dole, měl jakousi mlhavou představu, že faraóna přemluví, že bude třeba škemrat, pokusí se nabídnout mu nějaký výhodný obchod. Teď,

když měl trochu času zamyslet se nad ním, uvědomil si, jak byl ten nápad směšný a zcela absurdní.

Ukryt za zlatou skříní, snažil se nemyslet na důsledky svého jednání. Mimoděk si sáhl do kapsy a zjistil, že tam má útržek z bloku se souřadnicemi Země. Zřejmě ho zcela mechanicky schoval. Zahryzly se do něj výčitky svědomí. Pro své vlastní zájmy zmařil šanci dostat se zpátky na pozemskou základnu a přibouchnout víko téhle Pandořiny skříňky, dřív než vypustí své démony do Skalistých hor. Kvůli svému štěstí dal v sázku osud celého lidstva. Jeho vina se mu zdála neoddiskutovatelná.

Aby se vytrhl z podobných myšlenek, začal si sarkofág prohlížet. Na zlatých panelech tam byl vytepán příběh Osirida. Když ho jeho nepřátelé rozsekali na kusy a jeho tělo roznesli do vzdálených koutů povodí Nilu, jeho žena Isis putovala zemí a postupně je posbírala. Složila tělo dohromady a zabalila ho do látky a papyru. Poslední výjev představoval Osiridovo znovuzrození.

Daniel vzhlédl a spatřil Raa se zářící zlatou pletí, jak stojí u paty oné záhadné rakve. Musel se tam tiše přikrást v době, kdy byl Daniel plně zaujat výjevy na sarkofágu.

Daniel ucouvl a udělal několik kroků k východu. Ra nepodnikl žádný pokus zastavit ho. dveřmi do chodby uviděl, jak Raův pokoj opouštějí děti a pokračují dál po schodišti kolem trůnu. Jeho prvním popudem bylo utéct, ale pak si vzpomněl na bombu, která byla dole nastavená k výbuchu. Nebylo kam jít, a tak se bezmocně zastavil.

„Proč?“ pronesl Ra chraptivě. „Proč jsi sem přišel?“

Daniel se nepohnul ani nepromluvil.

„Kvůli tomuhle?“ ukázal Ra na sarkofág. „Dal jsi něco dovnitř?“

V tu chvíli se na něj Daniel vrhl, ale Ra ho rychle a velmi bolestivě zkrotil. Otevřel dlaň v kovové rukavici a odkryl svůj smrtonosný krystal, s nímž tak rád experimentoval. Než se k němo mohl Daniel vůbec přiblížit, náraz energie ho odrazil zpátky jako rána těžkou palicí. Celým tělem mu projel palčivý pocit, jaký si pamatoval ze své cesty Hvězdnou branou.

Ra se usmál a pomalu přistoupil k sarkofágu. Přejel rukou po víku a zálibně pozoroval Danielovo rostoucí znepokojení. Víko rakve

se pomalu otevřelo a odkrylo pokojně spící Sari. Dokonce i jizva nad obočím, kterou si odnesla z pustošivého vpádu Raových vojáků do Nagady, zmizela.

„Hana'i hana'e," zašeptal Ra. *Jak romantické*, přeložil si to v duchu Daniel. Faraón natáhl ruku a špičkami zlatých prstů jemně přejel po dívčině krásných rysech.

„Velmi, velmi chytré," poznamenal škodolibě. „Teď můžete zemřít spolu."

O'Neil se dal zcela ovládnout instinktem. Než mohl jeho protivník zareagovat, plukovník zaklínil pět stop dlouhou zbraň do nákrčníku Anubisovy helmy a tlačil ho dozadu. Anubis okamžitě popadl hlaveň do obou rukou a snažil se ji odtáhnout. Vypadalo to, že síly jsou vyrovnané. Plukovník ho přitiskl ke zdi úzké chodby a pokoušel se zbraní trhnout, ale Anubisovo sevření bylo příliš silné. Puška se ani nepohnula a v příštím okamžiku už šakalova kovová rukavice dopadla na O'Neilovu čelist a srazila ho.

Ještě než dopadl na zem, dal se O'Neil do pohybu, aby se vyhnul střele, kterou očekával. Odkutálel se stranou. Jeho odhad byl správný, místo, kde by byl jinak ležel, vzápětí vybuchlo.

Chodba byla úzká, a tak se O'Neil mohl zapřít rukama do zdi a nohou dosáhnout k Anubisovi. Prudce ho kopl do hlavy. Úder odhodil nestvůrného bojovníka zpátky do místnosti s Hvězdnou branou, k zemi ho však nesrazil. Znovu získal rovnováhu a pozvedl zbraň k dalšímu výstřelu.

Plukovník po hlavě skočil za roh chodby do Velké galerie. Střel a zasáhla kameny vstupního oblouku a odrazila se do tmy. Pak O'Neil udělal jedinou rozumnou věc: utekl.

Velká galerie za ním byla černá jako inkoust. Doufal, že mu to poskytne výhodu. Schoval se v nejhlubším stínu. Mohl odtud pozorovat, jak Anubis vchází do sálu s Hvězdnou branou. Zřejmě nyní hledal Daniela.

Vzápětí odtud zase vyšel. Skrčený v jezeře temnoty, pozoroval O'Neil velkou šakalí hlavu, jak se pohybuje směrem k němu. Za chůze sáhl válečník k límci své přílby, něco na něm upravil a postupoval

dál. Těsně předtím, než zmizel v temnotě, uviděl O'Neil, jak se helma stahuje do límce.

Sotva slyšitelné cinkání kovu o kov se přiblížilo a ustalo. Plukovník bojoval o kontrolu nad svým dechem, aby se neprozradil. Pak náhle, mnohem blíž, naplnil chodbu plynulý, skřípavý zvuk. Než si O'Neil ujasnil, co se děje, bylo pozdě. Zbraň, šátrající po podlaze jako slepecká hůl, narazila do jeho nohy.

O'Neil v naprosté tichosti několik kroků poodstoupil, znovu naslouchal a čekal. Náhle bez varování, ho hlaveň udeřila do úst a rozrazila mu ret. Plukovník ze sebe nevydal ani hlásku, znovu ustoupil stranou a mával při tom před sebou rukama ve snaze ochránit se před dalším neviditelným úderem. Svištivý zvuk ho přiměl trhnout hlavou dozadu. Zbraň minula jeho obličej v plné rychlosti. Anubis se opět rozmáchl, ale O'Neil vyrazil a loktem ho vzal tvrdě přes nos.

Uslyšel, jak zbraň třeskla o zem, a vrhl se za zvukem: tápal kolem sebe a nahmatal ji právě ve chvíli, kdy po ní sáhl i Anubis. O'Neil se mu ji pokusil vykroutit, jeho protivník však byl příliš silný.

Oba věděli, že ten, kdo se zbraně zmocní, zabije druhého. Pustili se do křížku. O'Neil do toho vložil všechno, co se kdy naučil, veškeré finty i nedovolené chvaty. Teď nebyl pravý čas na gentlemanský způsob boje.

Po chvíli usoudil, že tahle hra je příliš nebezpečná a časově náročná. Počkal si na správný okamžik, prudce zatáhl a pak zbraň náhle pustil. Když běžel za světlem u Hvězdné brány, zaslechl, jak Anubis padl rovnou na zadek.

5:20. 5:19. 5:18.

Jedno z letadel se vyřítilo zpoza rohu pyramidy, pět set yardů od nich, a vrhlo se střemhlav do útoku. Kawalsky na něj soustředil pozornost všech.

„Připravte se, až řeknu teď. Raz, dva, tři..."

Nikdo si nevšiml druhého letounu, klouzajícího nízko nad dunami. Při slově *teď* se všichni vyřítili a začali střílet. První letadlo náhle uhnulo a ponechalo je nekryté útoku svého druha.

Sprška bílých impulsních střel zabila pět chlapců na místě. Další zahynul nešťastnou náhodou - na jednom ze zasažených hořel oděv,

chlapec se s křikem bezhlavě rozběhl a upadl na dalšího, který mu stál v cestě.

Za několik minut zkusily kluzáky tentýž trik znovu. Tentokrát místo jedné návnady přiletěly dvě. Druhé letadlo přilétlo přes duny jako prve, pak přidalo rychlost a naklonilo se doprava, aby se vyhnulo pyramidě.

Vypadalo to s nimi opravdu zle. Situace pod vozy byla tak chaotická, že se Kawalsky nedokázal se svými neškolenými spolubojovníky dorozumět. Feretti však neztratil duchapřítomnost. Počkal, až první letadlo zahne do bezpečí, a pak se vyřítil zpod vozu s granátometem připraveným k palbě.

Druhý pilot, který se soustředil na ostrou zatáčku, kterou musel vybrat, zatím nemohl vystřelit. Nad vozy přidal rychlost právě v okamžiku, kdy Feretti vypustil svůj poslední šrapnel. Projektil vybuchl ve spodní části letadla a udělal mu díru do trupu.

„Zpátky! Dolů!“ svolával Kawalsky všechny do bezpečí, než se mohlo zbývající třetí letadlo přiřítit a začít vraždit.

Poškozený kluzák pokračoval v letu přímo k pyramidě. V poslední vteřině pilot nabral vertikální stoupání a těsně se vyhnul masívní kamenné stěně. Narazil však do přečnívajícího okraje vesmírné lodi, usazené na jejím vrcholu. Letoun se s hrozným burácením rozpadl v ohni a jiskřivém modrém světle.

Když se vrak v plamenech řítil podél pyramidy dolů, vyskočili chlapci z úkrytu, vyváděli jako blázni a stříleli na tu ohnivou kouli, dokud své pušky nevyprázdnili.

O’Neil se rozběhl k převrženému stolu. Začal prohledávat hromadu rozsypaných věcí a hledal přístupovou kartu. Letmo pohlédl na displej.

3:39. 3:38.

Ode dveří se ozvalo charakteristické cvaknutí impulsní pušky, odjišťované do palebné pohotovosti. O’Neil byl zcela nechráněný a neměl se kde skrýt. Zvedl tedy velký kovový tác jako štít. Jeho povrch střelu odrazil. O’Neil tím směrem tácem mrštil. Anubis ustoupil za dveře, ale když se opět vynořil ke druhému výstřelu, přivítala ho O’Neilova bota karatistickým kopem do hrudníku.

Šakal dopadl na záda. Snažil se opět zvednout,a le plukovníkova kolena mu tiskla ramena pevně k zemi. O'Neil mu oběma rukama velkou silou otáčel hlavu, snažil se mu zlomit vaz. Reaktivovaná helma však byla Anubisovi dobrou ochranou, plukovník neuspěl.

Musel se rozhodnout. Displej na náloži neúprosně odpočítává vteřiny. Tahle záležitost má teď přednost.

Poblíž se převalovala šakalova dlouhá puška. O'Neil se natáhl a odhodil ji do tmy Velké galerie. Zneškodní nejdřív bombu, je nejvyšší čas. Se svým protivníkem se vypořádá až pak.

Stejně nečekaně, jak zaútočil, byl náhle pryč. Anubis se otřeseně postavil a sbíral síly k dalšímu boji. Postřehl, že jeho nepřítel zmizel opět v místnosti s Hvězdnou branou.

Dřív než se vydal za ním, seřídil Anubis skarabea na hřbetě své pancéřové rukavice. Z konečků prstů vystřelily čtyři jako žiletky ostré paráty. Byly z téhož nezničitelného materiálu jako helma a brnění. Šakal otočil náramkem, nachystal si drápy a vršek ke Hvězdné bráně, kde O'Neil zaujatě pracoval na svém zařízení.

Když uslyšeli detonaci, pohlídli oba muži vzhůru.

Ra trpělivě lákal Daniela k sarkofágu a sliboval mu, že se Sari nic nestane, když on přijde jen trochu blíž. Jeho proradnou hru přerušil náraz kluzáku do boku mateřské lodi a vzápětí uši trhající výbuch.

Uvnitř se polekali všichni, ale nikdo tolik jako Ra. To už tak bývá - čím krutější tyran, tím větší zbabělec. S pronikavým výkřikem padl do úkrytu za sarkofágem, hlavu staženou mezi ramena. Když se konečně uklidnil a vstal, vrhl na Daniela podivný pohled, skoro jako b se dovolával soucitu. Potom s nohama dosud roztřesenýma přestálým strachem od sarkofágu odběhl. Nyní se Daniel odvážil přejít na druhou stranu místnosti. Ra se o něj nezajímal, Daniel pro něj nepředstavoval žádné nebezpečí, hodlal se jím zabývat později. Daniel uviděl, jak ta podivná zlatá postava vybíhá po schodech a vstupuje do dveří za svým trůnem.

Chopil se příležitosti a přiskočil k sarkofágu, kde se Sari právě začala probírat. Sarkofág ji vrátil k životu, ale práci teď musí dokončit Daniel. Vzal ji do náruče a prohnal se kolem dětí ven do trůnního sálu.

Ra ze svého okna viděl jak ohnivý konec kluzáku, tak drobounké postavičky, které to oslavují mezi obelisky. Když pozoroval jejich jásot, došlo mu, že bude muset v tomhle pustém, bezvýznamném koutě své říše pobýt mnohem déle, než by si přál. Bude třeba vyhladit veškeré obyvatelstvo a přivést sem jiné, aby ho nahradilo. Tady už bylo sémě odporu zaseto a vzklíčilo, nehodlal riskovat další vzpoury, až potlačí tuto. Ani na okamžik nezapochyboval, že se mu to podaří. Vyhlížel do vlnící se pouště a uvědomil si, proč tuhle kolonii, svou první, nenávidí: příliš mu připomíná domov.

Když se ujistil, že piloti stále kontrolují situaci, vyšel ven, aby zabil Daniela.

Kawalskému a jeho lidem právě došla munice a piloti kluzáků to věděli. Přelétávali jim blízko nad hlavami a prakticky je vyzývali ke střelbě. Jediný odpor, s nímž se setkali, však byl rozhněvaný křik chlapců.

Oba stroje pluly přes prázdnou poušť. Když už to vypadalo, že své nepřátele opouštějí, jemně dosedly na zem na okraji rozlehlé písečné pláně, obklopující pyramidy. Jejich dveře se samočinně otevřely a oba Horové vyšli ven. Vytáhli z letadel své impulsní pušky a dali se na pochod k obeliskům.

Dole v sále s Hvězdnou branou zavládla chvíle strnulé nehybnosti, vyvolaná zvukem exploze.oba nepřátelé čekali, co bude následovat. Nedělo se však nic.

Plukovník samozřejmě zaznamenal Anubisovu přítomnost. Odhadl, že vzdálenost, která je dělí, je dostatečná. Než ji šakal překoná, měl by on mít čas dokončit svou práci, pokračoval tedy. Snad díky ocelovým nervům nebo prostě sebevražedné lehkomyslnosti právě začal vyťukávat příkaz, jímž by zrušil odpočítávání. Anubis byl ale rychlý jako blesk. O'Neil vzhlédl a uviděl,jak na něj míří smrtonosné drápy.

Zaryly se hluboko, ale ne do plukovníka. Zanořily se do Danielova vydání knihy *Aegypticus* sira A. E. Wallise Budge z roku 1931. Anubis se podíval dolů na rozcupovanou knihu, v jejíž pevných deskách mu pařáty uvízly. O'Neil mu neposkytl žádný oddechový čas.

Prudkým trhnutím ho otočil, zkroutil mu ruku za zády a vší silou ji tlačil vzhůru. Ozval se dutý praskavý zvuk, když se ramenní kloub rozloučil s jamkou. Anubis, řvoucí bolestí, ucítil O'Neilovu botu na svých zádech. Otočil se právě včas, aby okusil O'Neilovu pěst. O'Neil ho vlekl pozpátku a nepřestával do něho bušit. Mlátil ho do hlavy a nepřestal, dokud Anubis nevklopýtal zpátky do místnosti s medailony.

Šakal se kymácel na chabých nohou a snažil se osvobodit, ale O'Neil ho silou ohnul v pase a zasadil mu úder kolenem do téměř omráčené hlavy. Zahákl mu nohu za kotníky a srazil ho k zemi.

Padl na něj a snažil se ho znehybnit, tělem napůl na medailonu, napůl mimo něj.

Daniel nesl zhroucenou Sari na rameni a spěchal k medailonu. Jemně ji na něj položil a horečnatě hledal způsob, jak to zařízení spustit. Běhal prsty po zlověstné soše Khnuma a hledal skrytý panel, knoflík, cokoli. Bezmocně se otočil k dětem, které za ním sestoupily do hlavy, zvědavé, co tenhle podivný návštěvník ještě provede.

„Pomozte mi," naléhal na ně, oči rozšířené hrůzou. Děti na něj jenom hleděly jako na cirkusovou atrakci. „Nebojte se," sestoupil z plošiny a popošel k nim blíž ve snaze domluvit se.

„Semmoun," řekl a ukázal na sebe. „Semmoun, přítel."

Děti pochopily a několik se nervózně zachichotalo nad tím, jak komolí slova.

„Ya' ani!" Raův výkřik naplnil místnost. Děti se okamžitě rozprchly všemi směry.

„Čas na hraní skončil," pronesl zlověstně Ra.

Jako pochmurný obraz z nějakého dávno zasunutého snu pozoroval Daniel zlatého faraóna, to brutální a nesmrtelné dítě, jak se k němu pomalu blíží ve zlatých sandálech, klapajících po mozaikové podlaze v rovnoměrném, neúprosném rytmu. Daniel pohlédl na Sari, která ležela na medailonu. Musí nějak získat čas, aby ji odtud dostal.

Ra byl už téměř u něj, když Daniel vyrazil k útoku. Ra ho opět bez námahy zastavil, pouze otevřel dlaň a poslal Daniela s třeskem dolů na medailon vedle Sari.

Daniel se nedal jen tak zlomit, pokusil se o další útok. Tentokrát však byly následky krutější. Ra ho zasáhl paralyzující energií krystalu mnohem silněji. Hlava a paže Danielovi v bolestech poklesly, když mu Ra vložil ruku na hlavu a donutil ho, aby si poslušně klekl. Za okamžik se Danielův obličej začal vlnit jako odraz na hladině. Každá buňka v jeho těle se bolestivě stahovala a deformovala se do nových tvarů pod vlivem krystalu, onoho vražedného bratra Hvězdné brány, jenž ho rozkládal na částice. Bylo otázkou okamžiku, než Daniel zemře.

Stále přitisknut k medailonu, snažil se Anubis O'Neila ze sebe shodit. Plukovník si však všiml na jeho zápěstí zařízení, jímž ho viděl aktivovat medailon, když zde byli zajatí. Teď dostal šanci skoncovat to všechno najednou provždy.

„Pozdravuj ode mě krále Tutanchamóna!" ušklíbl se. Zvedl Anubisovo zápětí a udeřil jím prudce o podlahu.

Náraz aktivoval zařízení, zasazené do skarabea. Chladný modrý laser ihned vystřelil do vzduchu, několik centimetrů od šakalí hlavy.

Když Anubis uviděl, jak se paprsek rozšiřuje kolem kotouče na stropě, zapomněl na bolest v ruce a začal se chovat, jako by zcela zešílel. Házel sebou a kroutil, zoufale se snažil odhodit O'Neila stranou. Plukovník si pamatoval, jak dopadl Sariin hábit,který paprsek ustřihl, a držel Anubise tak, aby byl částečně na medailonu. Dal do toho všechnu sílu, protože se jeho protivník stále zuřivě zmítal. Čekal, co se stane, až světelná čepel dokončí své dílo.

Když modrý paprsek vyrazil do vzduchu blízko faraóna, Danielova muka se poněkud zmírnila, protože Ra musel ustoupit. I přes intenzívní bolest Daniel zjistil, co se děje. O'Neil. Je teď u medailonu dole a snaží se zajisti jemu a Sari cestu do bezpečí.

S posledními zbytky energie, kterými Daniel ještě vládl, vztáhl paži, popadl Raovu ruku a přidržel ji na místě. Ra nechápal. Proč ho Daniel drží a nutí ho pokračovat v trýznění? Zatlačil a zvýšil intenzitu záření, aby donutil Daniela povolit. Nebylo to nic platné, Daniel držel pevně.

Ten byl teď v opravdových nesnázích. Válec z modrého světla už byl ze tří čtvrtin hotový. Když Daniel viděl, jak blízko je, blesklo mu hlavou, že možná vyhraje. Oběma rukama obejmul Raovo zápěstí.

„Dej to pryč!“ poručil. Ra byl tak konsternován, že dlaň zavřel, než se ji pokusil vyškubnout z Danielova sevření.

Danielovi se začala pročišťovat hlava. Když zjistil, že laserový sloup má pouhou stopu do dokončení, zvýšil ještě tlak na Raovu ruku. Náhle si všiml, že se faraónovi něco houpá na krku - sluneční kotouč, který mu dala Catherine pro štěstí. Rychle po něm chňapl a strhl ho z protivníkova hrdla v poslední vteřině předtím, než světelná clona dokončila svůj oblouk a uzavřela se. Nyní držela Raovu ruku jako přimrazenou na místě, absolutně nepoužitelnou. Daniel ji pustil a sledoval, jak Ra, pevně uvězněný světelnou stěnou, marně bojuje, aby se osvobodil.

Když začali Daniel a Sari mizet, mizela s nimi i část Raovy paže. Paprsek provedl čistý řez předloktím. Ra se zhroutil a vypadalo to, že snad nikdy nepřestane křičet bolestí, která mu pulsovala v pahýlu paže, z níž stříkala krev.

Na oplátku k němu přistroj dopravil čerstvě oddělenou hlavu jeho jediného skutečně schopného bojovníka Anubise; její čelistní svaly sebou ještě škubaly.

Ra začal volat o pomoc. Musel se dostat do sarkofágu. Věděl, že v něm odříznuté končetiny znovu narostou, to mu však nebude k ničemu, jestli tady na podlaze vykrvácí a poddaní ho tam nechají ležet. Tajemství jeho nesmrtelnosti totiž spočívalo právě v sarkofágu, bez něj byl bezmocný.

Znovu zavolal na své služebníky. Ale děti buď místnost opustily, nebo se dobře schovaly. Rozzuřený jejich neposlušností se Ra obtížně zvedl a ovázal si pahýl svou zlatou suknicí. Vrávoral ke trůnu a přitom zlostně řval. Znovu a znovu sliboval kruté tresty všem, kdo jeho volání ignorují.

Kapitola dvacátá třetí

Nejvyšší moc

O’Neil okamžitě poznal, že uříznutá ruka patří Raovi: stále ještě držela v dlani mučící nástroj. Pohledem přejel bezhlavého Anubise a zjistil, že Sari a Daniel jsou v bezvědomí, vyčerpaní a zmučení.

O’Neil se v panice otočil k bombě.

03:46.

I kdyby byl Daniel při vědomí, trvala by mu aktivace Hvězdné brány mnohem déle. O’Neil věděl, že napřed musí bombu zastavit, a teprve pak křísit Daniela.

Běžel s vypětím všech sil k pumě a rychle navolil přerušovací kód. Když vyťukal poslední čísla, stiskl tlačítko a zhluboka si oddechl.

Jeho úleva byla předčasná. Počitadlo neúprosně pokračovalo.

03:22, 03:21...

O’Neil, šokován, pátral ve své paměti. Co mohl opomenout? Proč to nefunguje? Znovu se pokusil nastavit přerušovací kód, a ten opět selhal.

Bezmocně popadl elektronický klíč, zasunutý ve zdířce, a zuřivě ho vyškubl. Bomba tikala dál.

Bez munice, se spoustou raněných a odkázán na boj muže proti muži, neměl Kawalsky na vybranou. S výjimkou Skaary, který chtěl bojovat až do konce, měli všichni ostatní chlapci poraženeckou náladu a byli vyčerpaní.

Kluzáky už přistály a oba strážní Horové se k nim blížili. Kawalsky věděl, že jakýkoli pokus o odpor bude marný.

„Musíme se vzdát,“ zaúpěl.

„Cos to říkal?“ vyštěkl Feretti.

„Tady každou bitvu prohrajeme. Musíme se vzdát a doufat, že O’Neil ještě žije.“

„Jestli O’Neil žije, je teď v Coloradu,“ odfrkl si Feretti.

„Nebojím se o nás. Jsou tu děti. Když nebudeme klást odpor, třeba je jenom uvězní.“

To byla alternativa, kterou Feretti vždycky odmítal přijmout: vzdát se. Už od prvních dnů výcviku ve zvláštní jednotce mu vtloukali do hlavy: nikdy se nevzdat. Ale když se podíval na raněné děti, uvědomil si, že tentokrát má Kawalsky pravdu.

Poručík odhodil prázdnou pušku stranou a vyšel kolem obelisků směrem k Horům, ruce vzhůru. Skaara nemohl uvěřit vlastním očím. Také Feretti odhodil zbraň a následoval Kawalského s rukama nad hlavou.

Chlapci je jeden za druhým napodobili, vycházeli z úkrytu, ruce nahoře. Ať se Skaara snažil, jak chtěl, nedokázal je přesvědčit, aby bojovali až do konce. Když kolem něj prošel poslední, vzdal se konečně i Skaara, odhodil pistoli a neochotně vyšel za ostatními.

Oba muži zatím došli na několik yardů od barikády a padli na kolena. Kawalsky doufal, že to je uchrání před bezprostřední popravou. Horové byli od nich vzdáleni nějakých padesát kroků, když náhle odjistili pušky a připravili je ke střelbě. Zalícili, připraveni své nepřátele zlikvidovat. Kdyby chlapci viděli, jak padneme, třeba by

nakonec utekli, napadlo Kawalského. Vykročil tedy odvážně kupředu, aby dostal první ránu, ale v další vteřině se jeho srdce i nohy zastavily.

Byl to hlas bubnů. Vojáci se rozhlédli po hřebenech dun, prázdných, i když pouští duněl ohlušující zvuk. Znělo to jako tisíce kotlů, do nichž s vervou buší lidé, které nezajímá tempo ani rytmus.

Jeden z Horů se otočil a dvakrát vystřelil na ty, kdo přežili u vozů. Všichni padli k zemi, takže jim projektily prosvištěly nad hlavami. Když znovu vzhlédli, stálo na svahu na tisíce mužů z Nagady, shlížejících na dění dole. Asi stovka dalších přicházela za nimi a zvuk nabýval na síle a zběsilosti.

Oba Horové byli ve střehu, zírali na tuto novou komplikaci a jejich neklid rostl. Další stovka lidí přišla před hřeben a vytvořila živou přehradu mezi piloty a jejich stroji. Přicházely další a další stovky. Všichni bušili kovovými tyčemi do kotlíků, mávali nad hlavami kladivy a krumpáči, oháněli se noži a všelijakými bodci i dlažebními kostkami. Vystupovali na vrcholy všech okolních dun ne po stovkách, ale po tisících, a každý z nich přispíval svým dílem k hluku. Neukáznění mladí muži poskakovali ze strany na stranu, smáli se a výskali, rozjařeni, že poprvé ve svém životě přebírají aktivitu. Jako silné divé zvíře, které drželi příliš dlouho v kleci, překypovali energií, připraveni k čemukoli.

Náhle se na vrcholku největší duny objevil Kasuf. Když vztáhl paže k nebi, obrátila se veškerá pozornost k němu a všechno ztichlo. Kasuf se postavil do čela tisícihlavé hordy. Aby ji zastavil, potřeboval by zázrak. Obrátil se k davu a dal mu znamení, že hodlá promluvit.

Jeden z Horů této chvíle využil, aby vyvolal strach z Raa. Vyvolával katechismus, jaký on i tito lidé dobře znali:

„Ate-Re, tiyi harukha khare na'aran sa; Henten-Re." (Ra, bůh slunce, odplácí poslušnost i neúctu mnohonásobně. Ra, bůh spravedlnosti.)

Kasuf odpověděl pozdvižením své hole nad hlavu a zakřičel, jak nejsilněji mohl: „Beni dharam Ka!" (Nejvyšší moc!)

Všichni najednou se valili dolů jako příbojová vlna. Oba Horové pálili ze svých zbraní, jak nejrychleji svedli, ale postupující dav ne-

mohlo nic zarazit. Dlouho potlačovaná bojovnost a odpor propukly plnou silou. Nikdo tohle neplánoval, ale teď, když celý bouřil ve stejném tónu, stal se z něj zdroj ničivé síly. Prastará bojová píseň jim připomněla, že jsou jeden národ, a bok po boku postupovali, aby dosáhli společného cíle. Změnili se v pomstychtivé moře, jež smete všechno, co mu stojí v cestě.

Ra se dovlekl k sarkofágu a vrhl se na kamennou plošinu uvnitř. Neovladatelně se třásl. Sáhl po plášti a zakryl se; víko se nad ním pomalu zavřelo. Důvěrné hučení přístroje znělo jako uklidňující ukolébavka. Znamenalo, že nesnesitelná bolest v jeho paži pomine, že se probudí opravdu znovuzrozený, i s rukou, o kterou přišel. Slibovalo však i něco víc. Pobyt v sarkofágu znamenal ničím nerušenou slast a nevědomost, podobnou spánku smrti. Tohle byla věc, v níž měl Ra největší zalíbení. Lehal si dovnitř, vždycky když potřeboval lék na svou chronickou chorobu - osamělost.

Neměl ve svém okolí nikoho sobě rovného, a samozřejmě ani žádné příbuzné. Nedůvěřoval nikomu kromě dětí, ty však nebyly příliš vzdělané a intelektuálně mu nemohly stačit, takže to pro něj nebyli rovnocenní společníci. Držel si je spíš jako domácí zvířátka. Neměl si s kým promluvit. Už tisíce let neprohrál žádný spor ani hádku o nějakou drobnost. Na radu svých pánů zakázal psaní a veškeré systematické studium. Už za necelých sto let takové vlády byli jeho podaní účinně pacifikováni. Stal se svrchovaným pánem všech lidí i svého osudu a svět kolem něj jasně ukazoval, kdo tam vládne. Ten svět byl duchaprázdný a planý. Nyní Ra sklízel ovoce svého dlouhého života.

Ještě než víko nad ním zaklaplo jako nad dítětem, vracejícím se do matčina lůna, uslyšel ohromující halas tisíců hrdel, přicházející zvenčí.potřeboval zjistit, co se děje. Zastavil zařízení, víko se opět otevřelo a on s námahou ze sarkofágu vylezl a vrávoral do svého pokoje. Přistoupil k velkému oknu a naskytlo se mu hrůzostrašné divadlo, které se právě odehrávalo v písku u paty pyramidy. Když se jeho vojáci dali na útěk, pochopil, že viděl dost. Teď odtud musel uniknout.

Přešel k ovládacímu panelu rakety a seřídil přístroje. Zvedáky se daly s hvízdáním do pohybu, vzduch kolem vesmírné lodi se rozvlnil se stoupající intenzitou. Jakmile se vnější sekce začaly s rachotem zavírat, několik dětí se shromáždilo v náruči Khnumovy sochy a dupalo po medailonu, jak to děti viděly u Daniela. Snažily se uniknout, dřív než Ra splní svůj slib a potrestá je.

Jako hejno piraní se ze všech stran přivalil dav, vrhl se na vojáky a doslova je roztrhal na kusy. Útok pokračoval, z někdejších bohů náhle zbyly pouhé krvavé cáry.

Rozběsněné zástupy zaplavily rampu a spěchali k masívním kamenným dveřím. Pod vedením Kawalského je lidé snadno nadzdvihli a podložil volnými kameny, aby je udrželi otevřené. Většina z těch, kdo vešli dovnitř, postávala blízko vchodu; ještě si netroufali vběhnout do smolně černé tmy a utkat se se samotným bohem slunce.

Neměli žádný konkrétní plán útoku, pouze běželi přes poušť, aby Raovi zabránili ublížit chlapcům, Sari a návštěvníkům. Když ze světla sprovodili viditelný cíl, stráže, změnilo se prostranství před vchodem rychle v chaos. Kasuf svolal ostatní starší k naléhavé poradě.

Hlasitý třesk z nebe utišil dav během vteřiny. Po něm následovalo temné rachocení přístrojů vesmírné lodi, která s mohutnými vibracemi startovala. Dlouhé pařáty stabilizačních ramen se zasunuly a boční panely se zavřely.

Ra prchal.

Nagaďané vyhráli. Když si to konečně uvědomili, vyrazil z jejich hrdel divoký, jednohlasý radostný výkřik, oslavný paján nečekaných vítězů. Jásali nad zázrakem, který je potkal. Původně sem pouze přišli ochránit návštěvníky i vlastní lidi, a náhle se s třeskem rozlomily jejich tisícileté okovy.

V hloubi duše však cítili, že přišli hlavně proto, že *mohli*. Poprvé jim jejich kolektivní vědomí napovědělo, že mají šanci. Když do města přišli Raovi vojáci zabíjet a ničit, nikdo se jim nepostavil. Ani ten nejodvážnější muž, jemuž před vlastníma očima zabili dítě, tehdy nepomyslel na odplatu. Pak přišli ti podivní návštěvníci a poprvé v nagadských dějinách převrátili všechno vzhůru nohama.

S Kasufovými dětmi a dalšími z jejich řad zabili nebezpečného Hora a pak se statečně vydali čelit Raovi v jeho chrámu. Náhle se nepředstavitelně rozšířily hranice lidských možností, v tom byla podstata onoho zázraku. Po celé dlouhé generace trvající útlak nedokázal z těchto bytostí odstranit základní lidskou touhu - touhu po svobodě. Pouze spala, zasutá hluboko pod nánosem vštěpovaného strachu a poslušnosti. Nyní se probudila a s plnou silou se hlásila o svá práva.

Celý Danielův obličej byl jedna velká pohmožděnina. Stejně tak i ruce a ramena, všechny oblasti, které pocítily nápor ničivé energie krystalu. Z nosu a z uší mu tekla krev, pravděpodobně utrpěl vnitřní zranění. Jeho životní funkce však byly normální. Poškození vypadala větší, než ve skutečnosti byla. Přístroj neměl dost času, aby dosáhl své kritické meze a mohl začít přeskupovat atomové částice. Jakmile se Daniel osvobodil od působení temného kouzla malého krystalu, všechno se opět vrátilo do původního stavu.

Rachocení startující vesmírné lodi ho probralo. Otevřel krví podlité oči. Usmál se na Sari. Stejně jako on se probírala z bezvědomí. Oba vypadali hrozně. Opětovala jeho úsměv, vděčná, že zůstali naživu.

Danielovi se náhle vrátila paměť. Kde je O'Neil? A bomba? Posadil se a přehlédl místnost. Na druhé straně stál O'Neil nad bombou a tiskl všechna tlačítka, která našel. Bomba stále odtikávala k nule.

00:41. 00:40. 00:39.

Daniel vyskočil a v panice k němu běžel. Klopýtl, protože všechno kolem se najednou začalo silně otřásat.

00:32. 00:31. 00:30.

„Vypněte to! Odlétá! Vyhráli jsme!" volal.

„Snažím se! Je to zablokované, nejde to zastavit!" vykřikl zoufale plukovník.

„Zablokované? Kdo to mohl udělat?"

O'Neil věděl, jaká je chmurná skutečnost, a přál si, aby to nebyla pravda.

„Vojenská rozvědka," povzdechl si.

00:22. 00:21. 00:20.

Oba muži se omráčeně podívali na displej. Pak spustili oba najednou. Dostali stejný nápad.

Ve chvíli, kdy se masívní loď odpoutala od pyramidy, tisícihlavý dav propukl v jásot a pustil se do šíleného tance, skákal do písku, zpíval, hrozil lodi. Lidé se vrhali jeden druhému do náruče, objímali se a plakali. Slovy nelze vyjádřit tu divokou radost, která se jich zmocnila.

Jediný, kdo se nedokázal radovat z vítězství, byl Skaara. Věděl, že vyhráli, a chápal, že to stálo za všechno ztráty. Přišel však o přítele Nabeha.

Mezerou v davu zahlédl helmu ležící na úpatí rampy. Rozhodl se získat ji jako památku. Neurvale si k ní klestil cestu. Vtom ji zvedl někdo z oslavujících Nagaďanů. Nálezce s ní neušel ani dva kroky, když po ní sáhla popálená ruka. Skaara se protlačil ještě blíž, aby zjistil, co se tam děje.

Spatřil Nabeha, sežehnutého a zkrvaveného, ale živého. Posledním zbytkem sil zápasil o svou milovanou helmu. Skaara odstrčil kolem stojící lidi, aby se k němu dostal. Popadl svého kamaráda a stiskl ho pevně v náruči.

„Viděl jsi mě, Skaaro? Letěl jsem!“ triumfoval Nabeh prostomyslně.

„To víš, že jsem tě viděl,“ usmíval se Skaara slzami štěstí.

I ostatní chlapci uviděli Nabeh a seběhli se k nim. Kawalsky a Feretti, dojatí patosem té chvíle, se ke skupince přidali. Vzápětí začali jednat.

Kawalsky rychle zjišťoval rozsah Nabehových zranění. Prošel zdravotním školením první pomoci v boji a teď Nabeha provizorně ošetřil. Feretti se mu snažil pomáhat.

„Není to tak zlé, jak to vypadá. Dostane se z toho,“ konstatoval Kawalsky.

Skaara i Nabeh ho pozorně sledovali. I když slovům nerozuměli, Kawalsky věděl, že jejich smysl pochopí z tónu řeči.

„Budeš v pořádku. Jsi tvrdý chlapík,“ pronesl povzbudivě.

Kasuf při oslavách vítězství téměř zapomněl na vlastní děti. Vtom si všiml chlapců shromážděných kolem Nabeha. Spěchal k nim a zjistil, že Nabeh žije. Obrátil svou pozornost ke Skaarovi, jeho roz-

hodnut být na něj přísný však náhle roztálo. Popadl ho do náruče a zdvihl nad hlavu, jako když byl synek ještě malý, a křičel přitom s ostatními.

Raova dětská družina se sbíhala k medailonu ze všech stran. Nejstarší z nich převzali velení, z rozličných úkrytů tahali ty menší, shromažďovali je a rychle je vedli k medailonu. Poslední z dětí naskočilo na medailon, právě když Ra vyšel ze svého pokoje a zhroutil se na trůn. Bolest ve zraněné ruce potlačila jeho pýchu. Věděl, že je příliš pozdě na to, aby mohl paprsek zastavit. Pomalu se vztyčil a scházel po schodišti k dětem, jantarové oči plné slz.

„Nemůžete mě opustit!“ vykřikl.

Byl to zčásti rozkaz, zčásti prosba. Bylo však příliš pozdě. Nemilosrdná stěna modré záře už byla před dokončením, a jakmile se zavřela docela, zmizely děti ve víru světla.

Na jejich místě se zhmotnila O’Neilova bomba. Byla to poslední věc, kterou kdy Ra viděl. Červená čísla na displeji blikala a neúprosně mu předávala zprávu o jeho vlastní zkáze.

00:09. 00:08. 00:07.

Když si uvědomil, kdo mu tento nevítaný dárek poslal, jeho tvář se zkroutila do ďábelského šklebu. Z vyceněných zubů vyrazilo zavytí jako poryv jedovatého vzduchu z pekla.

00:02. 00:01. A bylo to tady.

Daniel, Sari a O’Neil vyklopýtali vchodem z pyramidy právě včas, aby mohli sledovat, jak jim Raův vesmírný koráb mizí z dohledu. Dav pod nimi napjatě zíral, jak se loď ztrácí.

„Je pryč,“ poznamenal Daniel.

Loď už od nich byla mnoho mil a stále ještě nabíral rychlost, když časový spínač došel k nule. Dokonce i na tuto vzdálenost spatřili ohňostroj, jaký ještě nikdy nikdo neviděl. Vesmírné plavidlo se roztříštilo do dlouhých ohnivých oblouků.

„A už se nevrátí,“ dodal O’Neil.

Když lidé zjistili, že Sari, Daniel a O’Neil vycházejí ven živí a zdraví, projela davem další vlna radosti. Za nimi se na plošině objevily spoře oděné děti, Raovi mladí otroci. Vypadali i cítili se mezi drs-

nými horníky zoufale nemístně. O'Neil se obával, že si lidé budou tyhle děti spojovat s nenáviděným faraónem a vrhnout se na ně. Aby je ochránil, přitiskl nejmenší z nich k sobě a druhou rukou okázala mával pistolí. Jako varování to stačilo, všichni okamžitě pochopili, co jim chce naznačit, a k žádným represáliím nedošlo.

Kasuf a jeho družina poklekli, aby přednesli modlitbu. Skaara kolem nich proběhl a zastavil se v půli cestě k O'Neilovi a ostatním. Se širokým úsměvem pomalu pozvedl ruku k obočí v předpisovém vojenském pozdravu. Cosi v jeho prostém gestu zbavilo O'Neila řeči. Ke Skaarovi se zvolna přidružili ostatní chlapci a všichni salutovali.

Kawalsky a Feretti to přijali s nadšením. Milovali tyhle děti za všechno, co pro ně udělaly. I oni dva se k nim přidali a plukovníkovi zasalutovali.

O'Neil nebyl mocen slova. Připadal si hloupě, ale nemohl to překonat. A tak jen pozvedl ruku a pozdrav opětoval.

Sari uchopila Daniela za zápěstí a zvedla mu ruku do výše. Tisíce lidí zakřičely, všichni do jednoho pozvedli pěst na pozdrav tomu blonďákovi, kterého se kdysi báli jako boha, ale teď ho uznávali jako statečného muže a přítele.

Daniel se sklonil k Sari a políbil ji. Poprvé v celém svém životě cítil, že někam patří, že ho někdo potřebuje. Byl nevýslovně šťastný a dal svým pocitům průchod tím nejjednodušším způsobem. To však jen posílilo davové nadšení, lidé jásali ještě hlučněji, zvedli si Daniela i Sari na ramena a dali se s nimi na pochod.

Když je nesli do pouště, Daniel se smíšenými pocity zaznamenal, jak jeho páchnoucí přítel Kousek přechází sem a tam na vrcholku duny a čeká, kdy na něj dojde řada, aby mohl poblahopřát hrdinovi dne.

Sari postřehla, jak Danielův výraz pomaličku kysne při pohledu na nejzanedbanější zvíře, jaké mohl na jejich planetě potkat. V očích jí blesklo šibalství, když volala na muže, kteří nesli Daniela na ramenou. Se smíchem jí odpověděli a běželi s Danielem přímo k té hýkající, uslintané obludě s páchnoucím dechem. Těsně předtím, než mu horký jazyk zvířete olízl tvář, střelil Daniel po Sari pohledem, který se do všech jazyků překládá stejně: Tohle máš u mě schované!

Epilog

„Přinesl mi štěstí.“

Daniel držel v jedné ruce světlici, ve druhé poznámkový blok. Pod jeho vedením natáčel Kawalsky těžký vnitřní kruh Hvězdné brány a seřizoval příslušná souhvězdí v náležitém pořadí. Jakmile umístil poslední symbol a ozvalo se cvaknutí, podivný stroj začal pracovat samostatně. Daniel odhodil světlici a oba muži pospíchali za ostatními, kteří čekali u medailonu.

Úzká chodba i obrovská svažitá Velká galerie za ní byly nacpané diváky a osvětlené loučemi v rukou lidí z Nagady. Všichni natahovali krky, aby viděli. Opravdu totiž bylo nač se dívat.

Světla se lila ze sedmi otvorů v kruhu jako proudy vody, řinoucí se vzhůru navzdory zákonům gravitace, a pomalu vyplňovala střed kruhu, z něhož se stával třpytící se, opalizující povrch rozbouřeného jezera.

Tentokrát však nebyla zlatým hřbetem programu jeho světelná část, byla jím hudba. Slyšeli ji už na pozemské základně, jenže tehdy ji zčásti pohlcovalo bezpečnostní sklo a azbestové obklady stěn. Nyní se nacházel uvnitř kamenné pyramidy a pochopili, že hudba kruhu je víc než po půltónech stoupající zvuková frekvence. Byla to píseň s pozvolnými obměnami a rostoucí silou, rapsodie o dvanácti tónech, produkovaná tímto obřím syntetizátorem. Tady, v přirozeném prostředí, naháněla hudba Hvězdné brány mnohem větší hrůzu.

Když píseň dosáhla vrcholu a bouřící jezero světla začalo přetékat přes okraj brány, zatáhl Daniel Sari do bezpečí za dveřní sloupek. V příští vteřině nastalo to, nač Američané čekali: náhlá a divoká erupce energie. Tekuté světlo vystříklo do místnosti jako chamtivá ruka boha. Nebo bůh. I lidé v nejzazším koutě galerie vydechli úžasem a uskočili před strašlivou silou tajemného přístroje. Když opět vykoukli, nebo sňali ruce z očí, kruh už nasál světlo zpátky a energie

se řítila z obvodu přístroje. Kruhovitý tunel mizel v silné kamenné stěně pyramidy necelých třicet stop před prstencem.

Američané povstali a vešli do místnosti. Byl čas k odchodu. Skaara se prodral davem k O'Neilovi a podal mu ruku. Vzpomněl si na své první setkání s plukovníkem, jak tenkrát s křikem utekl, když O'Neil vzal jeho ruku do své a potřásl jí. Ne, Skaara už nikdy před ničím utíkat nebude.

O'Neil mu v tu chvíli beze slova porozuměl. Náhle pochopil, že také on svým vlastním způsobem před něčím stále utíkal. A teď, částečně i díky statečnosti tohoto chlapce, se bude umět životní realitě postavit čelem. Na rozloučenou se na něj usmál.

Když skupinka kráčela ke schodišti vedoucímu k Hvězdné bráně, Feretti se obrátil na Daniela:

„Jo, mimochodem, dostal jste zpátky ty svoje knihy?"

„Vlastně ano. Jedna byla sice trochu potrhaná," vrhl Daniel postranní pohled na O'Neila, „ale mám všechny, děkuju."

„A chtěl bych vám ještě něco říct," naklonil se k němu Feretti spiklenecky. „Vždycky jsem věděl, že nás dostanete zpátky!"

„No dobře," komentoval to přehánění Kawalsky. Potřásl si s Danielem rukou a řekl prostě: „Díky!"

Daniel pokývl, jako že se rádo stalo, a otočil se k muži v černém baretu.

„Myslíte, že to určitě zvládnete?" zeptal se O'Neil, i když odpověď znal.

Daniel pohlédl na Sari po svém boku a usmál se.

„Ano, myslím, že ano. A co vy?"

O'Neil věděl přesně, nač Daniel naráží, vadilo mu to však. Daniel trefil do černého, když spolu tehdy v jeskyni hovořili - O'Neil spěchal zemřít. Ale teď tomu bylo jinak. Dnes myslel na Sáru, na to, aby se k ní dostal co nejrychleji. Možná ještě není příliš pozdě. Možná je ještě čas na záchranu jejich manželství.

Ať tak či onak, O'Neil se o to hodlal alespoň pokusit. Pokusit se znovu žít.

„Ano, i já to zvládnu," přikývl.

Těch několik slov Danielovi stačilo, věděl, že je to pravda. O'Neil vyhrál svůj vnitřní boj.

„Tak se mi zdá, že vám tohle místo vyhovuje, Jacksone," poznamenal plukovník, aby trochu odlehčil tón rozhovoru. Ony závažné věci, které si právě s Danielem mezi řádky sdělili, ho přiváděly do značných rozpaků. „Příštího půl roku strávíte nejspíš dole v těch katakombách," dodal s nuceným úsměvem.

„A co Hvězdná brána?" opáčil Daniel.

Narážel tím na rozmluvu, kterou spolu vedli cestou z Nagady. Debatovali o tom, jestli tyhle dvě brány, které mají pod kontrolou, mají být zničeny. Možná existují stovky, nebo dokonce tisíce takových bran ke hvězdám, roztroušených po celém vesmíru. Země byla dosud na dlouhou dobu zapomenuté místo. Možná. Ale poté co byl O'Neil svědkem podivných sil, které Ra ovládal, nebyl ochoten riskovat a vystavit Zemi záhadným vládcům celého systému. Zvlášť ne teď, když má doma co dělat.

„Co vám mám říct?" pokrčil rameny. „Ten, kdo dal bránu na Zemi před deseti tisíci let zakopat, měl asi nejlepší nápad. Jenže podobné rozhodnutí nemůžu udělat já, tohle bude na generálu Westovi a jeho nadřízených."

„Na vojenské rozvědce?" ušklíbl se Daniel.

„Už je to tak," přikývl O'Neil nevesele.

„Udělejte pro mě něco," podal mu Daniel medailon, který dostal od Catherine. „Dejte tohle doktorce Langfordové a povězte jí, že mi přinesl štěstí."

„Spolehněte se." O'Neil se odvrátil, měl dojem, že příliš podléhá emocím. Vystoupal po schodech a vkročil přímo do paprsků Hvězdné brány.

Kawalsky a Feretti ho následovali. Jejich obrazy na okamžik strnuly, pak se z nich staly rozmazané skvrny, které vzápětí zmizely. Pokaždé když další z mužů vstoupil do intenzívního bílého jezera světla, shromáždění Nagaďané zalapali po dechu. A pak byli všichni návštěvníci pryč.

Skaara, Daniel a Sari se bez hnutí dívali za nimi, až se kruh otočil a zavřel. Světlo pohaslo stejně rychle, jako se objevilo, a nitro pyramidy se ocitlo v temnotě, ozařované jen svitem loučí. Ti tři se potom postavili do čela průvodu pyramidou a vyvedli lidi ven do pouště, kde poslední ze tří sluncí právě zapadalo za obzor.

Když se dali na dlouhou pouť zpátky do města, vydusal Kousek na vrcholek vysoké duny. Jeho silueta se rýsovala na pozadí záře zdejšího měsíce. Zvíře ze sebe vydalo táhlý, spokojený ryk.

Daniel šel ruku v ruce se Sari, po druhém boku měl Skaaru. Věděl, že kráčí vstříc mnoha obtížím, jeho život na této planetě nebude lehký. Vybral si ho sám. Rozhodl se vzít na sebe úkol, jehož všechna úskalí si zatím ani nedovedl představit, cítil však v sobě sílu čelit jim.

S úsměvem zdolával první úsek cesty osudu, který si svobodně zvolil.

Dean Devlin
Roland Emmerich

Z anglického originálu Stargate,
vydaného nakladatelstvím
Penguin Books, New York 1994,
přeložila Alena Ryšková.

Vydalo nakladatelství Cinema
jako svou 28. publikaci.
Praha 1995

Grafická úprava Martina Kacetlová
Odpovědná redaktorka Jana Šamonilová

Náklad 5000 výtisků
Doporučená cena 99 Kč

ISBN 80-85933-01-2

Stargate

KURT RUSSELL
JAMES SPADER
JAYE DAVIDSON

v hlavních rolích
jednoho
z nejúspěšnějších
sci-fi filmů
posledních dob

"POCHOVANÁ V PIESKU MINULOSTI LEŽÍ BRÁNA DO BUDÚCNOSTI"

SYNOPSIS

Počas celej histórie ľudia hĺbali nad tajomstvami, obklopujúcimi egyptské pyramídy. Ako boli postavené? Kto ich postavil, a prečo? Roland Emmerich, režisér filmov "Enemy Mine", "Moon 44", a "Universal Soldier", prináša na plátno dobrodružný príbeh dvoch veľmi rozdielnych mužov na ceste za odhalením tajomstiev, zahaľujúcich vznik a účel pyramíd.

V roku 1928 v blízkosti pyramídy v Gize jeden archeológ objaví dve kamenné tabuľky so zvláštnymi hieroglyfmi. Pod týmito tabuľkami objaví čosi ešte zvláštnejšie - veľký kovový kruh s priemerom takmer 10 metrov. Archeológ si uvedomí, že asi nepochádza zo starovekého Egypta, a určite nie zo súčasnosti.

O 65 rokov neskôr Daniel Jackson (James Spader), výborný mladý egyptológ je v kríze. Jeho radikálne teórie o pôvode egyptskej kultúry boli napádané a roznosené jeho odporcami. Zneuznaný a nezamestnaný Daniel začal viesť podivínsky život. Po čase však do neho vstúpil dôstojník armády plukovník Jack O Neill (Kurt Russell), ktorý Daniela angažoval do prísne tajného vládneho projektu. Po všetky tie roky bol nález kamenných doštičiek a kovového kruhu držaný v tajnosti, pretože vládni experti sa márne snažili odhaliť ich tajomstvo.

Catherine Langford, dcéra archeológa, ktorý ich objavil, tvrdí, že Daniel je ich posledná nádej na rozlúštenie hieroglyfov. Plukovník O Neill, znervózňovaný Danielovou nedisciplinovanosťou, ho nemá rád, a vyhlási ho byť zodpovedným za úspech projektu.

Keď po čase Daniel dokončí lúštenie hieroglyfov, s ohromením zistí, že znaky na tabuľkách nie sú slová, ale vysoko odborné výpočty a koordináty, tvoriace vlastne adresu !

Oznámi svoj objav Catherine a plukovníkovi. Tí zase so vzrušením povedia Danielovi, že kovový kruh, teraz už napojený na moderné, vysoko technické zariadenia, je vlastne funkčnou hviezdnou brá-

nou, bránou do iného sveta. S adresou od Daniela teraz môžu hviezdnu bránu zamerať na podobnú, umiestnenú na nejakej inej planéte, vzdialenej milióny svetelných rokov.

Spolu s plukovníkom a štyrmi ďalšími spoločníkmi sa Danielovi núka šanca dokázať raz a navždy, že jeho teórie sú správne, a plukovník zas môže dokázať, že jeho práca na projekte nebola márna. Všetci spolu preto vstúpia do hviezdnej brány. Uprostred množstva blikajúcich svetiel sa ich telá rozložia na milióny čiastočiek, sú prenesení ďalšou dimenziou a neznámym vesmírom, cez mnohé galaxie, a prejdú von inou hviezdnou bránou, vzdialenou 10 miliónov svetelných rokov. Ale keď sa ocitnú na druhej strane, objavia toho oveľa viac, než na čo boli pripravení. Skôr, než vôbec môžu začať chápať, čo objavili, sa brána za nimi zavrie, a tým sa im stratí jediná cesta späť na Zem. Ocitnú sa stratení a bezmocní v cudzom, podivnom svete, bez možnosti návratu.

Ich putovanie povedie zvláštnymi miestami, plnými podivných tvorov, rôznych kultúr, a na svoje obrovské prekvapenie, stretnú ľuďom podobných humanoidov! Popri týchto zvláštnych, a predsa blízkych "ľuďoch", sa stretávajú s bojovníkmi so zvieracími hlavami, lietajúcimi vozmi, nezvyčajnými zbraňami, mýtickými bohmi, a zistia aj pravdu o záhadných pozemských pyramídach. Prídu na to, že poklady, ukryté v piesku minulosti, ich privedú touto bránou k najväčšiemu dobrodružstvu ich života.

HERECKÉ OBSADENIE

KURT RUSSELL (plukovník Jack O Neill) - už 25 rokov utvrdzuje divákov a kritikov o svojej hereckej univerzálnosti, účinkovaním v pozoruhodných komediálnych aj dramatických úlohách. Režisér John Carpenter obsadil Russella do hlavnej úlohy svojho vysoko oceňovaného filmu "Elvis", za ktorý Russell dostal nomináciu na Emmy. Potom ich spolupráca pokračovala filmami "The Thing", "Escape From New York", a "Big Trouble in Little China".

Russell potom účinkoval vo filmoch "Silkwood", "Used Cars", a "Swing Shift". Hral spolu s Robertom DeNirom, Williamom Baldwi-

nom, a Jennifer Jason Leighovou vo filme "Backdraft", a potom v hlavných úlohách v "Tequila Sunrise" s Michelle Pfeiffer a Melom Gibsonom, a v "Tango and Cash" so Sylvestrom Stallonom. Jeho ďalšími filmami sú "The Mean Season", "The Best of Times", a "Winter People". Pred nedávnom účinkoval v "Captain Ron" a "Unlawful Entry".

U nás sme ho nedávno mohli vidieť v úlohe Wyatta Earpa vo filme "Tombstone."

JAMES SPADER (Daniel Jackson) - je známy ako výrazný herec, predstaviteľ nezabudnuteľných, charizmatických postáv, ako napríklad voyeuristický Graham v "Sex, Lies and Videotape", alebo Max, po láske túžiaci vdovec, ktorý sa zamiluje do staršej ženy v "White Palace".

Medzi jeho filmy patria "Storyville" s Jasonom Robardsom a Joanne Whalley Kilmer, "White Palace" so Susan Sarandon, "True Colors" s Johnom Cusackom, "Bad Influence" s Robom Lowem, "Sex, Lies and Videotape" s Andie McDowellovou (za ktorý Spader dostal v Cannes 1989 cenu pre najlepšieho herca), "Baby Boom" s Diane Keatonovou a Samom Shepardom, "Wall Street" s Michaelom Douglasom a Charlie Sheenom, "Less Than Zero", "Mannequin", "Pretty in Pink", "Tuff Turf", a "Endless Love". V poslednom čase hral vo filmoch "Dream Lover", "The Music of Chance", a v hite "Wolf."

Narodil sa v Bostone v učiteľskej rodine, a hral v Actors Studio v New Yorku.

JAYE DAVIDSON (Ra) - predviedol výnimočný filmový debut v kontroverznom filme "The Crying Game", za ktorý dostal Oscara v kategórii najlepšia vedľajšia úloha, a veľkú pochvalu filmovej kritiky.

LEON RIPPY (generál West) - predtým hral vo filmoch "Universal Soldier", "Moon 44", "Kuffs", "Young guns II", "Eye of the Storm", alebo "The Color Purple."

TVORCOVIA FILMU

ROLAND EMMERICH (režisér) - narodil sa v Nemecku, a počas štúdií si uvedomil, že ak bude chcieť stvoriť svety, ktoré si vytvoril vo svojej fantázii, bude si musieť filmy sám režírovať.

Jeho prvým filmom bol "The Noah s Ark Principle", a bol najväčším a najnákladnejším filmom v Nemecku. Mal veľký komerčný úspech, a bol predaný do viac ako 20 krajín sveta. Po tomto úspechu si založil svoju vlastnú produkčnú spoločnosť pre svoje filmy.

Jeho znalosť tvorby špeciálnych efektov a túžba tvoriť svoje vlastné svety, ho viedla k tvorbe filmu "Joey" (alebo "Making Contact"), príbehu o chlapcovi, ktorý trpí smrťou svojho otca, a objaví spôsob, ako s ním komunikovať pomocou svojich hračiek. Vo filme "Ghost Chase" podal svoj vlastný humorný pohľad na dvojicu mladých filmových fanatikov, snažiacich sa o úspech v Hollywoode, a potom produkoval "Eye of the Storm" s Dennisom Hopperom.

Jeho ďalší film "Moon 44" s Michaelom Parrem a Malcolmom McDowellom bol jeho najväčším dielom. Vyžadoval si 100 dní nakrúcania špeciálnych efektov, a 30 obrovských interiérov na vytvorenie nevľúdneho sveta roku 2018, keď veľké banské spoločnosti súperia o získanie posledných zdrojov nerastných surovín vo vesmíre.

"Režisér dnes musí vedieť všetko o technických možnostiach, a mal by byť schopný ich využiť pre svoju vlastnú víziu - na vytvorenie nového sveta pre divákov, ktorý by ich na dve hodiny pohltil," hovorí Emmerich.

Jeho posledný film "Universal Soldier" s Jean-Claude Van Dammom a Dolphom Lundgrenom bol uvedený v lete 1992, a doteraz zarobil vyše 100 miliónov dolárov.

MARIO KASSAR (výkonný producent) - je považovaný za jedného z hlavných inovátorov svetového filmu súčasnosti. V roku 1976 vytvoril s Andrewom Vajnom distribučnú spoločnosť CAROLCO. Jej prvým filmom bol "Rambo: First Blood", ktorý uviedol na plátno nového amerického hrdinu Johna Ramba.

Týmto filmom, a jeho pokračovaním "Rambo: First Blood Part II" sa stali jednou z najúspešnejších spoločností. Tento úspech Kassara spojil s mnohými hviezdnymi postavami Hollywoodu : Jamesom Cameronom ("Terminator II: The Judgment Day"), Paulom Verhoe-

venom ("Total Recall", "Basic Instinct"), Renny Harlinom ("Cliffhanger"), Rolandom Emmerichom ("Universal Soldier"), Walterom Hillom ("Extreme Prejudice", "Red Heat", "Johnny Handsome"), Oliverom Stonem ("The Doors"), Richardom Attenboroughom ("Chaplin"), a Adrianom Lynem ("Jacob s Ladder").

"Vytváram si stajňu režisérov. Režiséri priťahujú dobrý materiál, a dobrý materiál priťahuje dobré talenty." Medzi tie talenty patria napríklad Sylvester Stallone, Michael Douglas, Sharon Stone, Arnold Schwarzenegger, Mel Gibson, Robert Downey, a Jean-Claude Van Damme.

Ako výkonný producent pracoval Kassar na filmoch "Rambo III", "Angel Heart", "Iron Eagle II", "Red Heat", "Music Box", "Total Recall", "Air America", "Narrow Margin", "Jacob s Ladder".

Po odkúpení podielu svojho spoločníka v roku 1989 produkoval ako šéf firmy CAROLCO filmy "Rambling Rose", "The Doors", "L.A. Story", "Terminator II: The Judgment Day", "Basic Instinct", "Universal Soldier", a "Chaplin".

PATRICK TATOPOULOS (špeciálne efekty) - tento vyhľadávaný expert pracoval na filmových hitoch ako "Wolf", "Demolition Man", "Last Action Hero", "Super Mario Bros", "The Bodyguard", "Dracula", "The Addams Family", "Hot Shots", "The Doors", "Star Trek V", alebo "Gremlins II."

KIT WEST (špeciálne efekty) - obdržal Oscara za svoju prácu na hite Stevena Spielberga "Raiders of the Lost Ark." Okrem toho získal British academy Award za film zo série "Star wars - Return of the Jedi." Je považovaný za inovátora na poli špeciálnych efektov, a pracoval aj na filmoch "Universal soldier", "Empire of the Sun", "Casualties of War", "Tai-pan", "King David" alebo "Dune." V súčasnosti pracuje na fantasy filme "Dragonheart" s Dennisom Quaidom, ktorý sa nakrúca na Slovensku.

JEFF OKUN (digitálne vizuálne efekty) - pracoval na filmoch "Die Hard II", "Twin Peaks:Fire Walk With Me", "Teenage Mutant Ninja Turtles III", alebo "Slapstick". Okrem toho vytvoril úžasný efekt meniacich sa tvárí v klipe M. Jacksona "Black or White."

"Výnimočné na tomto filme bolo, že Roland Emmerich nás nútil robiť digitálne efekty tak, aby nepôsobili ako umelé efekty. Nechcel, aby pôsobili príliš chladno technologicky, neprirodzene. Museli byť ale pritom zaujímavé, a museli vhodne zapadať do deja. Napríklad pri tvorbe pohyblivých masiek bohov sme sa snažili vyjadriť to, že ich síce nevyrobili domorodci, ale musia zodpovedať ich kultúre. Motív obrovských kozmických lodí bol zasa v kontexte ich kultúry úplne neprirodzený."

Ako sa mení podoba špeciálneho efektu počas výroby filmu ?

"Najlepším príkladom je podoba kruhového výťahu. Na počiatku sme mali predstavu akejsi laserovej svetelnej steny, točiacej sa do kruhu, a zobrazujúcej vo vnútri hieroglyfy. Museli sme celý pohyb rozfázovať tak, aby pôsobil celistvo. Nakoniec sme sa však aj kvôli zvýrazneniu kontextu priklonili k nápadu viacerých kovových kruhov, usporiadaných nad sebou, tvoriacich akúsi klietku okolo postavy, a pripomínajúcich vlastne princíp hviezdnej brány. Podoba žiadneho špeciálneho efektu nie je striktne daná, môže sa meniť podľa nových nápadov a vývoja nakrúcania."

"Roland Emmerich chcel, aby tento film bol v štýle veľkých spektakulárnych filmových eposov histórie, niečo v štýle Cecila B. De Milla, s tisíckami štatistov, obrovskými stavbami, a úchvatnými exteriérmi. Digitálna technika mu bola pri tom priam neoceniteľná."

DAVID ARNOLD (hudba) - je autorom hudby k úspešnému filmu "The Young Americans", a je aj spoluautorom hitu speváčky BJORK "Play Dead." Okrem toho spolupracoval a hral na albume Marka Knopflera z Dire Straits "Lifelines."

O PRODUKCII

Myšlienka, že pradávne ľudské civilizácie boli v minulosti v styku s mimozemšťanmi, bola už dávno preberaná z mnohých strán v knihách a dokumentoch. Film "Stargate" prináša tento námet na filmové plátno v podobe spektakulárneho sci-fi filmu, ktorý sa nepýta, či tu boli, ale čo ak..?

V režisérovi Rolandovi Emmerichovi teraz vlastne iba vzklíčilo dávno zasiate zrnko nápadu, ktorý dostal pred viac ako desiatimi

rokmi. "Keď som bol vo filmovej škole, boli v móde rôzne teórie o mimozemšťanoch, ktorí navštívili Zem pred tisíckami rokov, a zanechali po sebe napríklad pyramídy a tak. Veľmi som tomu neveril, ale pokladal som to za dobrý nápad pre dobrodružný sci-fi film."

Už pred časom Emmerich objavil autorský talent jedného z mladých hercov, ktorý hral v jeho filme "Mesiac 44", Deana Devlina. Preto si ho pozval na spoluprácu na tomto projekte. Devlin o tom vraví: "Roland mi porozprával o námete filmu, zasadeného medzi egyptské pyramídy, a ja som mu zasa spomenul svoju predstavu o akomsi púštnom vesmírnom epose. Rozhodli sme sa tieto koncepcie spojiť, a tak vznikol "Stargate."

Hoci obaja medzitým pracovali na iných filmoch, práca na "Stargate" pokračovala. Až počas dokončovania Emmerichovho úspešného filmu "Universal soldier" si povedali, že majú v rukách kompletný a uspokojivý scenár. Ich projekt ihneď zaujal spoločnosť Le Canal+, ktorá sa už predtým podieľala na financovaní filmov, ktoré sa stali hitmi, napríklad "Cliffhanger", "Free Willy", "Terminator II", "Basic Instinct", alebo "Sommersby", a zaangažovala jedného z najúspešnejších a najuznávanejších producentov veľkorozpočtových filmov, Mario Kassara.

Film okrem iného približuje klasický súboj medzi záujmami armády, a vedeckým bádaním. Obe strany sú zosobnené dvomi hlavnými postavami príbehu, plukovníka zvláštneho oddielu Jacka O Neila, a vynikajúceho mladého egyptológa Daniela Jacksona.

Pre O Neila predstavuje Stargate splnenie osobného aj profesionálneho poslania, pre Daniela je to vyvrcholenie jeho životného diela. Producent Joel Michaels: "Hviezdna brána je zdrojom konfliktu, pretože môže naplniť dva veľmi odlišné ciele. Vojak O Neil má svoj tajný plán, zatiaľ čo Jackson chápe, že objavil niečo zázračné, a nádherné."

Scenárista Dean Devlin vraví: "Obaja majú svoju predstavu o tom, čo chcú dosiahnuť, keď vstupujú do hviezdnej brány, a sú na opačných póloch. Tento film je aj o tom, ako sa dvaja rozdielni ľudia musia naučiť rešpektovať jeden druhého, a pracovať na splnení spoločného cieľa."

Rozdielne povahy týchto postáv sú na plátne výborne stvárnené hereckými hviezdami Kurtom Russellom a Jamesom Spaderom. Kurt Russell hrá plukovníka O Neila s tichou intenzitou oddaného bojovníka a utiahnutej osobnosti, James Spader egyptológa Jacksona, ktorý zažije šťastie človeka, ktorého celoživotný sen sa stal skutočnosťou.

"O Neil sa oddá svojej misii, pretože nemá pre čo iné žiť," vraví Kurt Russell. "Je preto veľmi záhadný...a určite nebezpečný." James Spader o svojej postave: "Podľa mňa je Daniel akýsi ostrov medzi ľuďmi, vydedenec. Je frustrovaný okolitým svetom - a vtom sa tá brána otvorí..."

Napriek odlišným charakterom svojich postáv oboch hercov projekt zaujal z podobných dôvodov. K.Russell: "Roland mal o všetkom presnú predstavu, a producenti boli optimisticky naladení. Ich viera bola nákazlivá."

Spader: "Scenár bol niečo také, čo som ešte nikdy nerobil, a vlastne ani nepomýšľal robiť. Stretol som sa s Rolandom Emmerichom, ktorý tým bol nadšený. Uvedomil som si, že to bude úžasná cesta, a chcel som byť pri tom. Dal som sa na to...a neľutujem."

Na druhej strane hviezdnej brány sa ľudia ocitnú v cudzom a zvláštnom svete, ovládanom mocným a charizmatickým, takmer božským vládcom Ra. Stvárňuje ho Jaye Davidson, držiteľ nominácie na Oscara za film "The Crying Game." Emmerich presadzoval niekoho "menej ohraného."

S obsadením úlohy krásnej Sha uri si museli počkať až do začiatku nakrúcania, pretože stále nemohli nájsť tú pravú. Nakoniec sa Emmerichovi pozdávala videokazeta s izraelskou herečkou Mili Avital. Devlin si spomína: "Bolo to celé v hebrejčine, nerozumeli sme ani slovo, ale hneď sme všetci vedeli, že je to tá pravá."

Okrem hlavných hrdinov vo filme účinkuje aj dvetisíc štatistov, ktorí v Arizonskej púšti pomohli vytvoriť nesmierne ďaleký cudzí svet.

Hviezdna brána prenesie hrdinov príbehu na planétu Abydos, vzdialenú milióny svetelných rokov od Zeme. Jej civilizácia je podľa našich pomerov zaostalá, ale podobná pozemskej. Úlohou bolo verne vytvoriť atmosféru starobylosti, ale zároveň z iného sveta.

Scenárista Dean Devlin vysvetľuje: "Jedna vec, ktorú chceme, aby diváci prijali, je predstava, že egyptská kultúra sa nevyvinula prirodzeným vývojom, ale bola v podstate pokračovaním - napodobeninou niečoho, čo tam bolo predtým. Potrebovali sme spojiť veľmi primitívnu civilizáciu s niečím, čo mohlo byť inšpiráciou pre pozemskú egyptskú kultúru minulosti.

Náš technický team preto musel vytvoriť svet starého Egypta, ale vo vysoko technickom štýle."

Ťažkú úlohu mal návrhár kostýmov Joseph Porro, ktorý musel kostýmy pre príbeh, ktorý preklenie desať storočí. Šlo o takmer 2000 kostýmov mimozemšťanov v egyptskom štýle, kostýmy z roku 1928 pri objavení hviezdnej brány v Egypte, a kostýmy novodobé.

Ideálne miesto pre vzdialený mimozemský svet našli filmári takmer za rohom - pri meste Yuma v Arizone. "Potrebovali sme skutočnú púšť, a Yuma so svojimi nekonečnými dunami, bola iba hodinu cesty lietadlom od Los Angeles."

Napriek tomu stáli pred nimi rôzne prekážky. Problémom napríklad bola doprava doslova ton zariadení a výbavy po mäkkom piesočnom povrchu. Nakoniec použili špeciálny materiál materiál menom Geoweb, ktorý po rozprestretí na piesku a zavlažení vytvorí pevný podklad. Použili ho napríklad spojenecké vojská v akcii Púštna búrka v Perzskom zálive.

Takisto nie je jednoduché udržať piesočné duny nedotknuté počas celý deň nakrúcania. "Keď k dunám prídete, sú dokonalé, vyzerajú fantasticky. Ale keď na ne raz niekto stúpi, je po všetkom."

Roland Emmerich si spomína na nakrúcanie jedného záberu, v ktorom mal obrovský dav ľudí prebehnúť po obrovskej dune. "Vedeli sme, že to musíme urobiť na jeden krát. Povedali sme im všetko viackrát, a zdôrazňovali sme, že musia všetci bežať za vodcom. Keď som zakričal -Akcia!, vodca sa rozbehol doľava, a polovica davu doprava. Dodnes neviem prečo."

Na vytváranie dún sa používal obrovský tryskový fén a vrtuľníky, ale niekedy bolo treba všetko robiť aj ručne. O problémoch s vodou ani nehovoriac. Na vytváranie púštnych búrok sa použili obrovské fény, ale premenlivé púštne vetry často viali presne opačným smerom, takže bolo treba prestavovať celú scénu.

Jednou z mimoriadnych súčastí filmu sú práve scény. Mesto Nagada na planéte Abydos vzniklo v arizonskej púšti. Dean Devlin: "Scéna mesta bola vysoká osem poschodí, a vchod do pyramídy je jednou z najväčších doteraz postavených filmových scén. Bolo to niečo, o čom sme s Rolandom iba snívali, a zrazu som sa toho mohol dotknúť, mohol som sa po tom poprechádzať...bolo to úžasné."

Cudzí svet nie je vytvorený vo filme len prostredím, ale aj jazykom. Stuart Tyson Smith, expert archeologického múzea mal za úlohu vytvoriť jazyk, aký mohli používať starí Egypťania pred tisíckami rokov. Pre hercov, ktorí ho mali používať, to bolo ťažké, ale nesmierne zaujímavé.

Eric Avari, zbehlý v jazykoch, onedlho hovoril ako rodený Abydosan, a Mili Avital sa so svojimi znalosťami hebrejčiny a arabčiny tiež chytila rýchlo.

Smithovu pomoc pri dialógoch ocenil hlavne James Spader, ktorého postava Daniel Jackson je egyptológ, a teda aj lingvista.

Čo o samotnom podtexte filmu hovoria tí, ktorí na ňom pracovali ?

Dean Devlin: "Hviezdna brána je cestou za dobrodružstvom. Môžete sa vydať na cestu na inú planétu a stretnúť sa s neuveriteľnými vecami, ale vždy sú to ľudia, ktorí sú dôležití."

Roland Emmerich: "Otvorením hviezdnej brány sa začína cesta, ktorú musia spoločne prejsť dvaja rozdielni ľudia."

James Spader: "Moja postava strávila svoj život štúdiom života celých civilizácií počas mnohých storočí. Jeden život pre neho nie je dôležitý.

Teraz však zistí, že život každej kultúry je vytvorený práve miliónmi životov obyčajných ľudí."

Kurt Russell: "Stargate je veľké dobrodružstvo, ale je to vlastne veľmi ľudský príbeh. Môžete sa dostať na opačný koniec vesmíru, ale nech sa stretnete s akoukoľvek inou formou života, musíte sa vyrovnať so svojou vlastnou ľudskosťou."

OHLASY

"Vizuálne ohromujúca, vzrušujúca a oku lahodiaca cesta !" - WBAI Radio

"Stargate je akciou nabitá, emocionálne napnutá sci-fi jazda na dráhe...zábavná ako simulovaný let." - World of Fandom

"Radostná kozmická jazda. Čiastočne "Hviezdne vojny", čiastočne "Blízke stretnutia", čiastočne "Indiana Jones", a všetko zábavné. "Stargate" je vzor umeleckého filmu." - Siegel Entertainment Syndicate

ODNESIE VÁS MILIÓNY SVETELNÝCH ROKOV ĎALEKO... ALE DOVOLÍ VÁM VRÁTIŤ SA?

"Film má v sebe prvky eposu." - STARLOG

"Spektakulárny kus!" - PLAYBOY

"Technicky dokonalé a omračujúce!" - Film Journal

"Úchvatný návrat k epickým veľkofilmom na pozadí sci-fi!" - MOVIELINE

"Výborne urobené, efekty boli úžasné." - Hollywood Reporter

"Vynikajúce! Uchvátilo ma to - veľmi epické a monumentálne, výborná hudba." - Showtime

"Palec hore! Výborná kombinácia sci-fi, action a komédie!" - Interview Factory

"Špeciálne efekty boli úžasné. Zaujalo ma to rovnako, ako "Blízke stretnutia."

"Výborná a úchvatná zábava! Umne natočené, výborná kamera. Je to obohatenie dobrodružnej sci-fi." - MOVIELINE

"Jeden z najlepších sci-fi filmov. Vracia príbeh a originalitu späť do filmu." - Sci-Fi Universe

"Hviezdou je celý film, nie iba jednotliví herci. Veľmi dobrý film vo svojom žánri, inteligentný aj emotívny. Poteší dospelých, deti, aj fanúšikov." - Sci-Fi Universe

Marek Dobeš